

Omraam Mikhaël Aïvanhov

Colecția
Fascicule

**1 - RĂSPUNSURI LA
CÂTEVA PROBLEME
DE ACTUALITATE**

**2 - SPIRITUALISTUL
ÎN SOCIETATE**

**3 - DATORIA DE A FI
FERICIȚI**

**4 - OMUL ÎN
ORGANISMUL COSMIC**

**5 - SĂ BEM ELIXIRUL
VIETII VEȘNICE**

EDITURA

PROSVETA

Omraam Mikhaël Aïvanhov

COLECȚIA FASCICULE

1 - RĂSPUNSURI LA

CÂTEVA PROBLEME DE ACTUALITATE

2 - SPIRITUALISTUL

În societate

3 - DATORIA DE A FI

FERICIȚI

4 - OMUL ÎN

ORGANISMUL COSMIC

5 - SA BEM ELIXIRUL VIEȚII VEȘNICE

EDITURA

PROSVETA

Omraam Mikhaël Aïvanhov

COLECȚIA FASCICULE

1. RĂSPUNSURI LA CÂTEVA PROBLEME DE ACTUALITATE

— *Originea inegalităților, legea reîncarnării - Unele îngrădiri privind libertatea de exprimare - Cum să înlăturăm oboseala - Este eficace pedeapsa cu moartea?*

— *Singura morală a sexualității: iubirea - Drogul, o boală a sufletului*

— *De la nucleul familial la fraternitatea universală - Capcanele ocultismului - Fanatismul, negare a adevăratei religii - Ce este un Maestru Spiritual?*

— *Educație și instruire - Progres tehnic și progres moral*

— *Pacea: să eliminăm mai întâi din noi înșine cauzele războiului*

— *Piramida, mesaj al unității*

Originea inegalităților - legea reîncarnării întâlnim în viață unele ființe sănătoase, frumoase, inteligente, bogate, care beneficiază de cele mai bune condiții și reușesc în tot ce fac, și altele, dimpotrivă, atât de păguboase încât, indiferent ce ar face, se confruntă numai cu niște eșecuri. Care este originea acestei inegalități de condiții? Mulți

oameni sunt deseori șocați de ceea ce pare a fi cu adevărat o nedreptate a destinului. Dacă îi veți întreba pe oamenii de știință despre motivul acestor inegalități, cei mai mulți vă vor răspunde că acestea sunt rezultatul hazardului. Iar dacă îi întrebați pe preoți, pe pastori, ei vă vor răspunde că aceasta este voința Domnului. Ei vă vor vorbi uneori despre predestinare și iertare, dar apare o nedreptate în plus. În orice caz, „voința Domnului” nu este cu mult diferită de „hazard”.

Să analizăm însă acest răspuns al clerului. Domnul dăruiește deci totul unora și nimic altora, nu se știe de ce, dar așa stau lucrurile. Nu este însă totul, fiindcă apoi El este furios, jignit, când cei cărora nu le-a oferit nici calități, nici condiții propice, sunt răi, proști și comit crime. Și El îi pedepsește. Fiind atotputernic, El ar fi putut face din ei niște ființe minunate; dar El nu a făcut-o. Deci, nu numai că este greșeala Lui dacă ei comit niște crime, dar El îi și pedepsește pentru acestea! Iată de ce mulți oameni sunt revoltați.

Nu, există în realitate o explicație pentru toate nedreptățile aparente ale vieții: este legea reîncarnării.

Biserica nu și-a dat însă seama că, negând această lege, l-a prezentat pe Domnul ca un adevărat monstru.

Explicația constă în faptul că, la origini, Dumnezeu ne-a dat totul, dar ne-a dăruit și libertatea, iar noi ne-am folosit de această libertate pentru a face niște experiențe costisitoare. Domnul care este generos, răbdător, ne-a lăsat să le facem, spunând: „Ei sunt copiii mei. Bieții de ei, vor suferi, își vor sparge capetele, dar nu-i nimic, fiindcă Eu le voi oferi în continuare bogățiile și iubirea mea. O mulțime de reîncarnări îi mai așteaptă... Ei vor învăța și se vor cuminti”. El ne-a lăsat liberi, și tot ce ni se întâmplă rău acum este din vina noastră, l-am meritat. Iar ceea ce ni se întâmplă bun, l-am meritat deopotrivă, este rezultatul strădaniilor noastre din încarnările anterioare.

De ce a aruncat Biserica întreaga responsabilitate a destinului nostru pe umerii Domnului? Veți replica: „Nu, ea nu a făcut așa ceva, a înlăturat numai credința în

reîncarnare". În realitate, când judecăm puțin, este același lucru, și este foarte grav. Deoarece credința în reîncarnare constituie și una dintre bazele moralei. Atât timp cât oamenii nu sunt lămurii asupra acestei legi a cauzelor și a consecințelor ce continuă să acționeze de la o existență la alta, degeaba li se fac tot felul de promisiuni pentru a-i cuminti, nu ajută prea mult, ei nu se vor schimba. Nu numai că nu se vor schimba, dar ei se vor revolta, considerându-se niște victime ale nedreptății sociale, devenind geloși, și împotrivindu-se celor pe care îi consideră mai privilegiați ca ei, complicând și mai mult situația. Acela care știe însă că greutățile și încercările întâlnite în această existență sunt rezultatul unor greșeli din trecut, nu numai că acceptă aceste greutăți, dar se decide să lucreze pentru bine, pentru a-și ameliora viitoarele încarnări.

Unele îngrădiri privind libertatea de exprimare

Atunci când un om a încălcat proprietatea vecinului, când nu l-a plătit corect, când l-a lovit sau ia adresat niște insulte, toate legile sunt împotriva sa și îl condamnă. Justiția nu se preocupă însă de un om care, prin scrierile sale, prin cuvintele sau exemplul personal a determinat mii de oameni să-și piardă credința, speranța și iubirea, i-a incitat la desfrâu, la violență. Fiecare este liber să-și exprime gândurile și dorințele, chiar și cele mai scabroase, fără să se preocupe de consecințele pe care acestea le-ar putea avea asupra destinului anumitor persoane mai slabe, mai influențabile. Niște bijuterii furate, niște geamuri sparte, ah, da, acestea sunt niște lucruri foarte importante, dar sufletele și spiritele cuprinse de îndoială, de revoltă și descumpănire, nu constituie ceva grav. Astfel, cei mai mari criminali se plimbă în libertate, iar dacă ei sunt artiști, scriitori, cinești, li se acordă chiar și niște premii! Sănătatea spirituală a unei societăți nu contează, ea poate fi lăsată să se deterioreze sau să se distrugă, în timp ce, pentru bunurile fizice, materiale, totul este prevăzut pentru a le proteja: secțiile de poliție, tribunalele, închisorile...

Veți spune: „Oamenii trebuie să aibă posibilitatea însă să-și exprime în mod liber ideile: nu era mai bine nici când în anumite perioade gânditorii, filosofi, artiștii erau persecutați”. Desigur, eu cunosc toate acestea, dar atât timp cât oamenii nu posedă suficiente criterii pentru a judeca ce este cu adevărat bun sau rău, este mai bine chiar ca întreaga lume să fie lăsată să se exprime. Eu atrag însă atenția tuturor creatorilor în privința responsabilității lor. Îi previn, spunându-le următoarele: aveți șansa de a fi liberi, dar libertatea nu este un scop în sine, iar datoria voastră este să reflectați la efectele pe care operele voastre le vor produce asupra celorlalți. Să știți că, chiar dacă justiția umană vă lasă în pace, justiția divină vă va trage la răspundere. Atunci când veți ajunge într-o zi în lumea de dincolo și când vi se va arăta că ați pricinuit niște neajunsuri celorlalți, veți putea protesta mult și bine spunând că nu ați produs tot acel rău, vi se va răspunde: „Ba da, aceste persoane au suferit din cauza voastră, le-ați tulburat mintea, inima, le-ați împins spre niște experiențe riscante, fără să le preveniți despre pericolele ce le pândeau, sunteți vinovați și veți fi pedepsiți”. Trebuie să vă folosiți însușirile pentru a lumina ființele, a trezi în ele iubirea, încrederea, dorința de a se ameliora. Altminteri, să știți că, nu numai că veți fi pedepsiți, dar într-o următoare încarnare veți fi lipsiți de aceste înzestrări.

Ceea ce dăunează atât de mult contemporanilor noștri este această febră, această agitație continuă în care ei trăiesc, ce aduce în final niște tulburări în organismul lor fizic, cât și în organismul lor psihic. Îi auzim din ce în ce mai mult pe oameni plângându-se: „Eu sunt obosit”. Ei continuă însă să se agite, să alerge aiurea, fără să se oprească o clipă. Este bine să dorești să fii activ, dar pentru a putea rămâne activ fără a obosi, trebuie să știi să te destinzi. Nu numai o dată sau de două ori pe zi, nu este de ajuns, ci de zece, cincisprezece, douăzeci de ori, câte un minut de fiecare dată. De îndată ce veți urî moment liber, oriunde, la un semafor, la o coadă, în loc să vă lăsați gândurile să zboare aiurea sau să vă enervați fiindcă ați

fost siliți să vă pierdeți vremea, profitați de această ocazie ca să vă concentrați, să vă liniștiți, regăsindu-vă propriul echilibru: vă veți relua apoi activitățile cu forte noi.

Esențialul este să reușiți să rupeți acest ritm accelerat ce face din voi un fel de mașină propulsată de un motor imposibil de stăpânit. Opriți-vă deci de mai multe ori pe zi, cel puțin un minut, și gândiți-vă la cineva sau ceva care îl iubiți, vă liniștește, vă inspiră, vă dă curaj. Dacă aveți posibilitatea, retrageți-vă într-o cameră liniștită, întindeți-vă cu fața în jos pe un pat sau pe pământ, pe covor, cu brațele și picioarele destinse, lăsându-vă să plutiți într-un ocean de lumină, fără să vă mișcați, fără să vă gândiți la nimic, numai la lumină... Numai un minut, și vă veți ridica reîncărcați.

Mai există încă un exercițiu ușor și eficace: să învățați să vă hrăniți. Fiindcă veți fi neapărat obligați în acea clipă să vă opriți și să vă așezați, în loc să vă hrăniți oricum, în zgomot, într-o stare de nervozitate, de grabă, obișnuiți-vă să considerați masa ca un prilej de a face un exercițiu de destindere, de concentrare, de armonizare a tuturor celulelor voastre.

În clipa în care vă așezați la masă, începeți prin a alunga din spiritul vostru orice v-ar putea împiedica să vă hrăniți în pace și armonie. Dacă nu reușiți imediat, așteptați momentul când veți reuși să vă calmați. Hrănindu-vă într-o stare de nervozitate, de furie sau nemulțumire, veți introduce în voi o febrilitate, niște vibrații haotice ce se vor reflecta în tot ceea ce faceți după aceea. Chiar dacă încercați să dați senzația de calm, de autocontrol, se degajă o agitație, o tensiune, se comit niște greșeli, vă ciocniți de oameni și de lucruri, roștiți niște cuvinte nechibzuite ce destramă prietenii și închid ușile... în timp ce, dacă vă hrăniți într-o stare de armonie, veți rezolva mai bine problemele ce vă apar, și chiar dacă sunteți obligați să alergați peste tot întreaga zi, veți simți în voi o stare de liniște pe care activitatea voastră nu o poate distruge. Începând cu începutul, cu lucrurile mărunte, puteți ajunge foarte departe.

Este eficace pedeapsa cu moartea?

Se tot vorbește despre pedeapsa cu moartea. La radio, la televiziune, juriștii, psihiatrii, sociologii își prezintă statisticile, observațiile și concluziile, iar opinia publică este împărțită. Unii consideră că trebuie pedepsiți cu moartea marii criminali, pentru a da un exemplu și ai speria pe cei care ar fi tentați să îi imite; alții argumentează că nicidecum frica de moarte nu a oprit un criminal, și mai ales niciun om nu are dreptul să hotărască moartea altuia. Există deci tot felul de discuții... Din nefericire, nici chiar specialiștii nu s-au lămurit încă asupra acestui subiect, fiindcă cunoștințele lor despre structura universului și a ființei umane nu se extind la nivelul spiritual.

Să presupunem că un criminal a fost executat: este adevărat că am scăpat de el în planul fizic, dar ceea ce nu se știe este că el continuă să trăiască în planurile subtile, iar acolo, dorința de răzbunare și de distrugere rămâne intactă. Distrugându-i corpul, nu i s-a distrus și dorința, care nu este fizică, nu aparține planului fizic. Odată mort, criminalul ajunge deci în planul astral și în planul mental inferior, și aici el întărește răul. Influența sa se strecoară în mintea și inima celor care, pe pământ, sunt legați de el prin aceleași afinități criminale, iar prin intermediul lor el se străduiește să-și continue realizarea proiectelor sale răufăcătoare. El are chiar mai multe posibilități de acțiune ca înainte de moartea sa, deoarece nu mai este limitat de corpul său fizic și poate deci acționa prin intermediul a numeroase persoane. Deci, atunci când ne închipuim că am rezolvat problema criminalității preconizând introducerea pedepsei capitale, ceea ce nu știm este că spiritul răufăcător continuă să acționeze din lumea de dincolo.

Evident, același fenomen se petrece atunci când sunt asasinați profeții, marii Maeștri: se constată că ideile lor se propagă mult mai intens... De aceea, atunci când sunt tentați să facă să dispară o personalitate marcantă care îi deranjează - un șef politic sau religios - anumiți

conducători încep să reflecteze: „Atenție, să nu îi omoram, altminteri el va fi considerat un martir, adepții săi vor fi și mai dezlănțuiți, iar situația ne va fi defavorabilă”. Ei au înțeles că, omorând un om, nu i se suprimă și ideologia, fiindcă alții o vor prelua și va lua astfel un avânt mai mare ca înainte. Veți spune: „Se întâmplă astfel deoarece discipolii sau adepții, văzându-și conducătorul omorât, sunt indignați și doresc cu mai multă ardoare să îi continue misiunea”. Desigur, există ceva adevărat în toate acestea, dar este o interpretare superficială.

Adevărul este că, în lumea cealaltă, spiritul unui profet, al unui Inițiat de exemplu, continuă să alimenteze aceleași convingeri, aceeași dorință de a lumina oamenii și a-i face să evolueze. El își continuă astfel lucrarea, având mai multe posibilități de a-și propaga ideile. Iată de ce, de multe ori, moartea unor Inițiați nu a constituit un obstacol în propagarea ideilor lor. Uitați-vă la răspândirea formidabilă a creștinismului după moartea lui Iisus...

Nu trebuie deci să îi pedepsim pe criminali cu moartea din cauza consecințelor ce vor rezulta în planul invizibil. Depinde de oameni să creeze niște condiții de viață ca să nu mai existe răufăcători. Atât timp cât o societate nu este însă organizată pe niște adevărate baze spirituale, ea este ca o mlaștină, iar mlaștinile dau naștere numai la țânțari, adică la niște criminali. În aceste condiții este deci o iluzie să-ți dorești să faci dreptate.

Singura morală a sexualității: iubirea

Un instructor, un ghid spiritual are datoria de a-i lumina de bărbați și femei în problema sexualității, știind însă că această problemă poate fi cu adevărat rezolvată ținând cont numai de particularitățile fiecărei persoane. Dorința de a impune niște reguli identice pentru toți, sub pretextul moralei, nu este ceva cumpătat, deoarece aceeași disciplină ce îi va conduce pe unii spre echilibrul, forța și adevărata spiritualitate, îi poate orienta pe alții, dimpotrivă, spre isterie, nevroză și boală. Oamenii nu au toți cerințe de aceeași natură, iar cel care nu ține cont de această realitate ajunge să predice în deșert sau să le

inducă niște suferințe inutile.

Acest fapt nu înseamnă că nu trebuie să nu ne ostenim. Dimpotrivă, la nivelul la care se află, fiecare trebuie să se străduiască să-și stăpânească forța sexuală, pentru a-și trăi iubirea într-o manieră mai frumoasă, mai nobilă, mai spirituală, fiindcă ea este singura regulă morală adevărată. Unii nu se străduiesc deloc, simțindu-se slabi și gândindu-se că vor eșua imediat. Nu este un raționament bun, deoarece nu succesul este cel mai important, ci felul de a fi cu adevărat sinceri în dorința lor de a ameliora manifestările iubirii lor. Ei vor cădea fără îndoială pe drum, dar vor fi ajutați și se vor ridica. Oricare ar fi eșecurile, esențialul constă în a nu ne opri niciodată eforturile.

Pentru a fi stimulat însă în strădaniile sale, fiecare are nevoie de un asociat foarte puternic. Acest asociat este idealul ce îl trăiți, un ideal de generozitate, de iubire, de lumină. Idealul este o ființă spirituală, o entitate vie care vă îndeamnă spre înalt. Astfel, toate forțele cărora nu le oferiți prilejul să se manifeste în lumea fizică slujesc la alimentarea, la întărirea acestui ideal și contribuie la realizarea sa.

A poseda energia sexuală numai sub unicul pretext de a te supune unor reguli formulate de Biserică sau de societate se numește pur și simplu refulare. Iar refularea nu este o soluție pentru problema sexualității; refularea este refuzul de a da forței sexuale cursul ei natural, fără a avea în minte un ideal destul de puternic, capabil să efectueze o lucrare în planurile superioare pentru a canaliza și a transforma această forță. Adevărata renunțare nu trebuie să constituie o privațiune, ci o transpunere într-un alt plan. Este aceeași activitate ce continuă, dar orientată spre planurile superioare. Nu trebuie să ne privăm, nu trebuie să renunțăm, ci numai să ne deplasăm, adică să facem în înalt ceea ce făceam în lumea de jos: în loc să bem apă dintr-o mlaștină, simbolic vorbind, să bem apă dintr-un izvor pur, cristalin.

Esențialul va consta să vă străduiți mereu, fiindcă

numai astfel vă veți ameliora manifestările în orice domeniu, și în special în cel al sexualității. Trebuie să știți că actul iubirii nu este în sine nici bun, nici rău, el va fi numai ce îl veți face voi. Dacă nu ați lucrat asupra voastră înșivă pentru a vă purifica, a vă înnobi, a vă lumina, veți comunica prin acest act partenerului vostru niște boli, niște vicii, niște influențe nocive. Adevărata iubire trebuie să amelioreze totul în ființa pe care o iubiți, trebuie să o înalțe, să o întărească, să o lumineze. Numai atunci când vedeți că o ființă se împlinește datorită iubirii voastre, veți putea fi fericiți și mulțumi Cerului că ați reușit să o ajutați și să o ocrotiți.

Străduindu-se să demonstreze că nu există niciun Dumnezeu, nicio Providență, niciun Cer, nicio speranță de viață după moarte, gânditorii materialști au negat tot ce dă sens existenței umane: realitatea sufletului și a spiritului. Ei au pretins că religia este „opiumul popoarelor” și că omului îi era suficient pentru a fi fericit să aibă hrană, o locuință, să-și întemeieze o familie și să studieze. Ce se întâmplă de fapt în realitate? Omul nu este mulțumit chiar dacă a oferit trupului său, inimii sale, intelectului său tot ceea ce ele au cerut. Zilnic, observăm aceasta peste tot. De ce nu este el mulțumit? Fiindcă a neglijat să-și hrănească sufletul și spiritul cărora le este foame și sete și cer! Iată de ce drogul, care se răspândește din ce în ce mai mult în lume, și mai ales printre tineri, constituie un avertisment. Sufletul încearcă să-și facă înțelese nevoile: el se sufocă și se folosește de drog pentru a se elibera. Trebuia să ne descotorosim de opiumul reprezentat de religie? Iată acum marijuana, heroina, cocaina... Este de preferat?

Sufletul are nevoie de spațiul infinit, și atunci când se simte sufocat îngrădit, el caută prin toate mijloacele să evadeze. Alcoolul, drogurile fac parte din aceste mijloace fiindcă au proprietatea de a alunga sufletul din corpul fizic oferindu-i deci, cel puțin pentru o clipă, iluzia libertății și a spațiului. Neștiind cum să-și satisfacă această nevoie de evadare a sufletului, sărmanul tineret se droghează. Nu

este însă o soluție, deoarece drogul este un element chimic oferit corpului. Or, nevoia de evadare vine de la suflet, nu de la corp. Drogul este un indiciu că sufletul dorește să călătorească în spațiul infinit, dar drogul nu poate satisface sufletul și, nu numai că nu îl poate satisface, dar el distruge corpul. De aceea eu nu îl recomand nimănui, indiferent de pretext. Bucuria, dilatarea, libertatea, împlinirea trebuie căutate prin niște mijloace spirituale.

Adevărații adepți ai Științei Inițiatice nu se bazează pe nimic din exterior, ei știu că Dumnezeu a pus în sinea lor toate posibilitățile, toate bogățiile, toate substanțele din toate laboratoarele. Și aici trebuie să le caute. Desigur, este o activitate de lungă durată care cere niște strădanii zilnice, dar merită efortul. Hrana ce o primiți din regiunile sublime ale sufletului și spiritului vă satură pentru multe zile, pentru că în planul divin există niște elemente de asemenea bogăție pe care, dacă reușiți să le gustați o singură dată, vă vor da o senzație de împlinire ce nu vă va mai părăsi. Nimic nu vă poate lua această senzație de imensitate și eternitate.

De la nucleul familial la fraternitatea universală

Fiecare familie este o celulă în acest imens organism care este corpul social. Oare cum funcționează celulele într-un organism sănătos? Ele lucrează în armonie pentru binele ansamblului. Este clar, dacă majoritatea societăților sunt bolnave, înseamnă că toate familiile constituate nu trăiesc în armonie: fiecare își are proiecte personale, interese proprii ce nu sunt în acord cu ale celorlalți, și de aici provin dezordinile, confruntările. Fiecare familie trebuie deci să devină conștientă că aparține unor ansambluri din ce în ce mai largi, până la familia planetară, lucrând pentru sănătatea organismului universal.

Da, această conștientizare trebuie realizată deja la nivelul familiei. Fiindcă o țară este formată la bază din **y** niște familii și ea nu va putea să-și facă auzită o voce armonioasă în concertul națiunilor, atât timp cât este purtătoarea de cuvânt a unor cereri heteroclite și

discordante. De aceea familiile nu trebuie să se teamă să elimine din educația copiilor lor unele idei ce au o influență dăunătoare asupra armoniei societății. Deoarece ele îi învață pe copii să-și dorească mai presus ca orice propriul succes, propria bunăstare, chiar dacă aceasta se face în detrimentul celorlalți. Familiile sunt cele care îi obișnuiesc să îi considere pe cei de altă naționalitate, altă religie sau rasă, ca fiind inferiori sau dușmani. Nu este deci de mirare dacă mai târziu acești copii se vor manifesta ca niște adulți egoiști, limitați și intoleranți.

Familiile nu pot fi ocrotite dacă vor trăi într-un egoism personal. Dovada: noi facem parte cu toți dintr-o colectivitate, iar dacă în această colectivitate izbucnesc tulburări, indiferent ce am face pentru a ne pune la adăpost, bunurile personale și chiar viețile noastre pot fi în pericol. Destinul familiilor este neapărat legat de cel al colectivității, iar pentru ca indivizii să fie în siguranță, viața colectivă trebuie ameliorată.

Pentru a proteja deci cu adevărat familie, singura soluție este de a lucra pentru fraternitatea universală, iar conducătorii tuturor țărilor să înțeleagă necesitatea formării unei instanțe mondiale care să vegheze la binele tuturor. Veți spune: „Este imposibil, anumite țări nu vor accepta niciodată o autoritate deasupra celei proprii”. Eu știu tot ce mi-ați putea spune. Pentru moment, desigur, aveți dreptate, dar eu lucrez pentru viitor. Această unitate se va realiza în viitor, evenimentele îi vor determina pe oameni să vadă în acest fel lucrurile, pentru că vor înțelege toți că nu este vorba în realitate de a se supune altor oameni, pierzându-și libertatea în fața unei autorități exterioare, străine, ci să determine triumful unui ideal comun: pacea și bogăția pe întreg pământul, ce va cuprinde în mod obligatoriu ideea de fraternitate.

Capcanele ocultismului

Biserica a repetat de-a lungul secolelor creștinilor că este esențial să aibă credință. Când oamenii puneau unele întrebări, ea le răspundea că existau niște mistere pe care

nu trebuie să caute să le înțeleagă și îi persecuta pe toți cei care nu se mulțumeau cu explicațiile date. Oamenii trebuiau numai să creadă și erau salvați. Ei bine, nu, nu este de ajuns numai să crezi, religia nu se limitează numai la credință. Orice religie se întemeiază pe o știință, și fiindcă Biserica nu a dat această știință oamenilor pentru a le hrăni intelectul, sufletul și spiritul, ei și-au pierdut chiar și credința, având impresia că pot crede în niște absurdități; sau pur și simplu au căutat în altă parte hrana spirituală. Ceea ce nu a fost neapărat mai bine, pentru că Biserica a combătut pe nedrept tradiția inițiatică, și iată că acum spiritualitatea din întreaga lume și științele oculte sunt la îndemâna tuturor, fapt ce nu este lipsit de pericole.

Nu trebuie să ne închipuim că, dacă oamenii sunt atrași de științele oculte, înseamnă că ei au neapărat și niște aspirații mistice, un adevărat elan către spiritualitate. Nicidecum. Mulți se angajează pe această cale ca și cum ar merge la un bâlci unde se găsesc tot felul de atracții, chiar și cele mai periculoase, ca drogul, magia neagră, o sexualitate deșănțată, cu speranța de a găsi prin aceste mijloace bani, putere, glorie, plăcere. Oamenii nu duc lipsă de pofte nemăsurate; ceea ce le lipsește este inteligența, răbdarea, perseverența pentru a obține ce-și doresc. Ei caută mereu să obțină ceva cât mai repede, folosind mijloacele cele mai simple, iar acum ei vor să folosească științele oculte!

Toate aceste practici ce permit realizarea unor ambiții personale trebuie lăsate deoparte. De altfel, ceea ce numim ocultism este departe de a fi adevărata știință spirituală. Științele oculte amestecă binele și răul, și mulți oameni s-au cufundat în regiunile întunecoase ale acestor științe. Adevăratul spiritualist este cel care nu caută niciodată să se folosească de cunoștințele și puterile dobândite pentru niște achiziții personale. El are ca unic ideal să se perfecționeze, să lucreze în lumină și pentru lumină, pentru a deveni un adevărat fiu al Domnului, un binefăcător al omenirii.

Fanatismul, negare a adevăratei religii

Există unii oameni care, închipuindu-și că văd peste tot prestigiul Domnului atacat, se mobilizează pentru a-L apăra. Ca și cum Domnul ar fi atât de slab încât să aibă nevoie să fie apărat! Ei bine, așa cred ei și tremură pentru prestigiul Lui, dorind să-L apere cu orice preț. Și astfel ei condamnă, persecută, ard, masacrează... De ce nu cer mai întâi părerea Domnului? Ar trebui să se adreseze Lui, spunându-l: „Oh, Doamne, iată niște necredincioși, niște eretici, niște hulitori... permițeau să fie pedepsiți, arși pe rug, să li se taie capul?” Dar ei nu se roagă, nu întreabă. Ei nu vor să audă nimic fiindcă nu sunt cinstiți: nu vor să audă ceea ce Domnul, care este Iubire, le-ar răspunde: „Nu vă ocupați de așa ceva, nu este treaba voastră. Dacă sunt cu adevărat atât de răi, ei se vor prăbuși și singuri, fără să fie nevoie să îi atingeți”. Ei nu dau doi bani pe părerea Domnului și iată-i înarmându-se sub pretext că îi iau apărarea! Credeți că îi iau cu adevărat apărarea Domnului? Nu, își apără propria piele, prestigiul lor, influența, puterea lor, atâta tot. Câtă ipocrizie! Când dorim cu adevărat să îl apărăm pe Domnul, atunci trebuie să exprimăm, asemenea Lui, răbdarea și iubirea.

Având în vedere natura lumii spirituale, este mai bine să nu pătrundem în ea dacă nu avem un ghid, așa cum au făcut-o alții spre nenorocirea lor. Ei au cumpărat cărți în care sunt expuse tehnici de concentrare, de meditație și respirație, apoi se avântă în niște exerciții ce ajung să îi distrugă fizic și psihic. Ah da, cum se face că mulți oameni care nu s-ar gândi niciodată să escaladeze un munte fără a avea un ghid, se aventurează astfel de unii singuri în explorarea lumii psihice? Ei nu au înțeles că pericolele de a se rătăci, de a cădea în prăpastie sau a fi înghițiți de o avalanșă există în acest domeniu într-o mai mare măsură. Este extraordinar, ei au impresia că se pot descurca totuși foarte bine și singuri! Iată de ce există atâți dezechilibrați printre așa-ziii spiritualiști.

Veți spune: „Da, dar cum să recunoaștem un adevărat Maestru? Există atâți impostori și șarlatani gata să profite de naivitatea oamenilor!” Un adevărat Maestru, în sensul

spiritual al termenului, este o ființă care cunoaște în primul rând adevărurile esențiale, nu ceea ce a scris un anumit filosof sau gânditor, ci esențialul conform Inteligenței Cosmice. În al doilea rând, el trebuie să posede voința de a domina, a stăpâni și a controla totul în sinea sa, reușind în acest sens. În sfârșit, această cunoaștere și această stăpânire ce le-a dobândit să nu le folosească decât pentru a manifesta toate calitățile și virtuțile unei iubiri dezinteresate. Prin această calitate a dezinteresului veți recunoaște un adevărat Maestru.

Fiecare Maestru vine pe pământ pentru a exprima aici o anumită calitate: există deci niște Maeștri ai înțelepciunii, ai iubirii, ai forței, ai purității... și depinde de fiecare dintre voi să îl alegeți pe cel pentru care simțiți cele mai multe afinități în împlinirea voastră spirituală. Dar toți adevărații Mari Maeștri au în comun, în mod obligatoriu, această calitate: dezinteresul.

Educație și instruire în fața greutăților, ne așteptăm din partea unor oameni instruiți și cultivați la niște reacții cumpătate, măsurate. Adesea însă, nu este deloc ceea ce vedem: o nimica toată le determină niște stări jalnice de furie sau depresie, și ei nu mai au nicio putere, nicio voință pentru a îndrepta lucrurile. Toată educația, întreaga lor erudiție este incapabilă să le sară în ajutor. Chiar dacă se consideră că este bine ca tineretul să studieze și să obțină niște diplome, suntem obligați să constatăm că formarea caracterului este mai importantă decât formarea intelectului.

Fiindcă esențialul constă în a trăi, nu în a deveni profesor, inginer sau economist. Iar pentru a trăi, pentru a înfrunta toate condițiile existențiale, este important să-ți întărești caracterul. Altminteri, când tinerii ajung la vârsta confruntării cu greutățile, ei nu le pot face față: ei au trăit în lumea abstractă a cărților și sunt incapabili să suporte realitățile vieții.

Întâlnim mulți oameni instruiți, dar totdeauna slabi, șovăitori, aflați în bătaia vântului! Ei au citit niște cărți din care citează, atâta tot, dar la ce le folosește să se

împăuneze cu bogățiile altora? Ei ar trebui să arate ce au realizat prin propriile forțe. Dacă nu sunt în stare, să lase în pace cunoștințele lor livrești și să exerseze esențialul: să lucreze asupra caracterului lor!

Instruirea este un lucru, educația este un altul. Tineretul nu are nevoie atât de mult de niște profesori erudiți, ea are nevoie de niște instructori care să îi arate ce este viața și cum trebuie ea trăită pentru ca aceste forțe, aceste calități, aceste înzestrări existente, depuse în ea, să se poată manifesta cu adevărat în totalitate. Altminteri, ea va păși pe un teren alunecos unde câteva cărți sau diplome nu o vor menține în echilibru, deoarece în viață echilibrul depinde mai întâi de caracter, nu de instruire.

Atât timp cât nu se va pune accentul pe formarea caracterului, ci numai pe cea a intelectului, cunoștințele dobândite în școli și universități vor constitui pentru tineri niște mijloace de reușită, deseori pe seama altora, dar niciodată ei nu se vor transforma pentru a deveni niște binefăcători ai omenirii. Dacă ei sunt ambițioși, temători, orgolioși, răi, senzuali, zgârciți, așa vor și rămâne. Noi propunem o altă Școală în care se învață cunoașterea naturii umane, schimbarea caracterului, transformarea, ameliorarea personală, pentru binele întregii lumi.

Studiile în sine nu au făcut niciodată ființele mai bune, uneori făcând din ele chiar niște adevărate pericole publice. În schimb, niște cunoștințe dobândite de cei care au lucrat asupra caracterului lor și s-au decis să nu le folosească pentru propriul profit, ci pentru binele tuturor, constituie un izvor de binecuvântări.

Progres tehnic și progres moral

Suntem obligați să constatăm cât de mult a transformat progresul tehnic viața oamenilor, aducând zilnic noi produse, noi medicamente, mai multe oportunități pentru deplasare și comunicare, niște echipamente mereu mai perfecționate în școli, case, spitale... Progresul tehnic are însă niște limite și prezintă chiar unele pericole dacă nu este controlat datorită unei

viziuni superioare a lucrurilor. Aceasta este o problemă ce îi preocupă din ce în ce mai mult pe oamenii care judecă. Ei își dau seama că progresul tehnic nu numai că nu îl antrenează cu sine pe cel moral, ci într-o anumită măsură îl determină pe om să dea înapoi.

Această viziune superioară a lucrurilor ne este dată de Știința inițiativă. Ce ne învață ea? Că fiecare proces din natură posedă trei aspecte: fizic, psihic și spiritual, și că este deci posibil să regăsim în viața noastră interioară aceleași manifestări și corespondențe ca în planul fizic. Dacă oamenii de știință ar aprofunda puțin legile ce guvernează universul, ei ar înțelege că în realitate toate fenomenele fizice ce le studiază le vorbesc de o lume mai vastă, mai bogată. Progresul științific nu l-a antrenat pe cel moral tocmai pentru că ei nu au înțeles cum acționează aceste legi.

De exemplu, atunci când fizicienii au început să descopere existența undelor, ei ar fi trebuit să meargă mai departe: ei ar fi descoperi că acesta nu este un fenomen unic, izolat, ci există și în alte planuri, cel al sentimentului și al gândului. Ei nu s-ar fi mulțumit să ofere elementele ce au permis fabricarea aparatelor de radio, ar fi descoperit că și creierul este un aparat ce emite și captează niște unde și că există o întreagă lucrare de înfăptuit în acest domeniu. Chiar dacă telepatia este acum recunoscută de unii, ei nu au tras încă toate concluziile privind educarea și controlul gândului. Nu este însă tot: când au descoperit că undele nu cunosc frontiere, ar fi trebuit să lucreze imediat la abolirea tuturor frontierelor pentru a fi în acord cu descoperirea lor. Este adevărat că au existat unele progrese în acest sens, dar lucrurile se mișcă foarte încet!

Observați deci că oamenii de știință fac niște descoperiri, dar nu le înțeleg întreaga semnificație. Telefonul, fotografia, fonograful, radarul, laserul etc, toate descoperirile științifice și tehnice trebuie transpuse în planul psihic și spiritual pentru a deveni complete.

Savanții vor poseda adevărata știință atunci când vor ști să privească dincolo de aspectul material. Este atât de

mult de dorit să o facă cât mai repede! Pentru că adevărata știință nu numai că aduce cunoașterea și înțelegerea, dar ea constituie și un izvor de echilibru, de libertate, de liniște interioară. În timp ce pentru moment, știința actuală aduce tot felul de inovații ce ușurează viața, desigur, ele nu pot fi negate, dar din cauza felului ei limitat de a vedea lucrurile, oamenii sunt și mai întunecați, mai împovărați, uneori chiar mai bolnavi, mai nefericiți și mai răi.

Știința contemporană se află în afară, departe încă de adevărata știință. Cercetătorii lucrează fără să știe că în mâinile lor se găsesc bazele adevăratei științe. Mulți se miră că progresul tehnic nu schimbă lumea și se întreabă ce pot face pentru a contribui la progresul moral al omenirii. Ei bine, iată răspunsul: dincolo de legile lumii fizice, ei trebuie să lucreze în același timp să descopere legile corespondente din lumea morală.

Pacea: să eliminăm mai întâi din noi înșine cauzele războiului

Mulți oameni afirmă că lucrează pentru pace în lume! Pentru moment, această lucrare constă mai ales în niște acuze reciproce privind cauza războaielor. Pentru unii, cei bogați sunt responsabili; pentru alții, sunt intelectualii sau oamenii politici sau savanții. Credincioșii îi acuză pe cei care nu cred că îndreaptă omenirea spre pieire, necredincioșii îi acuză pe credincioși de fanatism, și tot așa... Uitați-vă și veți vedea că oamenii își închipuie mereu că pot instala pacea suprimând anumite persoane. Aici, ei se înșală: chiar dacă s-ar elimina armele și tunurile, a doua zi oamenii ar inventa alte mijloace pentru a se lupta între ei. Pacea este în realitate o stare interioară și nu o vom obține niciodată suprimând pe cineva sau ceva din exterior. Trebuie să suprimăm mai întâi cauzele războiului în sinea noastră.

Din clipa în care întreține în sine anumite stări interioare ca nemulțumirea, revolta, dorința de a poseda mereu mai mult, omul nu se poate găsi în pace, orice ar face. Nu numai că prin gândurile și sentimentele sale el a

introdus în forul său interior germenii dezordinii și ai războiului, dar el va semăna acești germeni peste tot în jurul său.

Imaginați-vă pe cineva care mănâncă și bea orice: el își introduce în organism anumite elemente nocive ce îl vor îmbolnăvi. Ce liniște va putea avea când organismul îi va fi tulburat: stomacul, ficatul, rinichii, intestinale?...

Ei bine, aceeași lege există și în planul psihic: nu trebuie să mâncăm orice, altfel ne îmbolnăvim.

Pacea este deci consecința unei cunoașteri profunde a naturii elementelor cu care omul se hrănește în toate planurile. Ea nu se poate instala decât la cel care a hotărât să se manifeste cu bunătate, generozitate, dezinteres. Doar această ființă poate aduce pacea în jurul ei.

Sub pretext că formează niște asociații sau militează în mișcări pacifiste, mulți oameni își închipuie că lucrează pentru pace. Nu, fiindcă viața lor nu este o viață pentru pace: ei nu s-au gândit niciodată că, mai întâi de toate, celulele corpului lor, toate particulele ființei lor fizice și psihice sunt cele care trebuie să trăiască după legile păcii și armoniei, cu scopul de a emana această pace pentru care pretind că lucrează. În timp ce vorbesc despre pace, scriu despre pace, ei continuă să alimenteze războiul în ei și în jurul lor, fiindcă sunt în permanență pe cale să lupte contra unui lucru sau altul... Omul trebuie să instaleze pacea mai întâi în sinea sa, în gândurile, în sentimentele și acțiunile vieții sale zilnice. Doar în acea clipă el lucrează cu adevărat pentru pace.

Suntem obligați să constatăm: fiecare ființă vede oamenii și lucrurile după părerea sa, adică după rasa, țara, religia sa, sexul său, situația sa socială, educația, profesia, vârsta sa etc, și mai ales după gradul său de evoluție spirituală. Este normal, atât de normal încât întreaga lume vă va spune că lucrurile nu pot fi altfel. Doar că fiecare este convins că adevărul său este singurul adevăr, nicio altă înțelegere nefiind posibilă și se observă numai neînțelegeri; i confruntări în toate domeniile.

Pentru a se putea pune de acord, pentru a înțelege și

aprecia aceleași valori, oamenii trebuie să reia interior calea ascendentă ce îi va conduce spre vârf, spre regiunile luminoase ale spiritului. Da, în loc să rămână în lumea de jos în dispute fără sfârșit, ei s-ar putea decide să accepte punctul de vedere al vârfului, și toate problemele politice, economice, sociale, religioase, vor fi rezolvate în douăzeci și patru de ore. Iată ce este bine să avem în minte: pentru a rezolva cu adevărat problemele, nu trebuie să rămânem la nivelul la care ele se pun, ci să înfăptuim o lucrare interioară ce ne permite să le vedem mai de sus. Atât timp cât oamenii se vor mulțumi să bată pasul pe loc și să discute la nivel foarte jos, nu numai că nu vor găsi vreo soluție, dar problemele se vor complica din ce în ce mai mult, mai întâi pentru ei înșiși.

Să medităm la lecția piramidei. Dacă marii Inițiați ai Egiptului au ales pentru monumentele lor forma piramidei, cu fețele ce se înalță apropiindu-se până se întâlnesc la vârf, este pentru a da oamenilor o lecție a unității. Piramida este un simbol al ierarhizării ce există

În univers. Baza piramidei reprezintă multiplicitatea fenomenelor, iar vârful ei, lumea principiilor: unitatea. Jos, la nivelul fenomenelor, ne aflăm în dispersie, în confuzie, pentru că nu putem vedea cum se situează ființele și lucrurile, precum și relațiile ce le întrețin unele cu altele. Pentru a vedea clar, trebuie să urcăm. Și ce înseamnă să urcăm? Să urmăm calea unității. Unitatea ordonează și dirijează multiplicitatea. În unitate ne găsim în inima lucrurilor și înțelegem cum se țin toate firele vieții.

În orice domeniu, acest simbol ne învață să trecem din planul inferior al multiplicității și al împrăstierii la planul superior al unității. Această viziune din ce în ce mai limpede ne va permite să sesizăm adevărata realitate a lucrurilor și să găsim cele mai bune soluții.

De ce politicienii și economiștii nu reușesc să rezolve problemele internaționale? Fiindcă fiecare este preocupat să-și apere interesele țării sale. În aceste condiții ei nu se pot înțelege, deoarece rămân prea jos, în domeniul

faptelor. Este la fel de adevărat pentru toți oamenii în viața lor zilnică. Ei nu se pot înțelege, ei nu pot construi unitatea dacă, în înțelegerea, în atitudinea lor, nu încearcă să atingă punctul de vedere cel mai înalt: vârful piramidei. Ei trebuie să se străduiască să urce până acolo pentru a găsi legile ce guvernează faptele și, încă și mai sus, pentru a găsi principiile ce guvernează aceste legi, până la atingerea Principiului Suprem ce îmbrățișează totul. Ajunși acolo, toți sunt obligați să aibă aceeași viziune a interesului lor comun.

2. SPIRITUALISTUL ÎN SOCIETATE

— *Să găsim un echilibru între spiritual și material*

— *Să distingem clar scopul și mijloacele*

— *Lucrare fizică și lucrare spirituală*

— *Asumarea îndatoririlor zilnice*

— *Alegerea de a întemeia o familie*

— *Să nu dorim să ne impunem convingerile*

Viața de cuplu: să nu ocolim problemele

*Să ne asumăm destinul - Domeniul
responsabilităților noastre - Atitudinea potrivită*

— *Îi influențăm pe alții numai prin propriul exemplu*

— *A primi și a dăru*

— *O dreptate superioară*

— *Cum să ne ajutăm țara*

— *Nu ne salvăm niciodată singuri*

Să găsim un echilibru între spiritual și material

Mulți oameni își spun: „Mai întâi îmi voi rezolva toate problemele materiale și apoi voi fi liber să mă gândesc la viața spirituală”... în realitate, anii însă au trecut, și iată-i niște bătrâni ramoliți, nereușind să consacre nici măcar un minut vieții spirituale! De ce? Fiindcă raționamentul lor a fost greșit.

Pentru a trăi viața spirituală, nu trebuie să așteptăm să ne aranjăm mai întâi treburile, fiindcă nu este, niciodată, nimic cu adevărat rezolvat, întotdeauna se găsește ceva ce scârțâie pe undeva. Este ca și cum ați încerca să redați forma rotundă unei mingi de cauciuc ce a fost înțepată: când ați reușit să o refaceți într-o parte, ea

se deformează în alta.

Aveți o meserie, dar în scurt timp v-o puteți pierde și iată-vă șomeri... Vă căsătoriți, dar după un timp nimic nu mai merge și divorțați... Aveți o casă, dar se produce ceva și trebuie să vă mutați... Iar copiii, câte griji nu ne aduc copiii: sănătatea, educația, viitorul lor! Și după copii, vin nepoții... eu v-am spus, nu se mai termină. Pentru a trăi o viață spirituală, nu așteptați punerea la punct a problemelor voastre materiale. Cu atât mai mult cu cât trebuie să o știți, datorită vieții spirituale veți găsi cele mai bune soluții pentru toate problemele voastre cotidiene, fiindcă veți deveni mai puternici, mai răbdători, mai înțelepți, mai chibzuiți.

Bineînțeles trebuie să știți să păstrați măsura în toate. Dacă îmi veți spune: „Bun, am înțeles, îmi voi organiza viața în mod corespunzător și nu îmi voi mai risipi timpul și energiile mele în aspecte materiale, profesionale sau familiale”, vă voi răspunde că nu trebuie să exagerați, fiindcă trăiți în lume și nu o puteți ignora ca și cum nu ar exista. Dacă vă veți comporta ca un antisocial, ca un parazit, veți vegeta, veți fi o povară pentru ceilalți și nu este deloc recomandabil. Trebuie să știți să le îmbinați: activitățile lumești și viața spirituală. Există un echilibru pe care orice ființă umană care dorește să evolueze trebuie să îl găsească: cum să trăim în lume relaționând cu ea, lăsând în același timp pe prim plan esențialul: sufletul și spiritul.

Gradul de evoluție al fiecăruia se revelă după modul în care reușește să armonizeze cele două aspecte: materialul și spiritualul, și parcă nimic nu este mai dificil. Unii sunt tentați să se cufunde în viața materială uitând de viața spirituală, în timp ce alții nu se preocupă decât de viața spirituală, neglijând viața materială. Există însă și o a treia soluție, și fiecare trebuie să o găsească pentru sine, pentru că fiecare caz este particular. În ceea ce privește fondul, bineînțeles că toți oamenii posedă aceeași natură, au aceleași nevoi, dar gradul lor de evoluție este diferit, temperamentul lor nu este același, vocația lor în această

existență nu este aceeași, și fiecare trebuie să-și găsească în mod individual echilibrul fără să dorească să îl imite pe vecin. Cel care simte imboldul întemeierii unei familii nu își poate rezolva problema la fel ca acela care dorește să rămână celibatar. Cel care are nevoie de multă activitate fizică nu poate trăi la fel ca o persoană cu un comportament meditativ, contemplativ. Esențialul este ca fiecare să fie capabil să se analizeze bine pentru a-și cunoaște tendințele profunde; de îndată ce le va cunoaște, el se va strădui să armonizeze în viața sa spiritualul și materialul.

Să distingem clar scopul și mijloacele

Adevăratul spiritualist este cei care a înțeles în ce fel lucrează spiritul asupra materiei: el se folosește de tot ceea ce natura i-a pus dispoziție, dar în loc să îl utilizeze pentru satisfacerea propriile porniri egoiste, el pune totul în slujba unui ideal luminos, pentru sine și pentru ceilalți. Din păcate, oamenii nu lucrează încă în acest scop: ei reduc totul la propria persoană, la interesul și profitul lor, la plăcerea lor. Priviți în ce mod exploatează animalele, copacii, munții, râurile, marea... Iar dacă ar dispune într-o bună zi de niște mijloace tehnice suficiente, ați vedea ce ar face din soare, din lună sau din alte planete! Pentru a-și satisface dorințele inferioare, ei sunt gata să sacrifice tot ceea ce ar putea acapara. Ei nu ar ezita să folosească cele mai sacre revelații ale Științei Inițiatice, și ar bate chiar la poarta Domnului pentru ca El să îi ajute în comerțul lor clandestin și în nebuniile lor.

Ei bine, da, trebuie să înțelegem: a fi spiritualist nu înseamnă numai să ne rugăm, să medităm și să fim pasionați de științele esoterice, ci să deslușim limpede mobilele și interesele ce ne împing spre aceste activități. Esențialul constă în scopul pe care căutați să îl atingeți! Dacă folosiți rugăciunea și puterea gândului, așa cum preconizează atâtea cărți periculoase, numai pentru a vă satisface dorințele arzătoare: să reușiți în afaceri, să obțineți iubirea cuiva, vă comportați astfel ca materialistul cel mai primitiv, și în anumite cazuri, ca un criminal.

Necredinciosul, ateul care sparge pietre pentru a ajuta un sărac să-și construiască casa este un spiritualist mult mai autentic decât voi!

Pentru a deveni un adevărat spiritualist, trebuie să rezolvi, o dată pentru totdeauna, problema scopurilor și a mijloacelor, fiindcă aici apar toate confuziile, toate iluziile. Ce se întâmplă cu toți acei spiritualiști care vor să-și mobilizeze capacitățile psihice cele mai prețioase pentru a-și atinge scopurile cele mai egoiste și materialiste? Credeți că își dau seama de această situație? Nici vorbă! Ei nu s-au întrebat niciodată: „Oare cum ne comportăm? Ce căutăm?” Trebuie să apară cineva să îi scuture și să le spună: „Iată, prietene, ținta ta! Este Infernul. Iar mijloacele? Ei bine, Domnul, îngerii, știința, arta, religia.”... Da, toate aceste lucruri sfinte te fac să cazi în Infern.

Vă este limpede, acum: ceea ce trebuie să conteze pentru voi este scopul, direcția, motivul pentru care faceți lucrurile. Fie că mâncați, că respirați, că vă plimbați, că lucrați, că iubiți, că studiați, faceți-le având ca scop să consacrați toate avantajele obținute pentru binele întregii lumi.

Să luăm ca exemplul chiar studiile. Oamenii studiază din ce în ce mai mult, perioade din ce în ce mai lungi de timp, pentru a dispune de cât mai multe mijloace. Dar în slujba cui pun ei aceste cunoștințe? câți dintre ei își conștientizează responsabilitățile, spunând: „Oare prin aceste cunoștințe îi ajut pe ceilalți, oare le fac bine sau profit numai eu?” Cei mai mulți se folosesc de această cunoaștere pentru a face pe grozavii, a se îmbogăți și a-i înlătura pe alții din calea lor. Foarte puțin se vor gândi la cum o pot folosi pentru a deveni niște binefăcători ai omenirii.

Acum, depinde deci de voi ce decizie luați. Vreți să deveniți niște materialiști care se folosesc de resursele spirituale pentru a-și aranja afacerile sau niște adevărați spiritualiști care doresc să-și pună tot ceea ce posedă: calitățile, însușirile, forțele, în slujba spiritului?

Lucrare fizică și lucrare spirituală

Prea mulți oameni văd o incompatibilitate între lucrarea fizică și lucrarea spirituală. Ei se înșală, fiindcă orice activitate fizică poate fi spiritualizată, dacă știm să introducem în ea un element divin și, în schimb, o activitate spirituală devine extrem de prozaică dacă nu țintește un ideal superior. Toți cei care abandonează orice lucrare în planul fizic luând ca pretext viața spirituală nu sunt în realitate niște spiritualiști, ci niște leneși. Foarte puține ființe sunt capabile să mențină timp de mai multe ore o activitate spirituală adevărată. Ceilalți se lasă de obicei antrenați în tot felul de divagații ce îi epuizează, îi dezechilibrează: ar face mai bine să spele niște rufe, să gătească sau să sape în grădină. Există încă multe neînțelegeri în această problemă. Spiritualitatea nu constă în a refuza munca fizică, ci în a ști să o folosești pentru a te înălța, a te armoniza, a te lega de Dumnezeu.

Deseori, eu am auzit pe unii așa-ziși spiritualiști afirmând că, lucrând în planul fizic, și-ar pierde lumina! Doamne, oare ce au înțeles ei din natura luminii? Oamenii primitivi cunoșteau mai multe despre acest subiect. De exemplu, când doreau să aprindă focul, luau două bucăți de lemn pe care le frecau una de alta: această frecare producea căldură și, după un timp, apărea o flacără, lumina. Lumina este deci un rezultat al mișcării și al căldurii. Da, cel care efectuează o activitate în planul fizic cu toată convingerea și deplin conștient simte cum se naște în el iubirea, „căldura”, pentru această lucrare; inima sa se bucură și o limpezime țâșnește din spiritul său.

Trebuie să înțelegeți că în planul fizic munca este deci indispensabilă pentru evoluția fiecăruia.

Chiar dacă nimeni nu v-o cere, trebuie să v-o impuneți singuri, aceasta se va reflecta în mod benefic, mai întâi asupra sănătății voastre, desigur, dar și în maniera în care vedeți lucrurile. Iar la voi acasă, de câte ori aveți ocazia să curățați, să aranjați, să spălați, să coaseți, să meșteriți, faceți-o, să nu fiți niciodată neglijenți. Spuneți-vă răspicat că, nu lăsând munca fizică pe seama altora, vă veți arăta mai evoluți.

Trebuie să vă descotorosiți pentru totdeauna de aceste concepții greșite. Dacă vă imaginați că, lucrând fizic, vă veți pierde lumina, este mai bine să o pierdeți, fiindcă nu este lumina adevărată! Adevărata lumină nu se pierde lucrând, dimpotrivă. Dacă lucrați, ea nu vă va mai părăsi; datorită muncii veți înțelege mai bine lucrurile, veți face niște descoperiri, și nu lăsându-le altora sub pretext că sunteți în dialog cu îngerii sau cu Domnul.

Adevărata lumină este legată de adevărata iubire, adevărata iubire este în legătură cu adevărata voință, iar voința se exersează prin lucrarea în planul fizic.

Viața zilnică este un lung șir de sarcini ce le avem de îndeplinit; în fiecare zi mergem la serviciu, ne gândim zilnic la familie, la soție sau la soț, la copii, la părinți etc. Există peste tot alte probleme noi de rezolvat, niște situații noi cu care ne confruntăm și deseori este dificil. Nu trebuie însă să ne eschivăm în fața acestor eforturi. Oricare v-ar fi îndatoririle conferite de destin, trebuie să vă achitați de ele cât mai bine. Dacă le neglijați sub pretext că sunt plicticoase sau nedemne de voi, vă stagnați evoluția și, în orice caz, veți fi obligați să reveniți pentru a vi le asuma până la capăt. În acel moment, veți constata cât este de greu să reluați o sarcină pe care v-ați imaginat că ați îndeplinit-o.

Cel care crede că poate scăpa de obligațiile sale, pentru a gusta o viață mai ușoară, mai plăcută, nu cunoaște legile severe ce guvernează destinul. Dacă ne aflăm pe pământ în suferință, zbatându-ne în mijlocul atâtor dificultăți, este tocmai pentru că trebuie să ne reluăm îndatorirea. Am fost trimiși pe pământ să îndreptăm, pentru a ni se arăta că nu știm să lucrăm și că trebuie să învățăm. Dacă nu acceptăm, vom fi din nou trimiși, iar greșelile noastre vor fi din ce în ce mai greu de corectat.

Veți spune: „Există totuși momente când nu se mai termină, nu mai putem suporta, suntem practic striviți”. Da, eu înțeleg. Mergeți și respirați pe undeva pentru o clipă, apoi reveniți pentru a face față.

Alegerea de a întemeia o familie

Unele persoane preferă să trăiască singure și fără copii, din egoism sau din lene. Ele doresc să fie libere pentru a profita de viață după bunul lor plac, nu au de gând să-și întemeieze o familie, deoarece există prea multe griji, prea multă muncă, prea multe sacrificii. Ele nu știu că nu au dreptul să refuze căsătoria și copiii dintr-un asemenea motiv. Este adevărat, ele nu vor avea grijile taților și mamelor de familii, dar egoismul lor le va aduce tot felul de neajunsuri. Aceasta nu înseamnă că trebuie neapărat să ne căsătorim și să avem copii. Cel care dorește să rămână singur pentru a fi liber să se dedice unor sarcini mai vaste, mai colective, are o justificare. Pentru ceilalți însă, este mai bine să se căsătorească, să aibă copii, să-și asume niște responsabilități, să facă cel puțin ceva și pentru semenii lor, pentru că astfel își vor lărgi aria propriei conștiințe.

Să nu dorim să ne impunem convingerile

Uneori, într-o familie se întâmplă ca unii membri să manifeste niște aspirații spirituale, în timp ce alții nu îi înțeleg și încearcă să se fi opună. Nu este ceva inteligent. Nu putem împiedica un suflet să se îndrepte spre lumină, fiindcă sufletul aparține Domnului și nimeni nu are niciun drept asupra lui. De aceea, în loc să ne enervăm, este de preferat să acceptăm, spunându-ne că, dacă un membru al familiei se îmbogățește interior, întreaga familie va beneficia, la rândul ei, de această bogăție.

Pentru a fi corect, voi sublinia că depinde îndeosebi de cel care dorește să se dedice spiritualității să devină mai îngăduitor și mai împăciuitor. Sub pretextul vieții spirituale, el nu trebuie să-și negligeze obligațiile familiale, ținându-se mereu de predici. Din contră, pentru a-i antrena și a-i convinge și pe ceilalți de justetea și sinceritatea aspirațiilor sale, el trebuie să-și folosească inteligența și inima pentru a face să domnească armonia în familie și, mai ales, pentru a nu se lăsa antrenat de fanatism, ci de a avea capacitatea să rămână deschis și înțelegător; dovedind astfel cel mai bine că a găsit adevărul. Când

cineva are tendința să proclame tot timpul că a găsit adevărul, este o dovadă că, dimpotrivă, nu l-a găsit, iar el nu face decât să devină insuportabil și ridicol. Numai prin tandrețe, amabilitate, răbdare putem încerca să îi influențăm pe ceilalți pe calea binelui.

Viața de cuplu: să nu ocolim problemele

Este foarte rar ca într-un cuplu să existe o înțelegere perfectă, și este un lucru normal. Fiecare ființă umană este o lume atât de specială și complexă încât este imposibil să se poată armoniza imediat toate necesitățile, mentalitățile, dispozițiile. În loc să-ți dorești o despărțire chiar de la primele dificultăți, este mult mai bine totuși să te străduiești să rezolvi situația. O relație, o căsătorie este ca o problemă pe care Cerul v-a dat-o spre rezolvare. Dacă ați întâlnit o anumită femeie sau un anumit bărbat și ați decis să aveți o legătură, nu este ceva întâmplător, există o motivație. Din cauza celor trăite în încarnările voastre precedente, trebuie să înțelegeți acum un anumit adevăr, să îndreptați o anumită greșeală, iar dacă refuzați, dacă vă feriți, problema va rămâne încă nerezolvată, și o veți reîntâlni sub o formă sau alta. O veți regăsi, fie că este vorba despre aceeași persoană sau o alta. Iată ceea ce trebuie să vă spun. Înțelegeți că trebuie să vă comportați cu răbdare și generozitate, pentru a nu contracta și alte datorii, și îndeosebi, atât cât este posibil, să le ștergeți pe cele vechi.

Merită osteneala să acceptați această filosofie pentru a vă elibera. Întrebați-vă: „Oare de ce, din mai mult de două miliarde de femei (sau bărbați) am dat tocmai peste aceasta (sau acesta)? Existau atâtea!” Ei bine, nu, a trebuit să întâlniți tocmai acea ființă pentru că, prin intermediul ei, veți înfăptui o lucrare interioară, dezvoltându-vă anumite calități și virtuți. Din nefericire, cei mai mulți oameni nu gândesc astfel, necunoscând legea cauzelor și a consecințelor, karma, principiul reîncarnării.

În realitate, nu este neapărat interzis să-ți părăsești soțul sau soția, dar nu înainte de a-ți rezolva problema existentă, altminteri te vei confrunta cu aceeași problemă

la partenerul sau partenera următoare. Desigur, este ceva dificil, dar ceea ce pare dificil la primă vedere se arată în final mult mai ușor, și invers. Dacă vă alegeți calea cea mai grea, veți descoperi în sinea voastră un ajutor ce vă va permite să vă duceți la bun sfârșit strădaniile.

Să ne asumăm destinul

Toate încercările prin care trecem în această viață sunt consecința unor greșeli comise, a unor legi ce le-am încălcat în precedentele noastre încarnări. Avem acum de învățat niște lecții, de îndreptat unele greșeli și nu ne putem eschiva; trebuie să „plătim” într-un fel sau altul. Da, să plătim pentru a învăța și să plătim pentru a repara. Trebuie să acceptăm această plată, ea face parte din legile karmei. De altfel, chiar dacă nu o acceptăm, lucrurile nu se schimbă. Nu putem scăpa de Justiția Divină și nu o putem nici ocoli. De aceea, este inutil să consultăm niște astrologi sau clarvăzători pentru a fi preveniți asupra pierderilor și a accidentelor la care ne expunem, încercând să ne punem astfel la adăpost. Orice am face, nu putem evita nimic: nu putem scăpa de destin prin viclenii, această atitudine fiind nedemnă de un adevărat spiritualist.

Trebuie să înțelegeți, o dată pentru totdeauna, cum funcționează justiția divină și să aveți încredere în ea. Este ca și cum toate greșelile ce le-ați comis ar atârna pe talerul unei balanțe, iar toate faptele voastre bune, pe celălalt taler. Atunci când aveți de plătit pentru încălcarea unor legi, tot ce ați făcut pentru bine intervine pentru ca plata să fie mai puțin grea. Această lege este valabilă pentru toate domeniile: strădaniile ce le depuneți pentru a vă întări și purifica vă vor permite să înfrunțați mereu încercările în cele mai bune condiții.

Să vă fie, deci, foarte clar: pe de o parte, trebuie să știți că nu puteți scăpa de justiția divină, iar pe de alta, trebuie să fiți mereu conștienți că tot ceea ce faceți bun se transformă în niște energii, în niște forțe ce vă ajută să biruiți încercările. Nu trebuie să luați ca pretext cunoașterea legilor karmei pentru a nu face nimic,

suportându-vă în mod pasiv destinul. Nu trebuie să suportați, trebuie să vă alimentați de două ori cu mai multă lumină și iubire, pentru voi înșivă și pentru ceilalți. Nu trebuie nici să nu reacționați în fața suferinței celorlalți, spunându-vă că este numai problema lor, că destinul lor este să sufere, fiindcă așa merită.

Din nefericire, eu am constatat: anumiți așa ziși spiritualiști, în loc să se gândească la toți cei care suferă și să se decidă să facă ceva pentru ei, se mulțumesc să spună: „Oh, aceasta este karma lor”, și nu fac nimic. Este mai bine uneori ca oamenii să nu știe deloc de existența karmei, decât să-și alimenteze fără încetare egoismul. De aceea eu îi consider pe occidentali superiori atunci când nu acceptă nenorocirile altora fără să le sară în ajutor. Pe timp de foamete, de epidemii, când apar undeva inundații sau cutremure, ei organizează imediat misiuni de salvare, și este ceva minunat!

În realitate, este de preferat, desigur, ca toți să cunoască legile destinului, înțelegând astfel de ce li se întâmplă lor și altora tot felul de necazuri, fără a înceta însă să dorească să le sară în ajutor. Cineva va spune: „De ce să îi mai ajutăm, fiindcă primesc ceea ce merită? Mai întâi, pentru că strădaniile ce le facem ca să îi ajutăm pe ceilalți nu sunt niciodată inutile: în anumite împrejurări, Cerul se poate lăsa înduplecat observându-vă sinceritatea. Apoi, și pentru voi înșivă, pentru a progresa, fiindcă ajutându-i pe ceilalți, dezvoltăți ceva în voi.

Este adevărat că nu este chiar atât de ușor să fii de folos altora; dar nu-i nimic, continuați, indiferent de împrejurări, să vă doriți să îi ajutați pe oameni. Cel puțin, în acest fel vă veți întări, veți deveni mai inteligenți, mai înțelepți, mai liberi.

Domeniul responsabilităților noastre în toate domeniile, politic, social, științific, economic, religios, moral, îi auzim pe oameni vorbind despre responsabilitate. Președinți, miniștri, generali, directori, părinți, profesori etc, toți știu că sunt responsabili. O mulțime de ființe umane și evenimente depind de atitudinea, de deciziile lor.

Da, dar noțiunea de responsabilitate acoperă un domeniu mult mai larg, fiindcă toate creaturile din lume sunt legate între ele, influențându-se reciproc. În ciuda aparențelor, nu există vreo separație, este o iluzie, nimic nu este separat. Astfel, nu numai prin faptele, ci și prin gândurile și sentimentele noastre, fiecare dintre noi are o influență asupra tuturor celorlalte ființe din lume. Iată ceea ce trebuie să cunoaștem pentru a avea adevărata măsură a responsabilităților noastre.

Merită să reflectați asupra acestui subiect. Aveți, deci, cu toți niște responsabilități imense, pe care le puteți considera niște ocazii pentru a evolua, a deveni mai conștienți, mai lucizi, mai stăpâni pe voi înșivă. Ce minunat este să știți că, prin viața voastră pură, nobilă și luminoasă, veți putea antrena toate ființele pe calea binelui! Chiar dacă vi se pare că nu faceți mare lucru, în realitate există mereu pe undeva ceva bun ce se trezește, primește un impuls. Iar dacă sunteți neglijenți și delăsători, îi influențați și pe ceilalți, creați niște condiții favorabile pentru căderea lor.

Vă voi da un exemplu. Ați meditat de multe ori profund, trimițând lumină și iubire întregii lumi, iar apoi ați ieșit să vă plimbați pe stradă. Când v-ați întors acasă, nu ați avut impresia că ați făcut ceea ce ar fi trebuit... Ei bine, aici vă înșelați. Dacă ați fi fost clarvăzători, ați fi văzut binele declanșat de prezența voastră, fără să știți, asupra oamenilor întâlniți. Unii dintre ei, care concepeau niște proiecte răuvoitoare, le-au abandonat; alții au regăsit puțin calm și curaj, deși erau agitați și nervoși. Totul depinde de sinceritatea aspirațiilor voastre.

Starea voastră interioară nu vă privește numai pe voi, ci îi influențează deopotrivă pe cei din jurul vostru și sunteți responsabili... Dacă nu mă credeți, este treaba voastră, într-o bună zi veți verifica! Când veți ajunge în lumea de dincolo și vi se va spune: „Privește aceste nenorociri, aceste accidente, aceste crime, ai contribuit și tu la ele datorită propriilor greșeli, oamenii au avut de suferit”, veți protesta în zadar că nu ați făcut acel rău, vi

se va răspunde: „Da, dar ai participat și tu, iar aceste persoane au suferit cu adevărat din cauza ta: gândurile, sentimentele tale au contribuit la răul pricinuit lor de alte persoane”.

Nu suntem responsabili numai de faptele noastre, ci și de propriile gânduri și sentimente, fiindcă ele acționează ca niște forțe în lumea invizibilă, antrenând ființele spre rău sau bine.

Atitudinea potrivită

Spiritualistul trebuie să găsească un echilibru corect între orgoliu și o umilință exagerată. Nu este bine ca, sub pretextul modestiei, să rămână mereu în umbră, fiindcă riscă să se deruteze într-un final. Nu este bine nici să fie prea convins însă de superioritatea sa sub pretext că urmează un învățământ spiritual într-o lume de materialisti și atei, pentru că poate deveni ridicol. Ceea ce este cel mai dificil, este să păstrezi măsura. Foarte puțini discipoli, chiar și în Școlile Inițiatice din trecut, au putut evita tentația orgoliului sau a unei umilințe afectate... ce este deseori tot o formă de orgoliu!

Cum se prezintă deci un adevărat spiritualist, un veritabil discipol? Întotdeauna normal, simplu, accesibil. De ce să dorești să atragi atenția prin niște aere de superioritate sau de inspirație? Veți replica: „Bine, dar nu trebuie să ne arătăm achizițiile spirituale?” în realitate, pentru că nu este nimic de arătat. Dacă ați știut să dobândiți niște adevărate bogății spirituale, ele vor apare de la sine, fără să fiți nevoiți să le expuneți. Deoarece lucrați asupra voastră înșivă, lăsați ca trăsăturile chipului vostru, ale ținutei, ale gesturilor voastre să vorbească în favoarea voastră. Iar voi, rămâneți modești, spontani, firești. De ce să vă impuneți celorlalți într-o manieră artificială? Cel care urmează un învățământ spiritual trebuie să înțeleagă că va avea ocazia să-și manifeste calitățile pe care ceilalți le vor remarca fără să fie nevoit să le sublinieze adoptând tot felul de atitudini.

Să lase să vorbească lucrarea sa interioară: chiar fără știrea sa, această lucrare va ieși la iveală.

Să nu aveți încredere când cineva vă prezintă cu insistență lucrarea spirituală ce o efectuează. A te lăuda cu propria lucrare spirituală nu presupune adevărata spiritualitate. De aceea, eu vă sfătuiesc să nu vorbiți nici despre lucrarea ce o înfăptuiți, nici despre rezultatele la care aspirați. De altfel, păstrându-vă lucrarea secretă, veți menține în voi elanul, ardoarea și entuziasmul de care aveți nevoie pentru a progresa.

Imaginați-vă un grădinar care tocmai a sădit în pământ grăuntele unui pom extraordinar, unic. Dacă este atât de nechibzuit încât îl dezgroapă, la fiecare vizită primită, spunând: „Vedeți acest grăunte? Priviți-l bine: el va da într-o zi un pom extraordinar, cu niște fructe gustoase, și curând le vom mânca...”, apoi îl îngroapă din nou, iar acel sărman pom va fi pierdut. Iată ceea ce mulți au tendința să facă: ei dezgroapă ce au plantat cu trudă pentru ca toată lumea să știe ce fel de pom au îngrijit. Ei da, dar astfel l-au distrus. Grăuntele nu trebuie scos niciodată din pământ.

Lucrați, deci, atâta tot. Legile sunt adevărate, absolut adevărate: dacă ceea ce faceți este cu adevărat frumos, luminos, divin, să știți că într-o bună zi totul va ieși la iveală și oamenii vor fi obligați să simtă binecuvântările ce le veți emana.

Îi influențăm pe alții numai prin propriul exemplu

De îndată ce descoperă câteva adevăruri ale Științei Inițiatice, mulți vor să îi instruiască imediat pe alții, și fac orice pentru a le predica și a-i convinge. Iar dacă nu reușesc, îi critică și îi disprețuiesc. Ei bine, ei se grăbesc, ei nu au înțeles încă o regulă esențială a Științei Inițiatice: discipolul trebuie să înceapă să trăiască un adevăr înainte de a dori să îi convingă pe alții. Iar a-l trăi, înseamnă a-l experimenta timp îndelungat, a-l exersa multă vreme până la o totală contopire cu el, până când devine una cu el. Cel care începe prin a dori să îi convingă imediat pe alții de unele adevăruri spirituale, nu numai că nu va reuși, dar riscă chiar să le și piardă.

Da, trebuie să păstrați în voi un timp pentru aceste

adevăruri fără a spune nimic, să trăiți cu ele, să le interiorizați, fiindcă vă aduc niște forțe și vă ajută să ieșiți cu bine din încercările ce le aveți de trecut: în acel oment, nu numai că ele nu vă vor părăsi, dar când le veți povesti și celorlalți, vor avea o putere și mai mare de convingere din cauza sincerității voastre.

Mai există însă multe alte probleme de cunoscut înainte de a încerca să îi transformăm pe alții. Dacă ei înșiși nu simt această necesitate, dacă nu au înțeles importanța unei filosofii și a unei discipline spirituale, nu este nimic de făcut, trebuie să îi lăsați în pace. Atitudinea lor arată că sunt foarte tineri și au nevoie încă de niște experiențe, de niște lecții. Desigur, ei vor suferi, dar tocmai această suferință îi va obliga într-o zi să-și schimbe viața. Până atunci, lăsați-i în pace. De altfel, lăsați toată lumea în pace, ocupați-vă numai cum să vă ameliorați voi înșivă. Numai exemplul vostru personal le va arăta celorlalți că se înșală sau se află pe un drum greșit. Da, exemplul vostru. Numai lucrând asupra voastră înșivă îi puteți influența și pe ceilalți: ei observă că posedați niște calități pe care ei nu le au, și fiindcă doresc să le dobândească se simt stimulați să vă imite și să se amelioreze.

Încetați, deci, să vă mai ocupați de alții pentru a le scoate în evidență defectele și slăbiciunile, fiindcă în acest fel nu numai că nu le aduceți nimic bun, dar deveniți întunecați și neplăcuți ca și ei. Acceptați-i așa cum sunt, fiți răbdători și lucrați zi și noapte pentru a vă ameliora, până când le veți arăta că există ceva minunat de dobândit. Atât timp cât ei nu sunt conștienți, nu îi puteți învăța prin niște cuvinte. Cum vă închipuiți că îi veți putea convinge pe oameni să se descotorosească de slăbiciunile de care nu v-ați descotorosit încă voi înșivă? Cum ar putea un fricos să insufle curaj altora? Dacă el strigă: „Înainte!”, cu picioarele tremurând, cum ar putea să antreneze el mulțimea? Să știți că numai izbânda asupra slăbiciunilor voastre vă dă puteri, iar aceste puteri se vor manifesta mai devreme sau mai târziu prin ochii, gesturile voastre, prin

chipul, prin vocea voastră; ele vor ieși la iveală chiar dacă veți dori să le ascundeți. Să nu vă închipuiți că este atât de ușor să vă amestecați în slăbiciunile omenești; trebuie să lucrezi ani în șir pentru a fi în stare de așa ceva.

A primi și a dăru

Primiți la naștere de la părinții voștri un trup, unii îl numesc: viața. Sunteți apoi hrăniți, îmbrăcați, adăpostiți, educați ani în șir de ei. Se acumulează o datorie imensă. Mulți refuză să o recunoască: ei își critică părinții, li se opun, se gândesc că nu le datorează nimic. Ei bine, nu este corect. Chiar dacă nu sunt perfecți, părinții voștri v-au iubit, s-au neliniștit pentru voi, v-au îngrijit când ați fost bolnavi. Toate acestea nu înseamnă nimic? Atunci, să știți că aveți, înainte de toate, o datorie față de părinții voștri.

Apoi, aveți o datorie față de națiunea căreia îi aparțineți, pentru că ați primit de la ea o adevărată moștenire de cultură și civilizație, cu niște biblioteci, laboratoare, universități, teatre... Ea vă pune la dispoziție drumurile, căile sale ferate, vapoarele, avioanele, armata și poliția sa pentru a vă proteja. Mai datorați apoi ceva rasei voastre, fiindcă v-a dat o constituție fizică cu o culoare a pielii, a părului, o structură psihică, o mentalitate.

Nu este însă totul, ați contractat niște datorii și față de planetă, acest pământ generos ce v-a hrănit și v-a susținut... De asemenea, față de sistemul solar, deoarece datorită soarelui și a planetelor noi suntem susținuți, însuflețiți fără încetare. Față de întreg universul... Și, în sfârșit, față de Domnul...

Fie că vrem sau nu, nu facem altceva decât să luăm, să luăm, să luăm, și astfel am acumulat niște datorii enorme. Cel care vrea să se comporte ca un om drept trebuie să fie conștient de această datorie. De aceea, el își iubește mai întâi părinții, le face bine pentru a le înapoia ceea ce le datorează. Prin activitatea sa, prin gândurile, sentimentele sale, se străduiește să dea ceva și societății, națiunii, întregii omeniri, sistemului solar, întregului cosmos, și în sfârșit Domnului. Numai în acest fel se poate

achita de datoriile sale, iar natura îl recunoaște atunci ca o ființă inteligentă. Toți cei care nu acționează astfel sunt considerați de către natură niște hoți, niște oameni necinstiți, și ea le trimite atunci câteva corecții pentru a-i instrui și cuminți.

Mai contractăm o datorie și pentru ceea ce preluăm din natură: aerul, apa, căldura, lumina... Dar cum nu putem înapoia aceste binefaceri sub forma în care le-am primit, nici nu le putem achita cu bani, trebuie să plătim această datorie cu iubirea, recunoștința noastră, cu respectul nostru, cu voința noastră de a studia tot ceea ce Inteligența Cosmică a scris în marea carte a Naturii. Ne mai achităm și făcând bine tuturor creaturilor, oferindu-le din lumina și căldura noastră sub forma unor gânduri curate și adevărate și a unor sentimente generoase.

Nu trebuie să credem că nu datorăm nimic sub pretextul că nu putem înapoia ceea ce am primit în aceeași formă. Ne-am primit corpul de la pământ și întrebună zi îl vom înapoia; este imposibil să facem altfel; până atunci, atât timp cât trăim, ne păstrăm corpul și nimeni nu ne cere să îl dăm. Ceea ce putem da sunt vibrațiile, emanațiile noastre luminoase. Omul a fost amislit în atelierele Domnului pentru a lumina de-a lungul întregului univers. El a primit o chintesență de lumină ce o poate neîncetat amplifica, însufleți și trimite în spațiu. Iată niște idei noi pentru voi! în planul fizic suntem limitați, dar în planul spiritual posibilitățile noastre sunt infinite și putem înapoia însutit ceea ce am primit.

O dreptate superioară

Ați fost decepționați sau jigniți de cineva și povestiți peste tot ceea ce v-a făcut. Veți spune: „Dar este normal, pentru a restabili dreptatea!” Nu, această noțiune de dreptate se află la originea tuturor nenorocirilor. Lăsați în pace dreptatea. „Atunci, ce este de făcut?” încercați să recurgeți la un principiu superior dreptății, la iubire, la bunătate, la generozitate.

De două mii de ani de când Iisus a adus această nouă învățătură, creștinii continuă să aplice legea talionului:

ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, și nu au înțeles încă faptul că, pentru a deveni cu adevărat mare, liber, trebuie să depășești noțiunea de dreptate. În ce fel? Să presupunem că ați făcut bine cuiva, i-ați dat niște bani. Apoi, constatați că acea persoană s-a comportat necorespunzător față de voi și povestiți tuturor ce ați făcut pentru ea, plângându-vă de faptul că nu s-a ridicat la înălțimea generozității și încrederii acordate. De ce să povestiți toate acestea? Povestind tuturor binele făcut și regretând chiar că l-ați făcut, distrugeți tot acest bine. Era înscris în registrele cerești că trebuie să fiți recompensați, dar acum, acționând astfel, vă ștergeți fapta bună.

Chiar dacă cineva v-a înșelat, v-a jignit, nu trebuie să o povestiți, și mai ales nu trebuie să căutați să vă revanșați. Din contră, prin atitudinea voastră trebuie să dați acelei persoane un exemplu despre modul corect de a se comporta: într-o zi ea va regreta, va face totul să-și îndrepte greșeala făcută față de voi. Trebuie să închideți puțin ochii și să iertați, fiindcă numai astfel veți evolua.

De acum înainte, înțelegeți ce avantajos este să primiți lumina Inițierii. Un om obișnuit care a fost jignit, va riposta desigur, spune el, pentru a da o lecție adversarului său și întreaga lume va fi de acord, fiindcă așa este „drept”. Da, drept poate după concepțiile despre justiție ale lumii obișnuite, dar ceva prostesc în ochii lumii divine. Fiindcă iată ce se întâmplă: din clipa în care s-a lăsat pradă instinctelor, dorinței de răzbunare, omul pătrunde într-un cerc infernal din care nu mai poate ieși. este drept, a scăpat de un dușman, dar vor apare mereu alții, asta-i viața, și vă trebuie din nou să se străduiască să îi elimine. Va întreține astfel în sine niște sentimente și atitudini ce îi vor întări natura inferioară. Cât despre victoriile reputate, el nu vor dura prea mult, deoarece inamicii îl vor regăsi într-o reîncarnare viitoare și vor avea toate șansele să-și ia revanșa. Iată că această veche înțelegere a noțiunii de dreptate nu aduce deci nicio soluție, dimpotrivă, ea complică lucrurile, îngreunează existența, mărește datoriile karmice, ducând în final la niște înfrângeri.

Adevăratul spiritualist care cunoaște legile aplică alte metode: el își lasă în pace adversarii. Să evolueze cum vor ei! Dacă vor continua în același fel, este previzibil unde vor ajunge. El începe însă o lucrare asupra lui însuși, se roagă, meditează, învață, se exersează, și intră încet-încet în posesia adevăratei înțelepciuni, a adevăratelor puteri.

Desigur, este nevoie de multă iubire, bunătate, răbdare, lumină, pentru a renunța la folosirea acelorasi arme ca aceia care v-au făcut rău. Această metodă ce v-o dau este mult mai eficace. Lăsați-i pe dușmani în pace, nu vă mai ocupați de ei, preocupați-vă numai cum să vă ameliorați pe voi înșivă. Atunci când vă vor observa, se vor simți urâți, neînsemnați și proști în comparație cu voi, încât, mai devreme sau mai târziu, ei se vor căi și vor îndrepta răul ce vi l-au pricinuit.

Fiindcă există totuși o lege în natură: aceea că într-o zi - dacă nu în această încarnare, se va întâmpla în următoarea - toți cei care v-au înșelat, v-au jignit, v-au trădat, vor fi obligați să vă caute pentru a-și îndrepta greșelile. Este posibil ca, intuind că vă sunt niște vechi dușmani, să încercați să îi îndepărtați. Nu-i nimic, ei se vor învăța în jurul vostru, rugându-vă să le acceptați serviciile. Pentru că așa acționează legea. S-a întâmplat deja cu mulți. Vedeți, deci, că toți cei care v-au făcut rău, iar voi le-ați răspuns prin iertare, vor fi obligați de legea cosmică (fie că vor sau nu, părerea lor nu contează) să îndrepte toate necazurile ce vi le-au produs.

Eu nu vreau să spun că trebuie să vă lăsați distruși de niște oameni răi, nu, trebuie să ripostați, dar trebuie să găsiți un răspuns ce va produce în inima și sufletul adversarilor voștri un reviriment ce va fi benefic atât pentru voi, cât și pentru ei. Această atitudine are un avantaj dublu.

Cum să ne ajutăm țara

Conducătorii unei țări sunt expuși în permanență criticilor, ostilității sau bătăii de joc a cetățenilor. Peste tot, pentru a distra publicul, în cabarete, în spectacolele de revistă, la radio, la televiziune, oamenii politici sunt

prezentați într-o manieră ridicolă și caraghioasă. Chiar dacă există uneori vreun motiv de critică sau ironie, în niciun caz acesta nu poate constitui o manieră în care i-am putea determina să se amelioreze. Dimpotrivă, hărțuindu-i cu niște gânduri și sentimente negative, nu numai că nu vom rezolva nimic, dar vom crea în invizibil condițiile pentru ca ei să comită și mai multe greșeli, și să ia niște decizii din ce în ce mai puțin luminate pentru țară. Vedeti cât de departe merg lucrurile...

Dacă doriți cu adevărat să vă ajutați țara, în loc să bombăniți tot timpul împotriva celui care este la conducere, trimiteți-i lumină, astfel ca el să fie mereu bine inspirat. Nu vă puteți ajuta întreaga țară, fiindcă ea este foarte mare, dar este de ajuns să ajutați un om, unul singur, este mult mai ușor, iar el ne va face bine tuturor pentru că multe lucruri depind de el. Dacă el reușește să determine votarea unor legi sociale în favoarea sănătății publice, a locuințelor, a învățământului etc, toți vor beneficia deoarece o singură ființă a fost bine inspirată.

Cetățenii unei țări trebuie să devină în sfârșit conștienți de legăturile existente între ei și conducătorii lor. Nu este suficient să pretindem ceva, să cerem insistent altceva, trebuie să învățăm să cunoaștem metodele cele mai eficiente pentru a obține ceea ce dorim, fără a declanșa niște consecințe și mai dezastruoase.

Știți că înțelepciunea popoarelor este deseori exprimată prin niște povești. Ei bine, iată una. A fost odată un regat unde existau numai foamete, epidemii, răskoale. Neștiind ce să mai facă pentru a îndrepta toate aceste dezastre, regele a chemat un înțelept care i-a spus: „Maiestate, tu ești cauza tuturor nenorocirilor ce se produc în regatul tău. Trăiești în desfrâu, ești nedrept, nemilos, și iată de ce catastrofele se abat fără încetare asupra poporului tău”. Apoi, înțeleptul a vorbit poporului: „Suferiți fiindcă așa meritați; prin modul vostru nechibzuit de viață ați atras un monarh care vă aduce numai necazuri”. Iată cum explică înțelepții lucrurile. Atunci când cetățenii unei țări se decid să trăiască în lumina spiritului,

Cerul le trimite niște conducători nobili și cinstiți care aduc numai binecuvântări. Dar dacă o națiune are niște conducători care dau frâu liber celor mai rele capricii în detrimentul poporului, ei bine, poporul trebuie să-și dea seama că poartă și el o parte din responsabilitate.

Oare de ce vrem ca soluțiile să ne vină de la alții, indiferent de poziția lor socială? De ce să așteptăm ca alții să lucreze pentru ameliorarea situației? După părerea voastră, ei ar trebui să facă acest efort, dar de ce l-ar face? Ei acționează ca și voi, așteaptă să treceți la treabă și aceasta poate dura o veșnicie. Hotărâți-vă, în sfârșit, să acționați. Unii mă vor întreba: „Dar ce ne sfătuiți? Ați dori să facem o carieră politică?” Pentru mine problema nu se pune așa. Atunci când mă refer la o muncă utilă pentru societate, eu subînțeleg mai întâi o lucrare interioară asupra propriei ființe, ce este mereu indispensabil de făcut, fie că ne avântăm sau nu într-o carieră politică.

Singura activitate cu adevărat importantă în viață este să devenim mai lucizi, mai generoși, mai dezinteresați, mai stăpâni pe noi înșine. Veți replica: „Da, dar dacă am urma asemenea sfaturi, dacă am dori cu adevărat să ne ameliorăm și să ne întărim, condițiile din lume sunt astfel încât vom rămâne pe undeva necunoscuți, obscuri, lipsiți de orice mijloace de acțiune”. Ce știți voi? Dacă deveniți cu adevărat capabili să exprimați virtuțile spiritului, chiar dacă nu țineți la așa ceva, ceilalți vor veni să vă ceară sfatul, să îi îndrumați. Dacă nu vi s-a întâmplat până acum, înseamnă că nu o meritați și nu sunteți încă pregătiți.

Trebuie să învățați să vă bazați pe puterea spiritului, astfel se definește un adevărat spiritualist. Mulți se pretind spiritualiști prin vorbe, vă vor ține niște discursuri interminabile despre aură, reîncarnare, ierarhiile cerești, dar acestea nu îi vor ajuta să rezolve problemele societății. Vom putea rezolva problemele societății numai străduindu-ne să trezim mereu în noi neine puterile voinței, ale binelui și luminii.

Cea mai mare preocupare a oamenilor este să

dobândească ceea ce au nevoie pentru ei și familiile lor. Din când în când, ei se gândesc și la alții, dar se întâmplă foarte rar. Iată de ce soarta oamenilor nu se ameliorează: fiindcă ei sunt egoiști, nu se gândesc la colectivitate. Ei își închipuie că este de ajuns să-și aranjeze propriile afaceri pentru a trăi în siguranță. Or, nu este adevărat.

Fie că sunt sau nu conștienți, oamenii aparțin unei colectivități, iar dacă în această colectivitate se produc niște tulburări sau nenorociri, binele lor individual se află în pericol. Chiar dacă ei își consacră tot timpul pentru ași aranja treburile, în realitate acestea nu vor fi definitiv puse la punct niciodată. Există mereu câteva inconveniente ce pot apare din partea societății, și iată ruina. Istoria a demonstrat-o de altfel. S-au văzutoameni care erau atât de bogați și puternici încât nimic nu părea să îi atingă; tulburările din societate i-au făcut însă să piardă totul, chiar și viața. Numai ameliorarea vieții colective poate pune la adăpost pe fiecare om de orice nevoi, în siguranță. Depinde acum de fiecare să-și înlocuiască punctul de vedere limitat, egoist, cu unul mult mai larg, mai universal: el va câștiga nu numai în planul material, ci mai ales în planul conștiinței.

Conștiința se trezește cu adevărat în om atunci când în el se manifestă receptivitatea la noțiunile de colectivitate, de universalitate. Această calitate îi permite să simtă că alții nu sunt decât o prelungire a lui însuși.

Desigur, în aparență fiecare este izolat, separat de ceilalți, dar în realitate există o latură spirituală din sinea sa ce pătrunde în colectivitate, trăiește în toate creaturile, în întreg cosmosul. Din clipa în care această conștiință spirituală se trezește în sine, fiecare simte ce se întâmplă bun sau rău celorlalți ca și cum i s-ar întâmpla lui, și se străduiește să le facă numai bine, pentru că acest bine și-l face lui însuși.

Până acum, învățăturile spirituale au antrenat, mai mult sau mai puțin, oamenii pe calea mântuirii individuale. Cunoașterea, puterile, iluminarea, tot ce se dobânda era pentru sine; de aceea mulți au ajuns să se izoleze undeva

în munți, în peșteri sau mănăstiri pentru a nu fi deranjați. Această filosofie este depășită în clipa de față. Desigur, fiecare trebuie să se perfecționeze, dar nu trebuie să se izoleze fizic sau spiritual pentru a nu fi deranjat de ceilalți. Dimpotrivă, neajunsurile trebuie acceptate, sacrificiile, chiar și suferința, pentru a deveni folositori.

Așadar, dacă frecvențați o Școală Inițiativă numai pentru a vă ocupa de propria evoluție spirituală dovedește că nu aveți un ideal foarte înalt. Unii vor replica că vor să-și mântuiască sufletul. Da, este adevărat, mântuirea sufletului a fost predicată de veacuri de religii. Ei bine, nu mai este ceva mareț, nu mai trebuie să ne ocupăm de mântuirea sufletească. Ce vă închipuiți? Ce valoare, ce importanță are deci „propriul suflet” în fața mulțimii de creaturi și a imensității creației? Oamenii trebuie să înceteze să se mai preocupe de ei înșiși și să se gândească și la sufletul celorlalți, fiindcă atunci vor fi mântuiți! Altminteri, în timp ce se preocupă de mântuirea propriului suflet, ei se izolează de restul lumii. Nimeni nu mai contează: ei se gândesc la sufletul lor! Acest gând nu sună deloc bine și nu este nici frumos. Trebuie lăsat deoparte.

Spiritualiștii trebuie să renunțe la căutarea propriului bine și a mântuirii personale: să-și pună în minte ideea perfecțiunii, înțelegând că această perfecțiune nu trebuie să fie numai pentru ei înșiși. Propria perfecționare nu reprezintă decât cincizeci la sută din sarcina noastră. Adevărata noastră misiune constă în a ne perfecționa pe noi înșine și pe alții, pentru a deveni folositori întregii lumi.

Fiți stăpâni pe fericirea voastră încercările vieții: o provocare

Exploatați-vă bogățiile spirituale

Fiți însuflețiți cu anturajul vostru

Lucrați asupra atmosferei psihice

Să nu vă descurajați niciodată

Să ne aprindem lămpile

Un simplu gest

A da pentru a deveni bogat

Cea mai bună protecție: aura noastră

Singurătatea nu există

Să trăim în poezie

Un secret magic: recunoștința

Regăsiți clipele de fericire

Fiiți stăpâni pe fericirea voastră

De ce este atât de dificil să găsim fericirea? Fiindcă
O așteptăm.

Observați-vă și veți vedea: așteptați să întâlniți marea iubire, așteptați bogăția, mărirea, iar dacă ele nu apar, sunteți nefericiți. Unii vor consulta chiar și niște clarvăzători, niște astrologi care le vor spune: „Ba da, iubirea va veni, succesul va veni... în șase luni, într-un an, când va exista un anumit tranzit al planetelor, o anumită conjuncție, veți vedea, totul se va schimba”. Iată

1 deci liniștiți, regăsindu-și speranța și continuând să aștepte.

Ei bine, nu, fericirea nu este ceva ce apare sau nu dintr-odată din exterior. Fericirea este o stare de conștiință ce depinde de înțelegerea noastră corectă a lucrurilor. Nu trebuie să ne închipuim că venim pe pământ pentru a trăi lipsiți de probleme, în plăceri, în belșug. Am venit pe pământ pentru a învăța și a ne perfecționa. Or, cum să ne perfecționăm dacă nu ne confruntăm zilnic cu noi probleme de rezolvat? Iată, lucrurile trebuie să fie clare: pământul este o școală și, ca în toate școlile, numai cei care învață și progresează pot fi fericiți. Nu mai așteptați deci ca fericirea să apară din exterior sub forma unor întâlniri sau a unor condiții

propice. Fericirea reală, definitivă, nu poate veni decât din noi, din felul nostru de a considera lucrurile.

Faceți o experiență: vorbiți cu persoanele care au anumite avantaje materiale la care visați atât de mult, ele vă vor mărturisi că nu sunt fericite din această cauză. Sau dimpotrivă, dacă sunt fericite, este pentru că ele posedă deja ceva în inima, în sufletul lor, niște elemente ce le permit să-și aprecieze situația, și ele vor fi deci la fel de

fericite în niște împrejurări ce vă par mai puțin demne de invidiat. De altfel, de câte ori nu s-a constatat: puși în niște situații identice, oameni diferiți nu reacționează toți în același fel.

Să luăm un exemplu pur și simplu banal din viața zilnică: un blocaj de circulație. Priviți reacțiile automobiliștilor: unul se enervează, claxonează și își înjură vecinii; altul citește ziarul sau ascultă radioul; un altul vorbește cu însoțitorul său sau își îmbrățișează iubita. În sfârșit, un altul – este însă un caz mult mai rar – profită de acest moment de pauză pentru a se liniști, a se armoniza, a pătrunde în sine, a se lega de Cer și a-și trimite iubirea și lumina tuturor ființelor de pe pământ.

La fel se întâmplă în majoritatea împrejurărilor vieții. În mintea noastră trebuie deci să punem lucrurile la punct. Gândul nostru este cel care acționează asupra stărilor noastre de conștiință. Cu o judecată corectă, cu o bună filosofie, putem deveni stăpânii fericirii noastre. Acolo unde alții se enervează, se macină și otrăvesc viața oamenilor din jur, dimpotrivă, voi vă întăriți, vă îmbogățiți, și datorită experiențelor voastre puteți apoi să vă ajutați anturajul prin sfaturile voastre, prin atitudinea, strălucirea voastră, și uneori chiar prin simpla voastră prezență: prin forța, lumina și pacea ce vor emana din voi.

Să vă fie foarte clar: să nu așteptați în mod pasiv ca fericirea să vă vină din exterior. Dimpotrivă, depinde de voi să acționați și să aplicați metodele ce vă vor permite să transformați necazurile în bucurii, eșecurile în succese.

Ce îi obligă pe alpiniști să escaladeze piscuri din ce în ce mai înalte și din ce în ce mai greu accesibile? Ce îi obligă pe sportivi să înoate, să alerge, să se rotească din ce în ce mai repede? Ce îi obligă pe jucătorii de șah să se gândească ore întregi înainte de a muta un pion pe tabla de șah? Nimic. Ei înșiși își impun aceste eforturi, aceste probleme, aceste isprăvi. Și ce bucurie pentru ei de fiecare dată când obțin o victorie!

Oamenii au inventat astfel o mulțime de activități, de jocuri și competiții de tot felul! Aceasta dovedește că ei

simt în profunzimea ființei lor nevoia de a merge mereu mai departe, mai sus, de a se autodepăși. Dar de ce nu se gândesc ei că ar trebui să aplice și în viața zilnică aceste calități de rezistență, de orientare sau inteligență ce trebuie să le dovedească în cazul unor jocuri sau competiții? De ce în acest caz ei se plâng mereu că au niște eforturi de făcut?

Multe jocuri practicate în zilele noastre au fost inventate cu secole în urmă de către Inițiați. Majoritatea dintre ele s-au transformat cu trecerea timpului, dar acum se observă îndeosebi numai aspectul exterior, sensul lor profund pierzându-se. Aceste jocuri au fost concepute de Inițiați după imaginea vieții, ele erau transpunerea unor probleme ce le avem toți de rezolvat zilnic; fiindcă există o lege absolută: sub o formă sau alta, regăsim aceleași fenomene în diferitele planuri, fizic, psihic și spiritual.

Și cum jocurile sunt o imagine a problemelor ce le întâlnim în viață, de ce să nu considerăm aceste probleme ca niște jocuri? În loc să vă simțiți copleșiți, iritați de cea mai mărunță dificultate, spuneți-vă: „Iată încă o ocazie de a mă exersa, să vedem cum voi reuși”. Studiați bine natura încercării ce o aveți de înfruntat și lansați-vă niște provocări personale. De exemplu: „Nu mă voi opri înainte de a atinge ținta...”

Voi duce cu răbdarea această povară... Voi învinge acest obstacol... Voi naviga pe această mare dezlănțuită și nu mă voi scufunda... Vreau să părăsesc regiunea prafului și a norilor pentru a atinge cel mai înalt vârf: acolo voi respira aerul pur și voi privi mereu soarele.”... Da, aceste sunt niște provocări ce vi le puteți pune din când în când vouă înșivă, așa cum fac sportivii, și veți vedea că încercările vieții vi se vor părea mai ușor de suportat.

Înțelegeți-mă deci bine: fericirea nu înseamnă posibilitatea de a trăi fără încercări, fără obstacole, fără suferințe. Acestea sunt niște iluzii, niște fantasmagorii! Fericirea înseamnă să fii capabil să străbați încercările fără a capitula și a ieși din ele mai bogat și mai puternic. Da, din izbânda asupra încercărilor vă extrageți fericirea.

Exploați-vă bogățiile spirituale întreaga lume dorește pacea, libertatea, fericirea. Se poate spune chiar că mulți oameni le doresc pentru alții. Prea puțini știu însă unde să le găsească și cum să le realizeze, și astfel, cei mai mulți sunt nefericiți și îi fac și pe alții nefericiți, în ciuda acestor minunate dorințe.

Există o singură modalitate de a găsi fericirea, cea de a acorda prioritate vieții interioare în fața achizițiilor exterioare. Desigur, mulți vor spune că știu: „Banii nu aduc fericirea”. Ei știu că nici bunurile materiale, nici faima nu aduc fericirea, dar se comportă ca și cum nu ar cunoaște toate acestea. Îi vedem în continuare preocupați să se instaleze în materie. De aceea, chiar dacă reușesc, nu numai că ei nu vor fi fericiți, dar îi vor face și pe alții nefericiți.

Se face atât tărăboi în jurul reușitei materiale! Atât timp cât se va acorda multă considerație tuturor celor care au reușit financiar, social, prezentându-i peste tot în ziare, la radio, la televiziune, vom auzi la alții, mai puțin favorizați, sentimentul de a fi inferiori, de a nu fi interesanți, ceea ce antrenează neapărat gelozia, invidia, ura.

Eu nu vreau să afirm că trebuie să renunțăm complet la reușita socială, nu, eu vreau să spun că, dacă s-ar arăta oamenilor că este mai important să-și exploateze bogățiile lor interioare, societatea s-ar schimba în bine. Mai întâi, fiindcă ar exista mai multă generozitate. Cum vreți ca niște oameni care își concentrează toate strădaniile spre reușita lor socială pot fi cu adevărat generoși? Ei simt că nu posedă cu adevărat ceea ce le aparține, că se află la bunul plac al evenimentelor sau a relei voințe a unor oameni mai activi și mai abili ca ei; atunci, este normal ca ei să ezite să împartă cu alții ce le este frică să piardă. Și nu numai că nu le vor împărți, dar vor face totul să le păstreze, chiar dacă vor fi siliți să devină egoiști, necruțători, cruzi. În timp ce, cel care a lucrat pentru a dobândi niște bogății spirituale va fi mereu gata să le împartă cu alții: el știe nu numai că nu va pierde nimic, dar că se va îmbogăți și mai

mult ajutându-i pe alții.

Oamenii au nevoie de modele pentru a le imita. Când văd pe cineva distingându-se prin capacitățile, succesele sale, ei își doresc să îi semene. Atenție, deci, dacă superioritatea voastră constă în a avea mai mulți bani, mai multă putere, mai multă glorie, nu sunteți un model bun, fiindcă îi veți antrena pe oameni pe o cale în care ești mereu împins să îi domini pe alții, să îi umilești, să îi înlături. În timp ce, dacă arătați superioritatea calităților voastre spirituale, bunătatea, înțelepciunea, stăpânirea de sine, noblețea, generozitatea, puritatea, abnegația... nu numai că veți simți că vă aparțin cu adevărat și vă permit să faceți față tuturor situațiilor dificile, dar îi veți ajuta și pe alții să pășească pe calea cea bună și să găsească fericirea. Toți au nevoie de niște modele. Nu niște modele de reușită materială, ci unele modele ce îi vor ajuta să-și conștientizeze adevăratele lor bogății, bogățiile inimii, ale sufletului și spiritului.

Fiiți însuflețiți cu anturajul vostru

Ce facem când suntem necăjiți, nervoși sau nefericiți? În loc să încercăm să ne liniștim, să ne calmăm, să ne stăpânim, alergăm la vecinii sau la prieteni, sau vorbim la telefon, povestindu-le tot ce ne copleșește. De îndată ce am terminat, suntem mulțumiți, ușurați, ne simțim mai bine! Ah, da, dar nu ne dăm seama că, acționând astfel, este ca și cum am lăsa niște mormane de murdărie la acele persoane. Eu nu vreau să spun că nu trebuie să vorbim niciodată despre greutățile noastre prietenilor. Prietenii ne pot fi un ajutor prețios prin sfaturile, susținerea lor. Eu doresc să spun numai să nu îi folosim ca un coș de gunoi sau pentru un „da” sau „nu”, să ne vărsăm asupra lor decepțiile, iritarea, proasta dispoziție. Nu poate ieși nimic bun din această modalitate de a acționa. În aceeași măsură în care prietenii, care nu sunt mai echilibrați, povestesc la alți prieteni pentru a se descărca de această povară, și așa mai departe!

Încă o dată, eu nu vreau să spun că este de criticat faptul de a-ți căuta alinarea lângă un prieten. Deseori însă,

nu căutăm așa ceva. Nu așteptăm nicio lumină, niciun sfat. Avem nevoie numai să ne descărcăm, atâta tot. Iar dacă după ce am făcut-o, ne simțim mai bine, în realitate acest bine este trecător, fiindcă nu am înfăptuit nicio adevărată lucrare interioară pentru a rezolva problemele și, la prima ocazie, ne regăsim în aceeași stare. Nu numai că i-am otrăvit pe alții, dar nu ne-am ameliorat cu adevărat nici propria stare.

Pentru a ne descotorosi de necazuri, de griji, există alte metode decât cele de a le etala prietenilor sau vecinilor. Când vă simțiți prost dispuși, nervoși, rămâneți liniștiți acasă, faceți o lucrare cu lumina, rugați-vă, meditați, cântați, ascultați muzică... Sau ieșiți, faceți câțiva pași în natură, respirați profund legându-vă de pământ, de arbori, de Cer... și nu vă prezentați în fața altora înainte de a vă simți eliberați, degajați și capabili de a le aduce ceva bun, luminos, constructiv.

Observați-vă și veți constata că se întâmplă exact contrariul a ce obișnuiți să faceți: când vă merge rău, vă precipitați spre oameni pentru a le împărtăși prostiile voastre, iar când vă merge bine, nu spuneți nimic, nu aveți nimic de povestit. Nu vă gândiți că este ceva de corectat și că ar trebui să învățați să împărtășiți cu anturajul vostru numai stările bune!

Mergeți chiar mai departe: când trăiți niște clipe de pace, de bucurie, de încântare, gândiți-vă să împărtășiți și altora aceste stări privilegiate. Acordați câteva minute tuturor ființelor din lume care sunt neliniștite, disperate. Concentrați-vă asupra lor și spuneți: „Dragi frați și surori din lumea întreagă, ceea ce eu posed este atât de frumos, de luminos, încât vreau să îl împart cu voi. Luați din această frumusețe, luați din această lumină!”... Știind că stările voastre interioare produc niște unde care se propagă, să nu vă păstrați fericirea numai pentru voi, împărțiți-o; veți face bine astfel nu numai altora, dar veți amplifica aceste stări în voi. Da, este un fenomen magic: pentru a vă păstra bucuria, trebuie să știți să o împărțiți cu alții.

Lucrați asupra atmosferei psihice

Oamenii se plâng din ce în ce mai mult că aerul a devenit irespirabil: fumul uzinelor, gazul de eșapament al mașinilor și o cantitate mare de alte produse toxice contribuie la otrăvirea atmosferei... Este adevărat, dar ce să mai spunem despre atmosfera psihică a pământului?

Cei mai mulți oameni, care trăiesc fără lumină, fără iubire, fără conștiința propriei responsabilități, își petrec timpul revărsând în jurul lor niște gânduri și sentimente atât de întunecate, de viciate, de nesănătoase, încât atmosfera pământului se aseamănă cu o mlaștină unde mișună tot felul de gânganii care își aruncă resturile și excrementele în același loc, iar ceilalți sunt obligați să le respire, să le absoarbă. Ah, da, aceasta este trista realitate: un oraș nu este altceva decât o mlaștină unde toți oamenii își aruncă neliniștile, gelozii, ura și toate dorințele lor neîmplinite. Dacă ar fi fost puțin clarvăzători, ei ar fi văzut niște forme oribile, negre, cleioase, care ies dintr-o mulțime de creaturi și se acumulează în straturile atmosferei. Chiar dacă nu se vede nimic, nu se poate să nu se simtă din când în când asupra orașelor ceva ca un vâl gros, greu, întunecat.

Admițând chiar că întreaga lume se mobilizează pentru a combate poluarea aerului, a apei și a pământului, va fi totuși insuficient, deoarece și în lumea psihică se propagă niște gaze de eșapament, niște fumuri, niște produse toxice ce sunt aproape să asfixieze omenirea. Multe dintre bolile actuale se datorează nu numai poluării aerului, apei și hranei, ci și poluării psihice. Dacă atmosfera psihică în care este cufundat nu ar fi atât de poluată, ființa umană ar reuși să neutralizeze toate otrăvurile exterioare. Răul se găsește mai întâi în interior. Când te simți în interior puternic și în armonie cu tine însuși și cu ceilalți, este ca și cum ai fi străbătut de niște curenți de energie care elimină impuritățile, chiar și în planul psihic, și astfel organismul reușește să se apere mai bine.

Suntem vulnerabili mai întâi în interior, apoi răul

ajunge să se manifeste încet-încet și în exterior. S-au văzut unele exemple cu medici și infirmiere: unii care aveau o credință extraordinară și un sânge foarte pur au putut să trăiască printre niște oameni atinși de boli contagioase cumplite: ei nu s-au contaminat. În timp ce alții, chiar dacă fugeau ca să scape, erau atinși de microbi. Da, fiindcă au lăsat impuritățile să pătrundă în ei și impuritățile constituie mereu o hrană bună pentru microbi și viruși. Puritatea sângelui, cât și cea a gândurilor și a sentimentelor, se opune bolii. În timp ce, dacă răul a pătruns deja în gânduri, în sentimente, în inimă, în dorințe, există atunci o ușă deschisă, și apoi îi este foarte ușor răului să coboare până în planul fizic!

De acum înainte trebuie să conștientizăm existența acestei atmosfere psihice. Dacă fiecare ar veghea să producă mai puține miasme și ar lucra dimpotrivă să umple spațiul cu niște gânduri curate, luminoase, binefăcătoare, așa cum lucrurile nu rămân niciodată pe loc, ci se propagă, aceste unde purificatoare ar fi o binecuvântare pentru omenire. Unde se află însă ființele luminate care vor să înfăptuiască această lucrare? Nu există multe: fiecare este ocupat să-și satisfacă poftele, dorințele arzătoare, și încearcă să reușească cu orice preț prin lovituri de pumn, zgârieturi, mușcături și șuturi. Peste tot se folosesc aceste arme pentru a se deschide calea, iar această atitudine este costisitoare pentru întreaga omenire, fiindcă atmosfera este străbătută de niște unde haotice, niște emanații dăunătoare. Dacă ar exista în lume destule ființe luminate care, prin modul lor de viață, ar lucra să purifice mai întâi atmosfera lor spirituală, multe altele le-ar urma încet-încet, fiind antrenate de exemplul lor. De aceea eu vă vorbesc deseori despre necesitatea de a crea cu ajutorul gândului, peste tot unde mergeți, o atmosferă limpede, armonioasă, fraternă, astfel ca pământul să devină într-o zi ca o grădină înflorită unde toți vor fi fericiți să locuiască.

Pentru a nu cădea niciodată în disperare, trebuie să știți dinainte că, orice ați dori să faceți în viață, chiar cele

mai bune lucruri, va trebui să vă confrunțați cu răul sub forma unor greutăți și obstacole. Este periculos să nu observi răul. Cel care nesocotește totdeauna răul nu își ia măsuri de prevedere, nu face nimic pentru a pune la punct sau a neutraliza lucrurile, și cade astfel în capcană. Naivitatea proprie se plătește mereu foarte scump, mai întâi prin descurajare. Cel care trăiește într-o lume plină de iluzii, își va pierde echilibrul la prima confruntare dificilă, i se va prăbuși.

Suntem mereu pândiți de descurajare, dar există niște metode pentru a-i face față. Primul lucru ce trebuie făcut când începeți să vă simțiți împovărați, abătuți, este să vă spuneți că această stare nu este de durată. Refugiați-vă o clipă undeva în voi înșivă, ca și cum ați hiberna, și rămâneți acolo până când veți regăsi suflul vieții. Descurajarea este ca iarna; după iarnă revine însă primăvara. În funcție de ani, ea vine mai repede sau mai târziu; uneori apare foarte târziu, dar apare întotdeauna. De aceea nu trebuie să ne pierdem niciodată complet speranța. Într-o clipă sau alta, mai devreme sau mai târziu, vă vor reveni elanul, energia. Câți nu au clacat înainte cu câteva clipe ca forțele primăverii să țâșnească din nou în ei! Este păcat, ei ar fi fost salvați, dar nu au presimțit nimic din reînnoire și s-au pierdut...

Este dăunător să te oprești asupra a ceva ce nu merge: nu faci decât să amplifici răul. Oricare v-ar fi suferințele, să nu le lăsați niciodată să vă umbrească complet cerni vostru interior. Spuneți-vă: „Poate că nu este totul pierdut, să mai așteptăm puțin”. Iar întunericul se va disipa încet-încet și frigul vă va părăsi.

Trebuie să știți, în viață ești mereu obligat să treci prin niște perioade dificile, unele chiar foarte dificile. Așa se întâmplă pe pământ, ești supus neapărat alternanțelor: zi și noapte, căldură și frig, bucurie și necaz, primăvară și iarnă. Trebuie să acceptăm și să învățăm să lucrăm cu aceste elemente. Să nu vă înșelați cumva, după ce ați reușit să treceți peste anumite încercări, vor apare altele. Dar oricât de anevoioase au fost experiențele precedente,

veți putea birui de fiecare dată.

Eu nu vă spun că, orice s-ar întâmpla, trebuie să repetați cu naivitate: „Eu sunt fericit, eu sunt fericit”. Vă spun pur și simplu că încercările nu sunt sinonime cu o continuă nefericire și că ele nu vă împiedică să fiți fericiți, ceea ce este altceva. Suferința, nefericirea sunt niște realități groaznice și ne este imposibil să le negăm. Orice vi s-ar întâmpla, puteți înfăptui însă o lucrare cu ajutorul gândului ce vă va permite nu numai să rezistați acestor încercări, ci să ieșiți chiar îmbogățiți din ele. Aceste bogății nu le veți putea păstra pentru voi: prin atitudinea voastră, prin felul vostru de a înfrunta evenimentele, le veți împărți cu alții.

De ce credeți că fericirea trebuie să apară numai sub forma ce o așteptați? Atâtea posibilități vă pot apărea! Voi nu le vedeți însă, nu vreți să le vedeți, sunteți tributari numai unor idei preconcepute. Sperați că vi se va deschide o anumită ușă, dar iată că ea vă rămâne închisă, în loc să vă plângeți în fața acestei uși, gândiți-vă că există altele, alături, ce vi se vor deschide. Așteptați lucruri bune de la cineva, el însă nu numai că nu vi le aduce, dar se comportă neplăcut sau este ingrat. Ei bine, în loc să vă lăsați obsedați de această decepție, priviți ceva mai atent în jurul vostru: există desigur alte persoane care sunt pregătite să vă ajute; dacă rămâneți concentrați foarte mult asupra decepției voastre, preocupați să trimiteți numai niște gânduri negative celor care v-au dezamăgit, nu îi veți observa pe acești alți prieteni care vin la voi. În acest sens încercările sunt folositoare: ele vă obligă să faceți sau să descoperiți ceea ce nu ați fi făcut în lipsa lor.

Spuneți-vă deci că deseori nu găsiți soluții greutăților voastre tocmai din cauza atitudinii voastre negative. De aceea viața va continua să vă scuture spunându-vă: „Oare ești orb, ești surd, trezește-te, privește în jurul tău la toate posibilitățile ce mai există!” Ceea ce vă spun vouă, mi le spun și mie. Tocmai fiindcă am făcut de milioane de ori aceste experiențe, eu vă pot vorbi despre ele pentru a vă ajuta. Vă închipuiți că v-aș putea vorbi astfel dacă nu aș fi

trăit și eu niște încercări grele?

Când simțiți descurajarea sau lipsa speranței în fața anumitor greutăți, să nu le considerați ca niște dușmani care nu au dreptul să vă atace. Din nefericire, da, au acest drept. Trebuie deci să le acceptați atacurile știind că, datorită lor, multe lucruri vor merge mai bine după aceea. Este adevărat, după o mare descurajare aveți apoi niște energii nemaipomenite. De unde au apărut aceste energii? Descurajarea vi le-a adus. Da. Desigur, trebuie să fiți prudenți și să vegheați ca descurajarea să nu devină mai puternică ca voi, să nu vă antreneze deloc, asemenea unui torent puternic ce vă va îneca. Acceptați-o ca pe ceva inevitabil, urmărindu-vă reacțiile cu atenție. Da, iată un alt exercițiu.

Atunci, nu mai cereți de acum înainte să nu vă descurajați, ci numai să înțelegeți bine această stare, deoarece ea aduce niște bogății, niște comori nemaipomenite: primăvara după iarnă.

Să ne aprindem lămpile

Oricare v-ar fi greutățile și necazurile, încercați să nu vă arătați niciodată nici întunecați, nici mârniți; dimpotrivă, aprindeți toate lămpile în voi! Da, cu cât vă merge mai rău, cu atât mai mult trebuie să vă aprindeți lămpile, acesta fiind singurul mijloc de a vă depăși încercările și a atrage simpatia și ajutorul celorlalți.

Vă închipuiți că necazurile voastre pot atinge inimile oamenilor, și atunci le expuneți, exagerându-le chiar, în speranța că le veți trezi compasiunea. Ah, nu, nu este o metodă bună. Desigur, ei vă vor încuraja, vă vor ura numai bine sau condoleanțe, dar în forul lor interior vor căuta cel mai mic pretext pentru a vă părăsi cât mai repede. Da, din nefericire sau din fericire, așa stau lucrurile. Dacă vreți să îi respingeți pe oameni, vorbiți-le de necazurile, de bolile, de tristețile voastre, ei vor simți imediat nevoia de a „spăla puțină”, în loc să vă asculte.

Frumusețea, lumina, iubirea sunt cele care atrag ființele. Atunci când aveți niște necazuri, în loc să le povestiți peste tot, căutați cu ajutorul gândului, prin

rugăciune, forțele ce vă vor permite să vă depășiți greutatea. Aceasta înseamnă să-ți aprinzi lămpile. Spuneți-vă că oamenii sunt și ei confrunțați cu tot felul de probleme ce abia le pot rezolva, atunci de ce să îi mai încărcăți cu ale voastre? Nu numai că vă veți pierde inutil vremea povestindu-vă problemele, dar vă veți epuiza, riscând chiar să pierdeți stima anturajului vostru.

Cea mai bună modalitate de a vă rezolva problemele este de a pătrunde în voi înșivă, legându-vă de toate creaturile luminoase ale lumii spirituale care se află acolo, pregătite să vă ajute. Ele vă vor da forța, lumina, și tot ce aveți nevoie pentru avă rezolva problemele. Aceasta se va reflecta benefic și asupra celorlalți: ei vor simți în voi ceva diferit, vor vedea că suportați poverile, că rezistați încercărilor fără să vă plângeți, vă vor admira și vi se vor alătura pentru a vă lua ca model. Iar dacă pot, ei vor încerca chiar să ajute și să vă susțină. Dacă vă veți arăta mereu triști, zdrobiți, slabi, nu numai că nu veți câștiga simpatia celorlalți, dar nu le veți face nici bine.

Oricare v-ar fi necazurile, încercați să găsiți comportamentul corespunzător, cuvintele ce îi pot ajuta pe toți cei pe care îi întâlniți. Prin această strădanie dezinteresată și generoasă veți reuși să vă rezolvați problemele.

Un simplu gest

Multe tulburări psihice și depresii grave au la origine o simplă neglijență a unor persoane care nu au știut cum să reacționeze imediat la anumite stări neplăcute. Ca urmare a unei decepții, a unui necaz, a unui eșec, ele sau lăsat copleșite de descurajare până când s-au îmbolnăvit. Ar fi putut să evite această situație, numai dacă ar fi încercat imediat să-și schimbe starea în care se aflau. Or, majoritatea oamenilor nu reacționează, ei așteaptă ca „lucrurile să se rezolve de la sine”. Este adevărat, de cele mai multe ori viața iese firesc la suprafață; în anumite situații mai dificile, dacă nu suntem vigilenți, aceasta însă nu se mai întâmplă.

Cel mai grav lucru este însă că mulți nu-și dau seama

că sunt pe cale să alunece pe o pantă periculoasă: ei se cufundă încet-încet în niște stări morbide și într-o bună zi vor fi distruși. Ceea ce la început a constituit o mică indispoziție se transformă acum într-o adevărată boală.

Trebuie să deveniți deci conștienți, să știți ce gânduri, ce sentimente, ce senzații vă străbat, și să nu acceptați să se instaleze în voi niște stări negative.

Reacționați de îndată ce simțiți o stare de indispoziție interioară. Deseori este suficient un simplu gest: să udați niște flori, să surâdeți cuiva, să îi spuneți niște cuvinte frumoase, să îi oferiți un obiect de care are nevoie sau îi face plăcere... Condiția este însă să faceți acest gest în mod conștient, cu voința de a da o altă orientare stărilor voastre interioare, și mai ales să îl faceți înainte ca lucrurile să devină grave. Esențialul este de a nu rămâne în apatie, în stagnare, ci de a declanșa în mod conștient ceva pozitiv.

Încercați să vă supravegheați deci mereu stările voastre interioare, altminteri se va produce în voi același lucru ce se întâmplă cu un bulgăre de zăpadă ce se rostogolește: zăpada i se adaugă și la un moment dat el devine enorm și vă poate bloca calea. Vă plângeți: „Eu nu mai pot să trec!” A cui este greșeala? Cine l-a clădit? Voi înșivă! Ați întreținut tot felul de gânduri și sentimente negative, le-ați lăsat să vă copleșească mintea, inima, la niște proporții enorme, și iată-vă ținuiți, blocați. „Ce să facem acum?” Aprindeți un băț de chibrit și apropiați-l de bulgărele de zăpadă: el se va topi, apa vă va uda grădinile, livezile și veți avea un belșug de flori și fructe. Iată ce trebuie să faceți: să aprindeți focul iubirii și iubirea va topi toți bulgării de zăpadă, toate tumorile în voi.

Da, iubirea se manifestă prin intermediul tuturor acestor gesturi aparent nesemnificative ce le puteți face zilnic. Să nu vă așteptați echilibrul și mântuirea de la niște lucruri mărețe. Lucrurile mici sunt cele mai benefice. Dacă vă obișnuiți să le luați în considerare, veți dezvolta în voi o atitudine și niște forțe ce vă pot ocroti. Există atâtea posibilități! Ridicați un obiect ce zace pe stradă sau pe

drum, o hârtie murdară, o sticlă goală... îndepărtați o piatră ce ar putea împiedica pe cineva sau niște cioburi de sticlă ce l-ar putea răni... străduiți-vă să găsiți mereu ceva nou de făcut, știind că fiecare gest mărunț executat cu atenție, sinceritate și iubire, va fi mereu ca o creatură de lumină care va alunga întunericul sau îl va împiedica să pătrundă în voi și să distrugă totul.

De ce să vă plângeți mereu că vă lipsește una, că vi se datorează alta, că nu sunteți iubiți, că nimeni nu se gândește la voi?... Vă închipuiți că aceste plângeri și exigențe vă vor aduce fericirea? Dimpotrivă, vă pregătiți o existență de decepții și suferințe, începeți prin a vă ocupa mai puțin de voi și ceva mai mult de alții, veți vedea că în curând vă va fi mai bine.

Desigur, vă lipsesc anumite lucruri; spuneți-vă însă că vă vor lipsi mereu și că, păstrând această atitudine negativă, vă vor lipsi și mai multe. Uitați puțin ceea ce vă lipsește, bucurați-vă de ceea ce aveți și învățați să lucrați cu acestea. Cum să te simți sărac și singur când ai posibilitatea, asemenea vouă, de a îmbrățișa întreg universul cu ajutorul gândului, de a comunica cu toate creaturile luminoase ce îl populează? Ce vă mai trebuie pentru a înțelege că sunteți bogați, copleșiți, și că aveți chiar posibilitatea de a-i ajuta pe alții? Atât timp cât nu veți avea ideea de a-i face pe alții fericiți, nu veți fi nici voi înșivă fericiți. Pentru a fi fericit, trebuie să atingeți acel nivel de conștiință în care simți că îmbrățișezi întreaga lume. Numai iubirea permite această largire a conștiinței.

Necazul oamenilor constă în frica continuă de a pierde ceva, și astfel ei se usucă, se închid. Ei nu înțeleg că tocmai această atitudine ostilă îi sărăcește. Pentru a te îmbogăți trebuie să dăruiești. Da, cel care ia, sărăcește, iar cel care dăruiește, se îmbogățește. Fiindcă a oferi înseamnă a trezi în tine însuși niște forțe necunoscute ce dormitau, stagnau undeva în profunzimi, iar ele încep să țâșnească, să circule, și te simți atât de plin încât rămâi uimit, îți spui: „Cum se întâmplă așa ceva? Eu am dăruit, am dăruit și sunt mai bogat.”... Ei bine, aceasta este noua

viață! auzim peste tot spunându-se: „Trebuie să schimbăm viața, trebuie să schimbăm societatea.”... Cum vreți însă să creați o societate nouă păstrând aceeași veche mentalitate: mereu să iei, să iei, să iei, fără să dăruiești niciodată!

Trebuie să vă obișnuiți să dăruiti, să dați ce aveți mai bun. Oamenii au învățat îndeosebi cum să ia. Din punct de vedere material, afectiv, mental, ei se gândesc numai cum să ia: lucrurile, ființele nu îi interesează decât în măsura în care speră să găsească la ei ceva de luat. Nimic nu se va schimba niciodată în lume cu o astfel de filosofie, iar oamenii se vor simți singuri, săraci și nefericiți.

De acum înainte, obișnuiți-vă să dăruiti. Priviți izvorul: oamenii, animalele vin la el să-și potolească setea, și în jurul său cresc plantele și arborii. De ce? Fiindcă el își dăruiește fără încetare apa pură, viața sa. Izvorul ne învață că există o singură adevărată metodă pentru a atrage creaturile, cea de a dăruia, a da ce avem mai bun în inima și sufletul nostru. De ce să ne temem de nerecunoștința oamenilor? Păcat pentru ei că sunt nerecunoscători, ei vor rămâne săraci; cu atât mai bine pentru voi dacă sunteți un izvor, veți deveni bogați.

Cea mai bună protecție: aura noastră

Asemenea pământului, omul este înconjurat de o atmosferă, ca să ne exprimăm astfel, iar această atmosferă este denumită în Știința Inițiativă aură. Prin intermediul aurei noastre, noi comunicăm cu forțele și curenții care circulă în spațiu; în funcție de calitățile aurei noastre, după sensibilitatea, puritatea, puterea sa, noi primim anumite influențe sau nu le primim deloc. Trăim înconjurați de niște curenți negativi, dar dacă avem o aură foarte puternică, foarte luminoasă, acești curenți nu pot trece și ajunge până la conștiința noastră pentru a ne zgâlțâi sau a ne face rău. De ce? Fiindcă înainte de a ne atinge, ei trebuie să ne întâlnească aura ce acționează ca un punct de trecere a frontierei: ea nu îi lasă să treacă.

Calitatea aurei noastre, capacitatea ei de a ne proteja depinde de modul nostru de viață. Pentru cel care cade pradă unor gânduri inferioare aura devine asemănătoare

cu o mlaștină ce atrage numai influențele obscure, negative. Cum să atragem niște lucruri bune când creăm fără încetare în noi o atmosferă distrugătoare cu gândurile, invidiile, sentimentele noastre de frustrare? Să știți că, în acea clipă, chiar dacă niște lucruri bune vin spre noi, noi înșine suntem cei care le vom respinge.

Problema ce vi se pune este deci să știți să lucrați asupra aurei voastre pentru ca ea să primească numai niște curenți favorabili, creând astfel în jurul vostru un fel de câmp magnetic ce vă ocrotește și influențează benefic ființele de care vă apropiați. Ele nu știu de ce, dar se simt bine în preajma voastră. În realitate, ceea ce ele simt este o prezență, prezența unor ființe spirituale atrase de aura voastră. Pentru că entitățile celeste iubesc lumina și când ele zăresc o ființă înconjurată de această lumină, se îndreaptă în goană spre ea.

Trebuie să înfăptuiți deci o lucrare asupra voastră înșivă de-a lungul anilor, pentru a atrage tot ce este cu adevărat frumos și benefic în univers. Dacă vă întreb: „Țineți cu adevărat la sănătatea, la frumusețea, la liniștea, la fericirea voastră? Vreți cu adevărat să fiți iubiți?”, veți răspunde toți: „Desigur, numai aceasta ne-o dorim!” Atunci, de ce nu faceți nimic pentru a le obține? Toate aceste binecuvântări nu vă pot cădea din întâmplare din cer. A lucra asupra aurei este cel mai bun mijloc de a le atrage; prin iubirea voastră o veți însufleți, prin înțelepciunea voastră o faceți mai luminoasă, prin forța caracterului o faceți puternică, printr-o viață pură o faceți limpede și transparentă. Cel care se consacră cu răbdare, cu sinceritate, practicării virtuților dobândește încet-încet o aură imensă în care nu numai creaturile celeste vin să se scalde, dar și oamenii care se simt hrăniți, ușurați, întăriți, antrenați spre direcție divină.

Singurătatea nu există

Mulți oameni se plâng de singurătate! Ah, bine, trebuie să știe că au creat în ei, în mintea lor această singurătate. În realitate noi nu suntem niciodată singuri. De ce se totuși se simt singuri? Fiindcă nu posedă multă

iubire. „Cum, vor spune, dar noi avem prea multă iubire, visăm numai iubire!” Tocmai aici este greșeala, ei visează iubirea, așteaptă pe prințul sau prințesa din o mie și una de nopți și de aceea se simt singuri: pentru că ei așteaptă iubirea în loc să o caute în ei. Iubirea ce o așteaptă nu va veni niciodată. Iubirea nu trebuie așteptată din exterior, ea se află în sinea noastră. Lăsați-o să iasă, să se exprime, este singura modalitate în care o veți întâlni cu adevărat.

Nu suntem niciodată singuri: întreg universul ne ascultă. Niciunul din cuvintele noastre, niciunul din gesturile noastre nu rămâne fără ecou. De exemplu, când plecați dimineața de acasă, surâdeți lumii întregi, salutați întreaga creație: „Bună ziua, bună ziua, bună ziua”. Nu vă veți mai simți singuri întreaga zi, fiindcă niște voci, venind din toate colțurile spațiului, vă vor răspunde în ecou: bună ziua, bună ziua, bună ziua... Oamenii pleacă de acasă deformați în sinea lor: ei îi văd și îi ascultă pe alții în trecerea lor, dar îi privesc, îi ascultă superficial. De ce să nu-și amintească că întreaga lume este populată de niște creaturi care merită totuși să primească un gând, o urare de bine: lumina, pacea, bucuria... Oare este atât de greu să te deschizi, să surâzi, să faci primul pas?

Așteptăm pe alții să o facă și, așteptând, ne plângem că suntem singuri.

Începeți de astăzi să vă schimbați atitudinea și veți vedea, nu vă veți mai simți niciodată singuri. Veți spune: „Da, dar oamenii întâlniți pe străzi, în magazine, la locul de muncă, nu ne inspiră deloc, și de altfel, dacă vom fi foarte deschiși față de ei, nu ne vor înțelege deloc”. Este adevărat, există oameni care nu vă vor înțelege; dacă îi salutați, dacă le surâdeți, ei vor spune: „Ce este cu el? Dar față de câțiva care vor fi de fapt incapabili să vă înțeleagă, există mulți care vă vor înțelege și vor fi fericiți! Apoi, oare trăim numai pentru oamenii pe care îi întâlnim? Nu, trăim pentru întreaga creație, iar în acest caz există multe creaturi în regiunile invizibile care vor ști să vă aprecieze iubirea, acesta este esențialul.

De ce nu învățați să îi priviți pe toți oamenii pe care îi

întâlniți și nu vă inspira deloc într-un fel mai puțin superficial? Vă opriți mereu asupra aparenței, și este adevărat că ea nu este deseori extraordinară. Oamenii nu se limitează însă la aparența lor, fiecare are și un suflet, un spirit, și chiar dacă acest suflet și acest spirit se manifestă rar, ele există, au mereu posibilitatea să apară și să se exprime. Nu dați dovadă de inteligență dacă îi priviți pe oameni într-un mod atât de superficial. Un înțelept știe că bărbații și femeile sunt niște fii și fiice ale Domnului, se oprește asupra acestui gând și abordează toate ființele cu acest gând. El înfăptuiește o lucrare creatoare, fiindcă dezvoltă astfel latura divină la toți cei pe care îi întâlnește... și se simte fericit. Credeți-mă, cea mai bună modalitate de a acționa cu alții este de a le descoperi calitățile, virtuțile, bogățiile spirituale și de a vă concentra asupra lor.

Nu aveți niciun merit în găsirea defectelor altora, este prea ușor, și de altfel întreaga lume procedează astfel. De acum înainte, încercați să nu vă mai opriți asupra unor detalii ce nu sunt atât de fericite, puneți accentul asupra principiului divin ce există în fiecare ființă. Da, de ce să nu aveți niște sentimente sacre pentru ceea ce este divin, nemuritor, veșnic în om! Înfăptuiți astfel o lucrare reușită asupra voastră înșivă și îi ajutați și pe ceilalți. În timp ce, ocupându-vă de defectele lor, vă faceți rău, fiindcă hrăniți niște murdării și îi împiedicați și pe alții să evolueze. Apoi, cum vreți să nu vă simțiți singuri? Criticându-i pe alții, subliniindu-le defectele, ridicați un zid între ei și voi. Când veți ști, prin sufletul și spiritul vostru, să intrați în legătură cu toate sufletele și toate spiritele de pe pământ, când ceea ce este mai bun în voi vă întâlni ce este mai bun la alții, credeți-mă, nu vă veți mai simți singuri.

Să trăim în poezie

Fie că ne găsim pe stradă, în magazine, în metrou sau într-o gară, ne întâlnim numai cu niște chipuri întunecate, închise, inexpresive! Este oare normal ca oamenii să exprime atât de puțină bucurie întâlnindu-se, afișându-și unii altora un spectacol atât de prozaic? De ce

nu se arată mai călduroși, mai expresivi, mai surâzători, mai vii? Chiar dacă nu avem niciun motiv să fim triști sau îmbufnați, suntem influențați numai întâlnindu-i, și ajungem la serviciu sau acasă triști, deprimați, comunicând această stare colegilor sau familiei. Iată viața deplorabilă pe care oamenii și-o creează mereu unii altora. Nu credeți că este important să arătați tuturor celor întâlniți un chip deschis, prietenos, fratern? Aceasta înseamnă adevărata poezie. Pentru a fi cu adevărat poet, nu este suficient să scrii niște versuri. Adevăratul poet este cel care creează poezia în propria viață, străduindu-se să introducă în ea puritatea, lumina, iubirea, veselia. Unii vor spune: „Cum putem însă surâde, cum putem fi veseli gândindu-ne la toate tragediile ce se abat asupra omenirii? Și la toți acei nefericiți întâlniți pe străzi! Ah! Vă închipuiți că ei se vor simți mai bine când vă vor zări cu o mină plouată? Este drept că trebuie făcut ceva pentru cei nefericiți. Dar voi, care nu suferiți niște lipsuri, persecuții sau boli, vă plimbați cu o figură jalnică, oare ce se va întâmpla? Pentru a-i ajuta pe alții, trebuie cel puțin să începeți prin a le prezenta un chip deschis, surâzător.

Da, poezia este cea pe care o iubim la ființe și o căutăm la ele: ceva ușor, luminos pe care avem nevoie să îl privim, să îl simțim, să îl respirăm, ceva ce ușurează, armonizează, inspiră... De ce oamenii nu se preocupă niciodată de impresia neplăcută ce o produc asupra altora? Ei sunt întunecați, morocănoși, strângând din buze, cu sprâncenele încruntate, și chiar dacă încearcă să-și îmbunătățească înfățișarea prin tot felul de trucuri, viața lor interioară, prozaică, obișnuită, transpare fără încetare. Cel mai mare secret, metoda cea mai eficace, este iubirea, iubirea ce armonizează, vă luminează privirea și întreaga voastră ființă interioară.

Când plecați dimineața de acasă, gândiți-vă să salutați toate creaturile lumilor vizibilă și invizibilă. Apoi, veți vedea; întreaga zi vă veți simți în poezie, fiindcă v-ați trimis iubirea, iar din toate regiunile spațiului iubirea vă va reveni multiplicată. Există atât de multe lucruri de făcut

pentru a face viața frumoasă și poetică! Nu trebuie nici să vă lăsați prea mult copleșiți de grijile și treburile materiale, și să păstrați puțin timp și energii de consacrat tuturor acelor activități ce vor da un sens existenței voastre. Oamenii nu au înțeles încă nimic: ei vorbesc despre iubire, vor să fie iubiți, dar rămân închiși, întunecați... prozaici! Ei nu știu cum să trăiască această viață poetică datorită căreia vor fi iubiți. Dacă ar fi fost mai inteligenți, ei ar fi înțeles cum această atitudine este jalnică pentru ei și pentru ceilalți.

Încercați să deveniți zilnic mai însuflețiți. Aceasta este salvarea pentru voi înșivă și pentru ceilalți. A deveni mai însuflețiți înseamnă a vă dăruia lumina și căldura. Da, este un exercițiu de făcut pentru a ieși puțin din sine, din această stare de stagnare atât de prozaică: să înveți să-ți menții conștient în tine însuți o stare de poezie. Este atât de plăcut să întâlnești o creatură în care simți că totul este însuflețit, luminat! Iubim un pom fiindcă dă roade, iubim un izvor pentru că apa țâșnește cântând, iubim florile deoarece ele au culori și parfumuri, și tot la fel iubim creaturile care se deschid pentru a dăruia ceva limpede, luminos, parfumat, melodios. Învățați deci să cultivați în voi această stare de țâșnire, de strălucire. Obișnuiți-vă să surâdeți, să priviți cu iubire, să vă smulgeți din inimă câteva particule vii pentru a le trimite celorlalți... și vă veți simți cei mai fericiți!

Învățați să puneți în balanță micile contradicții ale existenței și toate bunurile pe care Domnul ni le-a dăruit cu larghețe și trageți niște concluzii: veți simți numai recunoștință.

Or, observați-vă, veți constata că în loc de a vedea lucrurile în acest fel, nu încetați de a compara puținul ce îl aveți, așa-zis, cu tot ceea ce posedă alții, mai privilegiați decât voi. Ei bine, acestea nu sunt niște comparații bune. Dacă simțiți nevoia de a face unele comparații de acest fel, de ce nu luați în calcul toate avantajele ce le aveți în raport cu alte persoane din lume care trăiesc în niște condiții cu adevărat îngrozitoare?... Nerecunoștința și

nemulțumirea constante sunt la oameni semnul unei lipse de inteligență: în loc să conștientizeze binecuvântările prin care Cerul îi copleșește, ei văd peste tot numai motive de nefericire.

În fiecare dimineață, la trezire, faceți apel mai întâi la bucurie și iubire. În loc să începeți ziua gândindu-vă că vă lipsesc banii, că persoana iubită nu vă este credincioasă, că un anumit vecin sau coleg vă persecută, spuneți-vă: „Doamne Dumnezeule, îți mulțumesc astăzi că sunt viu, sănătos, că pot respira, mânca, merge, privi, asculta, iubi, fiindcă acestea sunt niște comori neprețuite”. Da, treziți-vă în fiecare dimineață veseli, mulțumind Domnului pentru tot ce aveți.

Numai recunoștința ne poate salva. Trebuie deopotrivă să învățăm să mulțumim chiar și pentru evenimentele neplăcute, fiindcă este cea mai bună metodă de a le transforma. Starea voastră nu se va ameliora niciodată dacă veți țipa și vă veți revolta. Dar dacă spuneți: „Oh, Doamne, mulțumesc, există desigur un motiv să întâlnesc acest obstacol, mai am încă ceva de învățat”, veți simți că vă transformați încet-încet greutatea în aur și în pietre prețioase. Da, este ca și cum le-ați acoperi cu un praf de aur sau de cristal: ele vă apar într-o altă lumină. Încercați și veți vedea.

Nimic nu poate rezista recunoștinței. Mulțumiți deci zilnic Cerului până când veți simți că tot ce vi se întâmplă este pentru binele vostru. Spuneți de acum: „Mulțumesc Doamne, mulțumesc Doamne.”... Mulțumiți pentru tot ce aveți și pentru tot ce nu aveți, pentru tot ce vă bucură și pentru tot ce vă face să suferiți. Astfel veți întreține în voi flacăra vieții. Este o lege ce trebuie cunoscută. Veți spune: „Cum să mulțumim când suntem nefericiți, bolnavi, în mizerie? Nu vom putea niciodată!” Ba da, se poate, acesta este cel mai mare secret: chiar nefericiți, trebuie să găsiți un motiv să mulțumiți. Sunteți săraci, bolnavi? Mulțumiți, mulțumiți, bucurați-vă... de ce? De a-i vedea 7 7 y pe alții bogați, sănătoși, îndestulați, și veți vedea cum încet-încet anumite uși se vor deschide și binecuvântările vor coborî

asupra voastră.

A reuși să mulțumești și a te bucura chiar când nu există niciun motiv aparent de bucurie este o filosofie extraordinară ce vă va da posibilitatea de a depăși toate greutățile, de a pluti deasupra vieții, de a fi stăpâni pe toate situațiile. Niciun chimist nu a descoperit încă vreun element care să producă asupra ființei umane niște efecte la fel de puternice ca recunoștința. Nu s-a studiat în niciun laborator impactul ce îl poate avea asupra organismului uman simplul fapt de a mulțumi, tot ce se poate schimba în creier, în inimă, în plămâni și chiar în sistemul circulator, muscular...

Cum să nu mulțumim pentru tot ce ne-a dat Cerul? Numai că nu observăm, fiindcă suntem obișnuiți să privim mereu în jos, adică să vedem tot ce nu merge, ce constituie motiv de îngrijorare, de necaz. Uităm să privim în sus, acolo unde se află lumina, frumusețea și tot ceea ce poate da un elan sufletului nostru, împingându-l să descopere mijloacele de a depăși dificultățile și a mulțumi Cerului.

Grijile, greutățile vor exista mereu, orice ați face; este inutil să luptați împotriva lor, voi veți fi mai degrabă zdrobiți. Ce este de făcut atunci? Exact ceea ce facem împotriva intemperiilor și a insectelor: ne echipăm, împotriva ploii folosim o umbrelă; împotriva frigului ne îmbrăcăm cu haine groase sau instalăm un calorifer; împotriva muștelor folosim o plasă pentru insecte sau un spray. Ei bine, împotriva dificultăților nu există altă soluție decât cea de a privi spre înalt pentru a primi lumina și forța; în acea clipă, nu numai că veți învinge, dar veți deveni recunoscători.

Acela care caută fericirea trebuie să știe să fie recunoscător pentru tot ce posedă și să încerce să aducă ceva luminos altora. El învață să se bucure, în special de lucrurile disprețuite și neglijate până atunci. El încearcă zilnic să găsească un eveniment, o întâlnire, un gând care să îi facă bine sau să îl încante și îl așază în inima, în memoria, în inteligența sa. Dacă mulțumiți zi de zi Domnului, dacă sunteți mulțumiți de tot ceea ce El vă dă,

veți poseda secretul magic ce vă poate transforma viața, iar entitățile luminoase din lumea invizibilă se vor apropia de voi ca să vă ajute.

Să ne închipuim că ați asistat la un concert, ați ascultat o simfonie de Beethoven sau o mesă de Mozart ce v-a purtat în altă lume. Ați trăit câteva clipe sublime și, întorși acasă, vă gândiți că ați dori să ascultați din nou acea muzică, cufundându-vă din nou în aceeași atmosferă, redescoperind aceleași senzații încântătoare. Cum procedați? Știți că acea muzică este înregistrată, cumpărați discul, și de îndată ce îl aveți îl puteți asculta de câte ori doriți: el face parte din discoteca voastră.

Ei bine, trebuie să știți că și noi posedăm în sine o întreagă discotecă. Da, cel mai nesemnificativ eveniment trăit în existența noastră se înregistrează în noi. Aceste înregistrări sunt numite în psihologie memorie sau subconștient. Nu contează prea mult denumirea lor, esențial este să știm cum să le folosim. Ați reușit să trăiți o clipă divină și veșnicia s-a strecurat în acea clipă. Ați creat un clișeu de neșters care va trăi veșnic în voi. Când vă simțiți prost dispuși, tulburați, în gol, pășiți în discoteca voastră interioară și străduiți-vă să regăsiți acele stări de conștiință minunate datorită cărora, cel puțin pentru câteva clipe, ați înțeles că existența poate fi lumină, pacea, frumusețe, iubire, împlinire. Chiar dacă, pentru moment, vă aflați într-o situație și o stare de spirit foarte îndepărtate de aceste clipe de fericire, ele nu s-au șters în voi, le puteți regăsi, simțindu-vă străbătuți de vibrațiile lor binefăcătoare.

Dispuneți de niște posibilități nemaipomenite, dar nu le cunoașteți și această ignoranță vă împiedică să înțelegeți, să înaintați, să creați. Posedați totul în sinea voastră, dar nu faceți nimic, fiindcă nimeni nu v-a revelat posibilitățile. Timpul se scurge, viața trece și nu ați făcut nimic.

Chiar și cea mai nefericită creatură, mai lipsită de șansă, a trăit în viața sa câteva clipe de fericire de care își

poate aminti pentru a neutraliza gândurile și sentimentele ce o copleșesc. De ce să vă repetați fără încetare decepțiile, necazurile? Ignoranța, mereu ignoranța... Observați-vă și veți constata că nu faceți mare lucru pentru a regăsi clipele de fericire ce le-ați trăit, în schimb, rețineți cu mare ușurință amintirile penibile și dureroase! De ce? La ce vă folosește? Este momentul acum să învățați să lucrați cu elementele pozitive.

În familia voastră, împreună cu prietenii, nu ați trăit momente de fericire?... Dar cu cărțile, cu operele de artă, cu muzica... sau în fața unor spectacole ale naturii... Regăsiți acele momente, chiar dacă sunt numai trei sau patru, sau numai unul singur. Reveniți deseori asupra lor... amintiți-vă locul, împrejurările, persoanele, concentrați-vă pentru a regăsi aceleași gânduri, aceleași sentimente, aceleași senzații. Veți avea impresia încet-încet că trăiți din nou acele stări cu aceeași intensitate ce v-a fost dată acum pentru o cauză reală. Esențialul nu este ceea ce se întâmplă în mod obiectiv, în exteriorul vostru, ci ceea ce simțiți în interior.

De acum înainte, căutați din nou toate momentele în care ați înțeles, ați simțit, că viața era frumoasă și că avea un sens. Toate aceste clipe trebuie să vă stea la dispoziție pentru ziua în care veți avea nevoie de ele. Faceți în așa fel încât să puteți alege fiindcă, în funcție de împrejurări, la fel cum o muzică este mai adecvată decât o alta, tot așa o amintire va fi mai benefică decât o alta.

După ce ați recuperat aceste clipe, reîntoarceți-vă deseori la ele. Le veți amplifica, le veți însufleți astfel și, contrar discurilor din comerț ce se distrug cu vremea, cu cât mai mult veți asculta aceste discuri, înregistrate în inima voastră, în sufletul vostru, cu atât mai mult ele vor deveni mai solide și rezistente. De altfel, fie că sunt benefice sau nu, există aceeași lege: cu cât mai mult le veți folosi, cu atât mai mult ele se vor întări.

Oare, m-ați înțeles? Când vă simțiți nefericiți, descurajați, este mereu posibil să reveniți spre acele minute în care ați simțit realitatea vieții divine. Amintiți-vă

că a existat o zi în viața voastră când o voce minunată cânta niște arii celeste. Pătrundeți în discoteca voastră interioară, puneți discul în aparat: veți fi din nou captivați, vrăjiți... Vă veți redresa încet-încet și vă veți relua activitatea cu speranță și curaj.

4. OMUL ÎN ORGANISMUL COSMIC

Lanțul viu al creaturilor

Armonia cu întregul corp cosmic

Conștiința unității

Viață individuală și viață colectivă

Știința vieții

*Microcosmos și macrocosmos: legea
corespondențelor*

Baza economiei: previziunea

Primim gratuit, trebuie să dăruim gratuit

Viața este făcută numai din schimburi

Hrana ne vorbește despre univers

Nutriția: transformarea materiei

Să respirăm viața divină

Să restabilim contactul cu viața universală

Lucrarea cu spiritele naturii

Un salut adresat creației

Lanțul viu al creaturilor

Toate ființele din diferitele regnuri ale naturii sunt legate între ele. Fie că suntem sau nu conștienți, ființele situate sub noi, cât și cele aflate deasupra noastră, sunt legate de noi. Există o ierarhie vie în natură, și datorită ei, datorită legăturii ce ne unește cu toate ființele superioare, avem posibilitatea să ne înălțăm. Noi suntem însă deopotrivă legați de toate ființele situate sub noi, animalele, plantele, pietrele, iar această legătură este foarte puternică. Dacă gândurile, sentimentele și faptele noastre sunt corecte și curate, primim de la Cer niște forțe binefăcătoare ce se revarsă în noi prin acest lanț viu și neîntrerupt al creaturilor.

Acești curenți divini nu se opresc însă la ființa noastră, ei ne străbat și coboară până la creaturile situate sub noi și legate deopotrivă de noi, în regnurile animal, vegetai, mineral. Astfel, fiecare stare armonioasă ce o trăim influențează în mod binefăcător nu numai pe oamenii din jurul nostru, ci pe toți acei frați și surori care sunt de asemenea pentru noi animalele, plantele și pietrele. În același timp, datorită unui alt curent circulator, energiile urcă din nou de la mineral până la regnurile superioare ale naturii.

Putem compara acest fenomen cu doi curenți care circulă în trunchiul copacului: curentul descendent transportă seva elaborată ca hrănește copacul, în timp ce curentul ascendent transportă seva brută până la frunze unde ea se transformă. În Arborele Cosmic, omul se află deopotrivă în calea acestor doi curenți ce îl străbat și el trebuie să învețe să lucreze cu ei în mod conștient.

Cel care se străduiește să se lege de acest lanț viu al ființelor este fără încetare hrănit și i se potolește setea. În timp ce, acela care își închipuie că îl poate evita, nu mai are posibilitatea de a-și extrage de aici niște energii și slăbește. De unde mai primește el elanul, inspirația, înțelepciunea, iubirea, forțele necesare pentru viața zilnică? Veți spune că le va găsi în el însuși. Da, pentru o vreme poate, dar își va epuiza repede rezervele. Chiar dacă a început cu niște mari proiecte, va trebui să-și oprească lucrările, pentru că este imposibil să realizezi ceva măreț dacă nu rămâi legat de lanțul viu al creaturilor. Este ca și cum ne-am închipui că o lampă poate lumina fără curent electric. Ei nu, ea primește curentul de la centrala electrică, lampa fiind numai un conductor.

În realitate, fie că dorim sau nu, noi suntem legați, brânșați la Izvorul Divin, dar această legătură trebuie să devină una conștientă: vom beneficia astfel pe deplin de el în evoluția noastră și a tuturor creaturilor din univers. Omul poate fi puternic, poate face niște minuni, dar cu o condiție: să devină conductorul conștient al energiilor din înalt.

Armonia cu întregul corp cosmic

Dacă oamenii ar accepta să studieze cum a fost creat universul, din ce regiuni este constituit și ce creaturi le populează, ei ar înțelege că se găsesc în corpul naturii vii, că fac parte dintr-un întreg și că trebuie să se comporte armonios cu acest întreg. Pentru cei care produc prea multe tulburări prin atitudinea lor anarhică, este foarte simplu, natura se descotorosește de ei și sunt eliminați. Anarhiștii nu sunt acceptați mult timp. Dacă oamenii nu îi vor combate, natura însăși o va face, fiindcă ei nu îi place lipsa armoniei, aceasta fiind ca o tumoare, un cancer în corpul său, și atunci pune lucrurile la punct. Ce vă închipuiți? Natura știe să se apere.

Nimic nu este mai important decât să trăim în armonie cu acest mare corp în care suntem găzduiți și hrăniți. Tot binele este inclus în această armonie: sănătatea, forța, bucuria, lumina, inspirația. Cel care lucrează să realizeze o astfel de armonie începe să simtă că întreaga sa ființă vibrează la unison cu viața universală și înțelege ce reprezintă viața, creația, iubirea... nu însă înainte. Înainte îi este imposibil să înțeleagă. Din punct de vedere intelectual, exterior, ne putem mereu închipui că înțelegem ceva, dar nu este așa: înțelegerea, cea adevărată, nu se face prin câteva celule ale creierului, ea se face prin tot corpul, chiar și prin picioare, mâini, stomac, ficat. Întreg corpul, toate celulele trebuie să înțeleagă. A înțelege înseamnă a simți. Simțiți, și în acea clipă înțelegeți și știți: deoarece ați gustat. Nicio înțelegere intelectuală nu se poate compara cu senzația.

Întregul univers este o armonie, iar dacă țineți la evoluția voastră, la dezvoltarea voastră, la victoria voastră definitivă, trebuie să lucrați să vă armonizați întreaga ființă cu forțele universului, cu creaturile tuturor ierarhiilor celeste pentru a vibra la unison cu ele. Adevărata voastră putere constă numai în capacitatea ce o aveți de a vă pune în armonie. Nimeni nu vă poate împiedica să o faceți. Sunteți liberi să meditați asupra armoniei, să o iubiți, să o doriți, să o introduceți peste tot

în voi, în fiecare mișcare, în fiecare cuvânt, în fiecare privire. În ziua în care veți realiza această armonie, veți înțelege dintr-odată totul și veți trăi în împlinire.

Impregnați-vă cu acest cuvânt „armonie”, nu vă mai gândiți la un altul, păstrați-l în voi ca un fel de diapazon, și de îndată ce vă simțiți puțin neliniștiți sau tulburați, luați acest diapazon și ascultați-l pentru a vă pune întreaga ființă în acord cu viața nesfârșită, viața cosmică. Este bine să vă armonizați cu câteva persoane: soția, copiii, părinții, vecinii, prietenii, dar nu este suficient. Mulți sunt în acord cu unele persoane complet mediocre, dar în dezacord cu viața universală, iar această lipsă de armonie se infiltrează încet-încet în ei și le roade întregul organism psihic. Trebuie să vă acordați cu viața universală, fiindcă ea vă va aduce tot ce aveți nevoie: sănătatea, frumusețea, lumina, bucuria. Și vă veți simți atât de puternici încât nu vă veți mai teme de moarte. Da, datorită acestei armonii veți reuși să învingeți moartea.

Iar într-o bună zi veți înțelege și transformările ce se produc în lume datorită lucrării noastre asupra armoniei, în câte cămine, în câte țări suntem pe cale să inspirăm multe persoane care vor să iasă din dezordinea în care este cufundată lumea actuală. Iată încă ceea ce vă scapă pentru moment, nu întrezăriți motivele pentru care trebuie să trăim în această armonie. Nu numai pentru că noi începem să gustăm împărăția lui Dumnezeu, dar mai ales fiindcă trimitem în întreaga lume, până la stele, niște curenți, niște unde, niște forțe de o asemenea putere și splendoare încât, mai devreme sau mai târziu, întreaga omenire va fi obligată să se transforme și să trăiască în armonie, în fericire și pace.

Conștiința unității

Vă închipuiți că, atunci când pronunță cuvântul „eu”, oamenii știu cu adevărat despre ceea ce vorbesc? Atunci când ei spun: „Eu sunt... (bolnav sau sănătos, nefericit sau fericit), eu vreau... (bani, o mașină, o femeie), eu am... (o anumită dorință, un anumit gust, o anumită părere), ei își închipuie că este vorba cu adevărat despre ei înșiși, și

tocmai aici se înșală. Cum nu s-au analizat niciodată în profunzime pentru a-și cunoaște adevărata natură, ei se identifică fără încetare cu acest „eu” reprezentat de corpul lor fizic, de instinctele, de dorințele, de sentimentele, de gândurile lor. Dar dacă vor căuta să se regăsească prin studiu și meditație, ei vor descoperi, dincolo de toate aparențele, că acest „eu” pe care îl caută se confundă cu Dumnezeu însuși. În realitate nu există o mulțime de ființe separate, ci o singură Ființă care lucrează prin toate ființele, le însuflețește și se manifestă în ele, chiar fără știrea lor. Atât timp cât nu vor reuși să simtă această realitate, oamenii vor trăi în iluzie; iar această iluzie îi îndepărtează de Izvorul Divin unde își au toți originea. Ea îi determină să trăiască în afara acestei unități într-o mulțime de „euri” separate care se confruntă la nesfârșit.

Credeți că este greu de înțeles? Vă voi oferi o imagine. Dacă celulele corpului nostru ar avea o conștiință individuală dezvoltată, în funcție de organul căruia îi aparțin, creier, ficat, stomac etc, ele s-ar simți străine unele față de celelalte, deoarece funcțiile lor nu sunt aceleași. Chiar dacă, apoi, celulele ar dobândi o înțelegere mai profundă, ele și-ar da seama că există o singură ființă care le înglobează și le adună pe toate: omul însuși. La fel se întâmplă și cu ființele umane care reprezintă fiecare o celulă a marelui corp cosmic. Da, Creatorul este singura ființă care există cu adevărat, iar toți oamenii sunt niște celule împrăștiate din corpul său. Și cum aceste celule au rămas la un nivel de conștiință inferior, ele se confruntă, se ciocnesc. Aceste dispute sunt numai rezultatul ignoranței lor.

Oamenii trebuie să înțeleagă, de acum înainte, că aparțin marelui corp cosmic al Domnului, din care fiecare reprezintă o celulă. Atunci când fac rău aproapelui, gândindu-se că le este un străin, cineva exterior, și că nu vor suferi, brutalizându-l, ei se înșală, fiindcă există o legătură între toate creaturile vii. Atunci când facem rău altora, ne facem și nouă rău, chiar dacă pentru o clipă nu simțim. La fel se întâmplă și când facem bine: ne facem și

nouă bine. Mulți au verificat că, dacă ființa iubită suferă sau primește niște lovituri, este ca și cum ar primi și ei acele lovituri, iar dacă ea trăiește o bucurie, ei se bucură ca și cum li s-ar fi întâmplat lor. Pentru că, în mod instinctiv, intuitiv, ei au pătruns în conștiința unității. Iar această conștiință a unității constituie baza adevăratei morale.

Creatorul a prevăzut că, pentru echilibrul creației, fiecare creatură să poată avea tot ce are nevoie pentru a trăi și a se împlini. De aceea, atunci când oamenii se înfruntă și se distrug, ei lucrează împotriva Creatorului.

Chiar dacă El le-a creat în mod diferit, aceste diferențe nu trebuie să le servească să se confrunte. Toți au ieșit din Domnul, iar Domnul suferă văzându-i sfâșiindu-se. Ei se cred deseori îndreptățiți în disputele lor, duse chipurile în numele unor interese superioare, dar în realitate ei sunt inspirați numai de ignoranța și egoismul lor. Apărarea acestor interese, din moment ce se opune interesului creației în întregul ei, îi va duce la ruină. Da, adevăratul interes al oamenilor se confundă cu acela al Divinității.

Numai întâlnirea interesului omului cu interesul Domnului aduce niște binecuvântări pentru toți.

Viață individuală și viață colectivă

Fiecare trebuie să-și poarte adapta pentru sine problema vieții individuale și a vieții colective.

Ființa umană este o entitate individuală cu viață proprie; dar nu este singură, ea face parte dintr-un ansamblu, iar problema ce se pune fiecăreia este de a concilia exigențele vieții individuale cu ale vieții colective. Fiecare individ este unic, Inteligența Cosmică a creat această diversitate de creaturi și nu trebuie să încercăm să le nivelăm. Fiecare are dreptul să se manifeste cu diferențele sale, cu originalitatea sa, cu condiția de a se armoniza însă cu ansamblul, ca într-o orchestră. În privința formei, a materiei, a sonorității, există atâtea diferențe între vioară, violoncel, pian, oboi, flaut, harpă, trompetă,

chimval, tobă! Dar din această diversitate se naște o armonie perfectă.

Desigur, fiecare individ este independent, autonom, dar este legat și de colectivitatea umană, și mai departe de toate regnurile naturii, de colectivitatea cosmică. Trăim deci în mod simultan două vieți. Pentru cei mai mulți oameni, aceasta se petrece fără știrea lor, dar este de dorit să devină ceva conștient. Cel care are tendința de a se contopi cu viața cosmică nu trebuie să-și piardă conștiința propriului „eu”, pentru a putea gândi și acționa mereu ca o ființă responsabilă. Iar cel care se simte un individ complet diferit de ceilalți, păstrându-și sentimentul propriului caracter, trebuie să fie conștient că reprezintă o celulă a organismului cosmic, că aparține unui ansamblu.

Da, dar ființa umană nu aparține acestui ansamblu care este universul ca și cum ar fi numai o piatră, o plantă sau un animal. Ca ființă dotată cu gândire, ea are un alt rol dejucat: ea trebuie să participe la construcția acestui edificiu care este viața colectivă. Atât timp cât lucrează numai pentru ea însăși, nu i se poate întâmpla nimic bun. Veți spune: „Cum așa, dacă lucrez pentru mine, eu câștig ceva!” Nu, fiindcă acest „eu”, pentru care lucrați, acest „eu” egoist, separat, este o prăpastie și lucrând pentru el aruncați totul în această prăpastie. Nu trebuie să lucrați în acest fel. Individualiștii, egoiștii nu văd deloc tot ce ar putea dobândi lucrând pentru colectivitate. Ei spun: „Eu nu sunt prost, eu lucrez pentru mine, mă descurc.”... Și tocmai în acea clipă ei pierd totul.

Numai că, înțelegeți-mă bine, când vorbesc despre „colectivitate”, eu nu mă refer numai la colectivitatea umană, ci și la univers, la toate creaturile din univers, la Dumnezeu însuși. Această colectivitate, această imensitate pentru care lucrați este ca o bancă, și tot ceea ce faceți pentru ea vă va reveni amplificat într-o bună zi. Cum universul face mereu niște afaceri formidabile, el se îmbogățește fără încetare cu noi constelații, cu noi nebuloase, cu noi galaxii, toate aceste bogății vor veni într-o zi spre voi. Evident, ele nu vor veni imediat, dar vor veni.

Când depuneți niște bani la o bancă, nu veți primi a doua zi dobânda, trebuie să așteptați, și cu cât așteptați mai mult, dobânda devine mai mare. Exact aceeași lege există și în planul spiritual. Lucrați cu multă iubire, cu multă răbdare, cu multă încredere, și nu aveți la început niciun rezultat. Să nu vă descurajați. Dacă vă descurajați, înseamnă că nu ați descifrat bine sensul legilor ce guvernează viața în societate. Da, trebuie să cunoașteți legile băncii și ale administrației. Dacă le cunoașteți, înțelegeți că trebuie să așteptați. Apoi, bogățiile vor curge din toate părțile, și chiar dacă veți încerca să vă salvați, va fi imposibil, întreg universul vă va arunca niște bogății extraordinare pe cap, fiindcă voi le-ați declanșat. Aceasta este dreptatea!

Știința vieții

Când oamenii de știință descriu un mineral, un vegetal, un animal sau o ființă umană, nu le putem reproșa nimic, ceea ce spun este adevărat. Acest adevăr este însă parțial. Pentru a fi complet, ei trebuie să situeze obiectul studiului lor în viața cosmică căreia îi aparține. Rupte de această viață, piatra, planta, animalul, omul vor rămâne lipsiți de esențial. De aceea, atât timp cât cercetătorii vor continua în această direcție, ceea ce ei denumesc adevăr științific, va fi un adevăr incomplet, mutilat.

Înțelegeți-mă bine, nu este cazul să punem la îndoială valoarea și scopul științei. Adevărata problemă se află în altă parte, în mintea cercetătorilor, în atitudinea lor față de viață, în incapacitatea lor de a lega obiectul studiului lor de ansamblul vieții. Ființele și lucrurile nu există în mod separat, ele există ca părți ale unui întreg, iar aceste părți sunt legate între ele. Rupem o creangă, o frunză un fruct dintr-un pom pentru a-l studia. Nu, fructul trebuie studiat pe pom pentru a înțelege cum el este rezultatul tuturor energiilor care circulă. Auzim mereu proslăvirea „adevărului științific”. Mai important însă ca adevărul științific este adevărul vieții. Iar adevărul vieții înseamnă să învățăm să situăm toate existentele în edificiul cosmic pentru a vedea cum vibrează în armonie și participă la

viața întregului.

Nu este deci de ajuns să observăm și să studiem cu precizie toate elementele naturii, trebuie să mergem mai departe și să observăm legăturile existente între ele pentru a înțelege cum circulă de la unul la altul acest ceva ce nu îl posedă în mod separat: viața. Adevărata cunoaștere se află în viață. Dacă separați elementele, viața nu mai există. Nu este esențial să știm că un anumit mineral sau vegetal are o anumită caracteristică, un anumit miros, un anumit gust, fiindcă atât timp cât le vom studia izolat, le separăm de viață. Legați-le de toate celelalte elemente ale pământului și cerului, viața apare și posedați adevărata cunoaștere.

Oricare ar fi domeniul ce îl studiați și unde vă exercitați activitatea, trebuie să așezați în centru viața și să observați această viață în dimensiunea ei cea mai înaltă, mai vastă. De îndată ce v-ați ancorat în esențial, vă puteți permite să explorați tot ce doriți. În măsura în care ați lucrat deja asupra esențialului, tot ceea ce faceți apoi beneficiază de această lumină și ia pentru voi o altă dimensiune. Nu numai că ajungeți la o mai bună cunoaștere a lucrurilor prin intelect, dar se declanșează în același timp un întreg proces de regenerare în profunzimile ființei voastre. Fiindcă ați intrat din nou în legătură cu totul: comunicați cu acei curenți subtili ai universului, sunteți cufundați în sânul vieții cosmice, participați la această viață în armonie cu toate creaturile vizibile și invizibile, iar câmpul conștiinței voastre se lărgește.

Această înțelegere mai vastă a științei este de asemenea adevărata religie. Da! la ce ne folosește să tot repetăm că acest cuvânt religie vine din latinescul „religare”: a lega, dacă oamenii nu fac decât niște separații în mintea lor? Veți spune: „Dar legătura despre care ei vorbesc este legătura cu Domnul!” Ar fi bine, dar ce semnificație poate avea o legătură cu Domnul însoțită de o separare de tot restul? Aceeași legătură ce îl leagă pe Creator de creaturi trebuie să lege toate creaturile între ele, și de asemenea toate elementele creației. Înțelegerea

și senzația acestei legături constituie adevărata religie.

De acum înainte, orice veți putea vedea, asculta, studia sau atinge, gândiți-vă să îi găsiți un loc în Tot, nu îl lăsați în afară, risipit, separat de Pomul Vieții. Tocmai această atitudine, această modalitate de a înțelege lucrurile va trezi încet-încet în voi toți centrii subtili. Mistica hindusă denumeste acești centri chakre; au fost date multe metode pentru a-i dezvolta, dar unele sunt foarte periculoase. Cea mai bună metodă, cea pe care eu v-o dau, este de a lucra să realizați în voi unitatea vieții.

*Microcosmos și macrocosmos: legea
corespondențelor*

De la pietre și plante și până la arhangheli și Dumnezeu, tot ce are o existență în univers există și în om. De aceea universul este denumit macrocosmos (lumea cea mare) și omul, microcosmos (lumea cea mică). Omul este infinitul mic, universul este infinitul mare, dar între infinitul mic și infinitul mare există o mulțime de corespondențe. Toate organele corpului nostru fizic cât și cele ale corpurilor noastre psihice și spirituale sunt în afinitate cu niște regiuni din cosmos. Evident, nu trebuie să ne închipuim că acest cosmos posedă niște organe ca ale noastre, dar în esența lor, organele noastre sunt în corespondență absolută cu organele cosmosului, iar prin legea afinității noi putem atinge în spațiu niște forțe și centri ce corespund cu anumite forțe și anumiți centri din noi. Această cunoaștere a corespondențelor ne deschide niște posibilități nemaipomenite. Întreaga Știință Inițiatcă se bazează pe această lege a corespondențelor.

Între om și univers, între microcosmos și macrocosmos, există deci o legătură ideală, dar omul a rupt această legătură prin modul său de viață. El trebuie deci să se străduiască să o restabilească, și o poate face, fiindcă atunci când a ieșit din atelierele Creatorului, el a primit tot ce îi era necesar pentru a se dezvolta și a regăsi, dacă s-ar fi rătăcit, drumul spre patria sa celestă. Toate spiritele care vin să se încarneze pe pământ posedă niște

organe și instrumente ce corespund unor calități și virtuți din lumea divină și, fiindcă așa stau lucrurile, el dispune de toate posibilitățile, dar cu o condiție: să cunoască legile.

Care sunt aceste legi? Să presupunem că aveți două diapazoane complet identice: dacă îl faceți să vibreze pe unul, veți remarca că și celălalt, pe care nici măcar nu l-ați atins, începe și el să vibreze. Se spune că există fenomenul de rezonanță. Întreaga lume cunoaște acest fenomen, dar nu este aprofundat și înțeles în sensul că se petrece același lucru și în cazul ființei umane. Dacă ea reușește să-și acordeze ființa sa fizică și ființa sa psihică vibrațiilor universului, ea poate atinge puterile celeste pentru a face un schimb cu ele și a primi astfel ajutor și bunăstare. Da, este o modalitate de a comunica. Vorbiți, și sunteți ascultați; puteți atinge anumite forțe determinându-le să vină la voi și să beneficiați de ele.

Să presupunem că sunteți triști, neliniștiți: ce este de făcut? Ei bine, mai degrabă decât să plângeți și să vă agitați fără rost, de ce să nu mergeți lângă niște ființe care vă pot ajuta? Veți spune: „Unde se află ele? Unde le putem găsi?” Ele sunt acolo, sunt mereu acolo, și vă puteți adresa lor cu ajutorul gândului, atingându-le datorită acestei legi acustice a rezonanței, legea afinității. De îndată ce cunoașteți această lege, înțelegeți cât de important este să vă depășiți, să vă autodepășiți pentru a atinge corzile cele mai sensibile, cele mai subtile ale ființei voastre, să le lăsați să vibreze, știind că vor exista niște forțe, niște entități și regiuni care vor răspunde. Calitatea gândurilor, a sentimentelor, a dorințelor voastre determină cu exactitate natura a elementelor și a forțelor ce vor fi trezite foarte departe, undeva în spațiu, și care, mai devreme sau mai târziu, vor coborî până la voi.

Atenție, deci, acum când cunoașteți această lege a afinității, care este îndeosebi o lege magică, baza întregii creații, puteți începe imediat să lucrați. Veți reuși să reconstruiți încet-încet totul în voi, producând prin gândurile și sentimentele voastre niște vibrații mult mai înalte ce se vor îndrepta foarte departe în spațiu pentru a

căuta printre miliardele de elemente pe cele care le corespund.

Progresele științei și tehnicii oferă mari posibilități oamenilor. Este bine, dar toate aceste noi oportunități îi îndeamnă să aștepte totul din exterior, devenind nepăsători, nechibzuiți, superficiali. Își pot neglija sănătatea: există farmaciști, medici, chirurghi, dentiști etc. Ei pot risipi hârtia, distruge aparatele, sparge obiectele, păta și sfâșia hainele, arunca hrana: magazinele sunt pline pentru a repara sau înlocui toate acestea. Ei pot arunca o țigară aprinsă în pădure: dacă izbucnește un incendiu, pompierii vor veni să îl stingă. De ce să-și spargă ei capul?

În acest fel atenția, vigilența, discernământul slăbesc din ce în ce mai mult. De ce să le dezvolte când societatea oferă atâtea modalități pentru a îndrepta prostiile făcute? Există destui cercetători, tehnicieni, pentru a-i ajuta pe oameni. În realitate, ei nu îi ajută. Ei îi ajută fără îndoială pe fabricanții care își vând marfa, dar îi slăbesc pe oameni, îi fac din ce în ce mai dependenți. Eu nu vreau să spun că trebuie oprit progresul material, progresul tehnic, nu, dar este mai important să se lucreze în domeniul interior pentru a cultiva atenția, prudența, orientarea, stăpânirea de sine. Câte pagube vin din lipsa de atenție, din lipsa conștiinței! apoi mai vorbim despre economie...

Pentru a practica adevărata economie, trebuie să fii conștient, atent, prevăzător, altminteri, orice ai face, ajungi la faliment. Noi ne luăm tot ce avem nevoie pentru existența noastră din natură, și chiar dacă fabricăm obiecte, produse, noi suntem obligați într-un fel sau altul să folosim pentru aceasta materialele care se găsesc în natură. Dar natura nu există pentru a satisface capriciile și slăbiciunile omenești. Dacă vor continua să o exploateze fără discernământ, să o polueze, să o răvășească, ei se vor distruge mai întâi, iar natura, descotorosită de oameni, va prelua conducerea. Natura are resurse, ea nu se lasă învinsă atât de ușor. Dacă omul nu face ceea ce trebuie pentru a trăi și lucra în armonie cu ea, ea se apără. Chiar și un copil poate înțelege aceasta. Atunci, de ce nu o

înțeleg și marii specialiști? Fiindcă ei au în minte numai exploatarea și profitul.

Depinde acum de fiecare să devină conștient și să înțeleagă cum trebuie să regleze această problemă a economiei, mai întâi pentru sine însuși, în propria existență. Nu este atât de simplu să faci ordine în societate, și câțiva indivizi, chiar foarte binevoitori, nu pot schimba tendințele dăunătoare ale economiei mondiale. Dar dacă vor exista din ce în ce mai mulți oameni capabili să reflecteze la viața și activitățile lor pentru a le pune în armonie cu organismul colectiv, ei vor reuși într-o bună zi să-și impună punctul de vedere.

Dacă o societate acordă întâietate intereselor sale economice, chiar dacă obține la început unele succese, va veni și clipa în care se va confrunta cu niște dificultăți pe care nu a avut înțelepciunea să le prevadă. Un exemplu: cel mai avantajos lucru pentru o țară ce fabrică armament este, desigur, să îl exporte. Astfel se vinde un material din ce în ce mai aducător de moarte popoarelor care, prin lupte nesfârșite, riscă să compromită pacea și securitatea întregii planete. Multe dintre aceste popoare știu desigur să citească și să scrie, dar nu contează, li se livrează cele mai perfecționate arme și li se trimit experți pentru a le învăța cum să le folosească. Este adevărat că, pe de o parte, se câștigă foarte mulți bani; dar, pe de altă parte, aceste beneficii vor fi plătite foarte scump, fiindcă vor urma multe cheltuieli, multe dificultăți, pentru a opri aceste conflicte ce izbucnesc în toate colțurile lumii! La sfârșit vor apărea niște probleme de nerezolvat, fiindcă nu a existat nicio măsură de prevedere, s-a urmărit numai obținerea unor avantaje imediate.

Economia este știința previziunii. Un bun economist nu se mulțumește cu niște soluții ce sunt poate bune pe moment... Fiindcă în ziua în care realizezi că te-ai angajat pe o cale periculoasă, este mult mai greu să te întorci!

Veți spune: „Dar cum să procedăm? Mulți dintre noi nu au posibilitatea de a interveni în problemele țării”. Eu nu spun că trebuie să interveniți în mod direct, ci să

înțelegeți că economia nu este numai problema economiștilor, ea este și problema voastră. Ca ființă umană, ca o celulă a unui organism viu, noi putem acționa, dar pentru aceasta trebuie să ne dezvoltăm conștiința și simțul responsabilității. Dacă această conștientizare nu se produce, economia va duce la faliment multe țări, în loc să aducă prosperitatea.

Pentru a înțelege economia, trebuie să ascultăm lecțiile naturii. Veți spune: „Dar natura nu ne dă nicio lecție de economie, dimpotrivă. Toată această vegetație, toate aceste animale, toți acești oameni care se nasc și mor încontinuu de miliarde de ani constituie o mare risipă! La ce au servit toate aceste vieți?” La nimic, desigur, în sensul profitului imediat în care înțelegeți cuvântul „a servi”. Toate aceste vieți au fost însă folositoare în economia cosmică, ele au aparținut ciclului vieții. Să nu uitați că, pentru natură, moartea face parte din viață și tot ce moare contribuie la creația altor existente.

Natura nu a fost niciodată deranjată de miliardele și miliardele de cadavre ale ființelor umane, animalelor și plantelor: ele se reîntorc în pământ pentru a da naștere altor ființe vii. Uitați-vă însă la greutatea întâmpinate de oameni pentru a se descotorosi de resturile lor! Ei au fabricat niște materii, niște produse care, după utilizare, nu se descompun în mod natural sau poluează pământul, aerul, apa etc. Nu le mai enumerăm, le cunoașteți deja. Veți spune: „Dar materialele plastice, bateriile, benzina, energia nucleară reprezintă un mare progres”. Bineînțeles, eu nu vă contrazic. Dar în același timp când se realizau aceste progrese, trebuiau judecate și inconvenientele ce le antrenau. Or, iată ceea ce nu s-a făcut: a existat graba de a vinde.

Oamenii au plasat progresul tehnic în slujba propriei lăcomii, riscând să-și distrugă chiar bazele existenței lor pe pământ. De aceea progresul tehnic nu constituie adevăratul progres. Oare adevăratul progres înseamnă să trimiți niște rachete pe alte planete? Pentru a face ce, în final? Pentru a exploata resursele de acolo și a introduce

aceeași dezordine ca pe pământ? Pentru a te război în spațiu? Pentru a semăna acum zănie în întreg universul? ... Desigur, nu este nimic rău în sine în dorința de a explora cosmosul, dar nu înainte de a găsi atitudinea corespunzătoare. Oamenii nu respectă nimic, ei se cred stăpânii universului, ei sunt gata să tulbure totul pentru a-și satisface curiozitatea sau lăcomia. Ei bine, trebuie să știe că vor trebui să plătească într-o bună zi foarte scump această lipsă de respect și violență.

Primum gratuit, trebuie să dăruim gratuit

Noi datorăm totul naturii, elementele din care este constituit corpul nostru și tot ceea ce ne permite să existăm: apa, hrana, aerul pe care îl respirăm, lumina și căldura soarelui, materialele din care ne confecționăm hainele, casele, uneltele... totul. Oamenii sunt foarte mândri de ingeniozitatea lor, dar, de unde au obținut materialele din care își fabrică instrumentele, aparatele și chiar operele lor de artă? Din natură.

Natura ne dă totul. Tot ceea ce primim este însă înscris cu precizie undeva. Acestea sunt datorii ce le facem față de ea, iar într-o zi trebuie să ne achităm de aceste datorii, trebuie să plătim. Cum? Cu o monedă numită respect, recunoștință, iubire și voința de a studia tot ce stă scris în marea sa carte. A plăti înseamnă a da ceva în schimb, iar tot ceea ce inima, inteligența noastră, sufletul și spiritul nostru sunt capabile să producă bun poate constitui o modalitate de plată. Noi suntem limitați în planul fizic, iar natura nu ne va cere să îi înapoiem hrana, apa sau aerul primite, în planul spiritual, posibilitățile noastre sunt însă infinite, și acolo putem înapoia însutit tot ce ne-a dăruit natura.

Atunci când omul se hotărăște să se folosească de toate însușirile primite de la Domnul pentru a păși în mod conștient pe calea luminii și a sacrificiului, el este antrenat în serviciul divin și Dumnezeu îl răsplătește, dându-i inteligența, bunătatea, frumusețea etc. Ei bine, tocmai cu această monedă el poate plăti tot ce ia din natură. Acela care nu este angajat în administrația celestă nu primește

nimic, el nu are deci „bani” pentru a plăti ceea ce ia. El mănâncă, el bea, el respiră, el se plimbă, el face negoț clandestin, dar mai devreme sau mai târziu creditorii, forțele naturii vin să îl taxeze, fiindcă ele nu pot fi plătite cu neglijență, cu lene, cu lipsă de respect, cu nerecunoștință. Creditorii își recuperează deci cu vârf și îndesat cele datorate de debitor: ei îi iau viața.

Natura ne expune toate bogățiile, noi avem dreptul să ne folosim de ele, totul ne stă la dispoziție, dar cu o condiție: să plătim. Ah, sunteți uimiți că nu este în mod gratuit?... Nu trebuie să plătiți, dar și voi trebuie să procedați la fel! Ne punem în slujba Domnului, iar Domnul ne dăruiește în schimb lumina, iubirea, forța, pacea. Ei bine, această lumină, această iubire, această forță, această pace constituie moneda ce ne permite să pătrundem în marile magazine ale naturii și să plătim. Cel care nu plătește cu acești bani dați de Domnul, va fi silit să plătească prin suferințe, boli, chinuri.

Noi suntem invitați în marea casă a Domnului: gazda noastră este foarte primitoare, foarte generoasă, dar dacă nu ne gândim niciodată să îi dăruim ceva în schimb, El ne va privi ca niște copii înapoiți care nu au știut să crească. Întrebați-i pe copii dacă se gândesc că datorează ceva părinților lor. Pentru ei este normal să ceară mereu și să ia. Din fericire, atunci când cresc, cel puțin la unii dintre ei conștiința se trezește și în acea clipă ei încep să devină adulți. Ei bine, și noi trebuie să devenim niște adulți și să înțelegem că datorăm ceva Mamei noastre Natura și Tatălui nostru, Creatorul.

Viața este făcută numai din schimburi

Ceea ce numim „viață” nu este decât rezultatul schimburilor ce le facem cu natura. Viața este constituită numai din schimburi. Manifestările ei cele mai evidente sunt nutriția și respirația, iar dacă aceste schimburi sunt împiedicate, apar slăbirea, boala și moartea. Schimburile ce trebuie să le facem nu se limitează numai la hrană și respirație. Sau, mai degrabă, se poate afirma că ele constau într-un proces de nutriție, dar nu numai în planul

fizic. Respirația este și ea un fel de hrană. Nutriția este simbolul unor schimburi ce le facem cu diferitele regiuni ale universului pentru a ne alimenta nu numai corpul fizic, dar și corpurile noastre subtile: corpurile eteric, astral, mental, causal, budic, atmico.

Când veți înțelege cum este posibil să găsiți în diferitele regiuni ale spațiului hrana necesară diferitelor voastre corpuri, veți simți universul ca o imensă simfonie. Trebuie însă să începeți prin a restabili comunicațiile astfel ca acești curenți de energie să poată circula între univers și voi, iar restabilirea acestor comunicații se poate face numai printr-o lucrare a gândului.

Hrana ne vorbește despre univers

Atunci când mâncați, învățați să vă concentrați asupra hranei gândindu-vă că puteți comunica cu întreg universul. Astfel, alimentele vă vor povesti istoria lor, vă vor vorbi despre pământ, vânt, ploaie, rouă, soare, stele...

Hrana este constituită din niște particule și energii ce vin nu numai din pământ, ci din întreg cosmosul. Da, elementele venite din cosmos s-au materializat sub formă de flori, de legume, de fructe. În realitate, hrana se materializează pe pământ exact cum un copil se materializează în pântecul mamei sale. La origini, plantele, fructele erau niște spirite în spațiu, dar cum în planul fizic nu se poate lucra dacă nu posezi un corp fizic, pentru a putea acționa eficient aici pe pământ și a întreține viața, a trebuit ca aceste spirite să se conformeze legilor materiei: deci ele s-au încarnat.

Nutriția poate fi comparată cu radiestezia. Sunteți uimiți? Ce este radiestezia? Capacitatea de a detecta radiațiile emise de niște obiecte. Or, hrana a primit influențele întregului cosmos: nu numai cele patru elemente au participat la pregătirea tuturor alimentelor ce constituie hrana noastră, dar soarele și stelele le-au impregnat și ele cu razele lor. Dacă oamenii ar fi mai atenți, dacă ar înțelege bogăția și valoarea hranei, dacă ar învăța să se hrănească cu iubire și recunoștință, ei ar putea primi și descifra mesajele duse de ea și ar descoperi

minunile creației.

Omul, asemenea animalului, trebuie să se hrănească pentru a exista. Dar față de animal, prin conștiința sa, omul poate găsi în nutriție modalitatea de a crește psihic, spiritual. Voi merge mai departe: atât timp cât nu este capabil să confere actului hranei o dimensiune mai vastă, mai profundă, este inutil să se pretindă un om cultivat, civilizat. Pentru mine acesta este un test. Atunci când oamenii vor învăța să se hrănească cu o conștiință luminată, încântându-se de hrană, gândindu-se cu recunoștință că întreg universul a lucrat pentru a produce acele fructe, acele legume, acele cereale datorită cărora ei primesc viața, în acea clipă, da, se va putea vorbi despre cultură și civilizație.

A citi niște cărți nu este singura manieră de a te instrui. Te poți instrui și datorită hranei, iar cunoașterea primită astfel este o cunoaștere vie, fiindcă ea impregnează întreaga substanță a ființei noastre. Revelațiile ce ni le va aduce hrana nu vor fi poate dintre cele despre care vom putea apoi vorbi, pentru că ele nu se adresează intelectului. Ele sunt niște senzații ce ne vor îmbogăți întreaga ființă, întreaga existență.

Cine s-a gândit însă că hrana ne poate aduce vreodată niște revelații? Nimeni nu se îndoiește că ea ne dă niște forțe; toată lumea a auzit vorbindu-se despre calorii, vitamine și hormoni. Nu s-a mers însă mai departe pentru a vedea ceea ce hrana poate aduce în planurile subtile. Dacă ați ști să vă concentrați și să fiți într-o stare receptivă, ați putea auzi chiar și melodiile pe care hrana le interpretează și le cântă; ea v-ar spune cum toate particulele ce o compun au străbătut universul, ce ființe au lucrat la creșterea ei, ce entități s-au ocupat în mod constant, zi și noapte, să îi introducă o anumită caracteristică pentru a deveni folositoare copiilor Domnului. Ea a înregistrat chiar și amprente lăsate de oamenii care au lucrat pe ogoare sau au trecut pe lângă ea. Care ceremonii magice, ce talismane sunt capabile,

asemenea hranei, să vă aducă astfel viața? Niciunul. Atunci, oare nu merită să îi cunoaștem povestea?

Nutriția: transformarea materiei

Omul se hrănește, toate creaturile se hrănesc, oare de ce? Veți spune că pentru a primi niște forțe. Da, dar nu mai există și un alt motiv? Tot ceea ce întreprindem nu are numai un singur motiv, un singur scop, iar dacă mâncăm, nu o facem numai pentru a menține în viață și a fi sănătoși...

Priviți ce fac viermii. Ei înghit pământul și apoi îl elimină. Trecându-l prin ei, viermii lucrează pământul pentru a-l aera, a-l face mai bogat, mai fertil. Ei bine, la fel procedează și ființa umană cu hrana. Prin însușirile sale psihice, spirituale, omul aparține unui grad de evoluție superior celui al materiei ce o absoarbe, deci materia se îmbogățește, se afinează, trecând prin el.

Toate creaturile se hrănesc: plantele, animalele, oamenii, și hrănindu-se, ele transformă materia ce o absorb impregnând-o cu niște elemente pe care aceasta nu le avea. Ca și cum ar exista o îndatorire pentru fiecare regn al naturii de a absorbi materia regnurilor inferioare pentru a o face să evolueze. Inteligența Cosmică ar fi putut găsi desigur și alte modalități, dar ea l-a ales pe acesta: ea a decis că, pentru a trăi, fiecare creatură va absorbi materia regnului inferior ei pentru a o determina să treacă în regnul superior. Iată ceea ce facem când mâncăm.

În realitate, problema nu constă numai în a trece materia prin stomacul nostru, ci și prin plămânii noștri, inima noastră, creierul nostru. Omul poate ameliora materia nu numai hrănindu-se, ci și prin toate acțiunile sale: respirând, lucrând, vorbind, privind... Vedeți până unde ajunge sarcina omului. De aceea, după moartea sa, materia corpului său se descompune și se reîntoarce la cele patru elemente - pământul, apa, aerul, focul - particulele constituente devenind mai vii, mai subtile, mai expresive, fiind utilizate la alte forme, la alte creații de o calitate superioară. Desigur, se poate întâmpla și contrariul, aceste particule fiind depreciate din cauza

existențe animalice sau criminale dusă de om, ele fiind astfel folosite numai la niște creații grosiere.

Priviți până unde ajunge responsabilitatea omului: el este responsabil chiar și de ceea ce lasă după moartea sa, de toate particulele corpului său: oare le-a impregnat el cu lumină, iubire, bunătate, puritate sau dimpotrivă, cu niște vibrații criminale?... Da, el continuă să fie responsabil chiar și după moartea sa. Iată niște adevăruri nesocotite de cei mai mulți oameni, ei neștiind până unde ajunge responsabilitatea lor. De altfel, conștiința responsabilității este cea mai înaltă conștiință ce există.

Omul trebuie să înțeleagă că a primit această măreață misiune de a transforma și sublima materia creației: el trebuie să amelioreze, să înfrumusețeze tot ce mănâncă, tot ce atinge, tot ce vede. Iată sarcina noastră: să trecem materia prin noi pentru a o scoate din nou divină. Atât timp cât nu vom înțelege aceasta, tot ce vom face va fi ceva stupid, lipsit de sens, existența noastră neavând chiar vreun sens. Noi avem sarcina de a pune pecetea spiritului asupra materiei, de a spiritualiza totul, de a diviniza totul, iar dacă reușim, vom fi recunoscuți, apreciați, aleși de spiritele luminoase care se opresc lângă noi fiindcă am înțeles sensul vieții.

Atunci când ne străduim să ne depășim, să ne autodepășim, pentru a crea ceva ce este mai mult decât noi înșine, noi imprimăm materiei pecetea spiritului, împlinindu-ne astfel sarcina de fii ai Domnului.

Să respirăm viața divină

Ca și procesul hrănirii, procesul respirației ne pune în contact cu viața universală. Pentru ca această legătură să fie completă, bogată, noi trebuie să o conștientizăm și să o însoțim de o lucrare a gândului.

Puteți face acest exercițiu: expirând aerul, vă gândiți că vă puteți întinde, atingând hotarele universului... Apoi, inspirând, vă reîntoarceți spre voi, spre eul vostru care este ca un punct imperceptibil, centrul unui cerc infinit... Vă dilatați din nou, și tot din nou vă contractați... Veți descoperi astfel această mișcare de flux și de reflux care

este cheia tuturor ritmurilor din univers, încercând să conștientizați această mișcare în voi înșivă, intrați în armonia cosmică, și se face un schimb între univers și voi, fiindcă inspirând, primiți niște elemente din spațiu, iar expirând, proiectați în schimb ceva din inima și sufletul vostru. Acela care știe să se armonizeze cu respirația cosmică, pătrunde în conștiința divină.

Oare câți dintre voi sunt însă pregătiți să înțeleagă dimensiunea spirituală a respirației? Dacă ați simți această dimensiune, ați lucra întreaga viață să inspirați forța și lumina Domnului, dăruind apoi această lumină întregii lumi. Fiindcă aceasta mai este respirația: să distribui lumina ce ai extras-o din preajma Domnului.

A inspira, a expira... a inspira, a expira... Trebuie să știți că respirația este în legătură cu toate manifestările vieții spirituale. Meditația este o respirație, rugăciunea este o respirație, extazul este respirație, orice comunicare cu Cerul este o respirație.

Cel care învață să respire în mod conștient își luminează intelectul, își încălzește inima, își întărește voința, pregătindu-și deopotrivă condiții mai bune pentru reîncarnările sale viitoare. Pentru că respirând cu o conștiință trează, el intră în armonie cu entitățile foarte evoluat, le atrage, creează o legătură cu ele. Astfel aceste inteligențe luminoase acceptă să vină să lucreze în el și, într-o bună zi, când va părăsi pământul, el îi va regăsi în celelalte lumi pe acești prieteni alături de care a învățat deja să lucreze.

Să nu uitați niciodată că organismul vostru formează o societate ai cărei membri se străduiesc să mențină unitatea; pentru moment nu îi cunoașteți încă pe acești asociați care trăiesc acolo, în interiorul vostru, dar în ziua în care veți ajunge în lumea de dincolo, îi veți întâlni și veți ști că erau niște prieteni care locuiau în casa voastră.

Să restabilim contactul cu viața universală

9

Mulți oameni trăiesc cu impresia că au fost aruncați în lume ca într-un mediu ce le este străin și chiar ostil! De

ce? Pentru că au pierdut contactul cu natura. Ei nu mai simt acea prietenie, acea bunăvoință a tot ce există din jurul lor: pietrele, plantele, animalele, soarele, stelele... Chiar când se află la adăpost, acasă, ei sunt neliniștiți, tulburați. Ei se simt amenințați chiar și în timpul somnului. Este o impresie subiectivă, deoarece, în realitate, nimic nu îi amenință atât de mult; în interior însă ceva s-a măcinat și ei nu se mai simt ocroțiți. Trebuie să restabilească deci contactul cu viața universală pentru a-i înțelege limbajul și a lucra în armonie cu ea.

Întreaga natură vorbește, tot ce există în univers posedă o manieră specifică de exprimare. Problema constă în a lucra asupra capacităților noastre de percepție pentru a înțelege toate manifestările naturii și formele limbajului ei, dar și a găsi în noi înșine niște mijloace de exprimare pentru a ne adresa ei sau a-i răspunde. Pentru că natura este vie și inteligentă. Da, inteligentă, inteligența nu este numai o caracteristică a omului. Eu știu că unii admit foarte greu așa ceva, dar trebuie să o știe: pe măsură ce ne schimbăm părerea despre natură, ne modificăm destinul. Natura este corpul Domnului. Dacă ne gândim că ea este moartă și proastă, ne micșorăm viața în noi, iar dacă ne gândim că este vie și inteligentă, că pietrele, plantele, animalele, stelele sunt vii și inteligente, introducem deopotrivă viața în noi. Și fiindcă natura este vie și inteligentă, noi trebuie să fim foarte atenți, respectuoși față de ea, apropiindu-ne de ea cu un sentiment sacru.

Mulți dintre voi gândesc: „Ce importanță are dacă acționez față de natură cu respect sau nu! Pentru ea nu contează dacă îi fac bine sau rău”. În realitate, dacă trebuie să respectați natura, nu o faceți atât de mult pentru ea, ci pentru voi. Dacă sunteți atenți cu pietrele, cu plantele, cu animalele și oamenii, și chiar cu obiectele înconjurătoare, vi se dezvoltă conștiința vieții, se aprofundează și vă îmbogățiți cu toată această viață ce respiră și vibrează în jurul vostru. Fără îndoială, nu v-ați gândit niciodată la așa ceva, de aceea vă simțiți deseori dezorientați, neliniștiți, neîmpliniți. Vreți să ieșiți din

această situație? Gândiți-vă că sunteți legați de forțele și entitățile luminoase ale naturii și că vă puteți împărtăși lor. Această comuniune neîntreruptă zi de zi cu o mulțime de creaturi este adevărata viață. Veți spune: „Cum să o facem?” Prin iubire. Nu există alt mijloc decât iubirea. Dacă iubiți natura, ea va vorbi cu voi, fiindcă și voi sunteți o parte din natură.

Bineînțeles, este nevoie de o întreagă pregătire pentru a atinge această stare de conștiință. Dar în ziua în care veți reuși, vă veți simți în lumină și pace, ocrotiți de Mama Natură care vă recunoaște drept copilul ei, vă îndrăgește, vă ia în brațele sale, vă dă din bucuriile ei... Nu știți nici măcar de unde vă vin aceste bucurii, dar sunteți fericiți, ca și cum cerul și pământul v-ar aparține.

De la pământ la soare și mai departe, întreg spațiul este populat de creaturi. Cele patru elemente, pământul, apa, aerul și focul sunt locuite. Aceste creaturi sunt menționate în tradițiile din întreaga lume. Desigur, ele nu se prezintă poate așa cum au fost descrise de fiecare religie sau cultură, dar ele există, iar noi putem intra în legătură cu ele, determinându-le să participe la lucrarea noastră pentru venirea împărăției lui Dumnezeu.

Când mergeți în natură, încercați să conștientizați prezența tuturor acestor spirite ce o populează și care existau cu mult înainte de apariția omului pe pământ; legați-vă de ele, vorbiți-le, încântați-vă în fața frumuseții lucrării pe care o înfăptuiesc în lacuri, râuri, păduri, munți, nori etc... Atunci, ele vor fi fericite, se vor împrieteni cu voi și vă vor oferi niște cadouri: vitalitatea, bucuria, inspirația... Puteți merge și mai departe. Cereți acestei mulțimi de spirite existente și care contribuie prin activitatea lor la viața naturii să ajute pe toți cei care lucrează pentru iubire, lumină și pace: pentru venirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Chiar când mergeți la malul mării, să știți că acolo mai există și alte lucruri de făcut decât să vă întindeți ore în șir pe nisip, lăsându-vă gândul să zboare. Adresați-vă spiritelor apei și spuneți-le: „Și voi puteți face ceva pentru

binele omenirii: încercați să îi influențați pe toți care vin să se scalde și pe toți care călătoresc cu vaporul, inspirațiile dorința de a se ameliora. Voi aveți niște puteri și, dacă insistați, ei vă vor asculta în final. Haideți, la treabă!”

Spiritelor naturii le place să li se dea de lucru, dar ele nu se preocupă niciodată de scopul bun sau rău, benefic sau malefic, al acelei lucrări. Oricine ar fi cel care le dă o sarcină, ele o execută, se supun pe deplin voinței superioare care a reușit să le domine. De aceea mulți magicieni și vrăjitori le folosesc pentru niște activități îngrozitoare: spiritele naturii ascultă pentru că așa sunt ele făcute, ele nu au nicio conștiință morală, ele împlinesc la fel binele și răul. Știind aceasta, oamenii trebuie să fie vigilenți și să învețe să le direcționeze numai în vederea unei lucrări divine.

Vă închipuiți că numai niște oameni îi pot ajuta pe alți oameni, putându-i ajuta printr-o acțiune politică, economică, socială. Nu, în acest organism viu și conștient care este natura și căruia îi aparținem, o mulțime de entități sunt pregătite să contribuie la evoluția omenirii. Pământul, apa, aerul și focul, cele patru elemente au jurat în fața Divinității să îi ajute pe toți care lucrează să devină niște creaturi ale păcii, armoniei și frumuseții.

De acum înainte, oriunde v-ați plimba în natură, gândiți-vă să vă adresați tuturor ființelor care locuiesc în grote, în arbori, în râuri, în lacuri, și chiar în soare și stele: cereți-le să participe la venirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Într-o bună zi, miliarde de spirite vor începe să lucreze asupra inimilor și a creierelor oamenilor, iar Cerul va recunoaște în voi un ziditor al noii vieți, un izvor, un fiu al Domnului.

Un salut adresat creației

„9

Măinile noastre sunt ca niște antene ce au posibilitatea să capteze niște curenți de forțe, dar și a-i proiecta. Unii vor spune: „Dar așa ceva este îngrozitor, este magie!” Da, este magie. Tot ceea ce facem este magie. Magii sunt cei care știu să-și folosească mâinile pentru a

primi niște forțe sau a le proiecta, pentru a le reține sau a le orienta, pentru a le amplifica sau a le micșora. Nu trebuie să ne înspăimântăm, deoarece Creatorul ne-a înzestrat mâinile cu anumite puteri.

Dacă am ști să observăm, am recunoaște în anumite gesturi ale vieții zilnice o urmă a acestei științe milenare referitoare la mâinile și puterile lor. În toate țările, oare ce fac oamenii când se întâlnesc sau se despart? Ei ridică brațul pentru a saluta sau își strâng mâna. Mâna folosește deci ca mijloc de emisie și de recepție între oameni. De aceea trebuie să fim atenți în mod special în privința celor transmise prin intermediul mâinii. Dacă trebuie să ne salutăm, este pentru a ne face bine, a ne oferi mutual ceva bun. Este inutil să ne salutăm sau ne strângem mâna în mod mecanic, fiind neglijenți, distanți, închiși. Pentru cel care are conștiința trează, acesta este un gest extrem de semnificativ și operant prin care el poate încuraja, consola, însufleți creaturile, oferindu-le multă iubire. Salutul trebuie să devină o adevărată comunicare de idei, să fie puternic, armonios, viu.

Mâna nu constituie numai un mijloc de a intra în legătură cu oamenii, ea este deopotrivă o modalitate de a intra în contact cu natura. Când deschideți dimineța fereastra sau ușa, obișnuiți-vă să salutați întreaga natură, copacii, cerul, soarele, ridicați mâna sau cel puțin mâna voastră eterică și spuneți „bună dimineța” întregii creații. Veți întreba: „Oare este folositor? Ne ajută la ceva?” Da, este important să începeți ziua printr-un gest primordial: să vă legați de izvorul vieții. Ca răspuns la salutul vostru, întreaga natură vi se va deschide, ea vă va trimite niște forțe pentru întreaga zi.

Este timpul să înțelegeți că aveți o lucrare de înfăptuit cu ajutorul gândului vostru, cu iubirea voastră, pentru ca natura să vi se deschidă. Încercați: când vă apropiați de un lac, de o pădure, de un munte, opriți-vă o clipă și trimiteți-le un semn cu mâna. Veți simți în interior ceva echilibrându-se, armonizându-se, și multe neguri vi se vor risipi, pur și simplu fiindcă v-ați hotărât să salutați

natura vie și creaturile care o locuiesc. Atingeți numai cu iubire o piatră, ea nu va mai rămâne la fel, ea vă va accepta, va vibra la unison cu voi, vă va iubi deopotrivă.

Bineînțeles! Totul este viu pe pământ, și depinde de voi să știți cum să lucrați pentru ca această viață să ajungă la voi. În ziua în care veți fi în stare să întrețineți o legătură conștientă cu întreaga creație, veți simți cum adevărata viață va pătrunde în voi.

5. SA BEM ELIXIRUL VIEȚII VEȘNICE

Elixirul vieții lungi Iesod, sefirotul vieții pure

Sângele, purtător al vieții

Respirația

Nutriția

Vegetarismul

Nutriția considerată ca o yoga

Regulile nutriției aplicate vieții psihice

Cuvântul. „Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om”.

Plexul solar, rezervor de energie

La izvorul vieții pure: liniștea

Apa vieții

Regiunea veșnicei primăveri

„El mănca foc și bea lumină”.

Ca oricare creatură și orice lucru creat, omul moare, și de la origini el a simțit condiția sa muritoare ca o inferioritate: de ce nu a fost nemuritor precum zeii? Oare ce le dădea zeilor nemurirea? Pentru grecii antici, erau nectarul și ambrozia din care se hrăneau în nesfârșitele lor petreceri... Niște povești asemănătoare se regăsesc în religiile indiană, celtică etc.

Chiar atunci când nu au mai crezut în zeii mitologiei, căutarea unei băuturi nemuritoare i-a preocupat fără încetare pe oameni. Poate că ei nu-și închipuiau că vor obține neapărat nemurirea, dar cel puțin sperau că această băutură le va prelungi viața și de aceea au numit „elixirul vieții lungi”. De-a lungul veacurilor, alchimiști, magi,

astrologi au căutat secretele fabricării ei: ingredientele folosite, forțele din natură ce trebuiau captate, influențele planetare ce trebuiau respectate. Printre ei, unii erau niște șarlatani, niște smintiți, iar eu nu vă voi enumera rețetele ce le-au dat pentru pregătirea acestei băuturi în care puteau intra rouă, vinul, sângele, sucul anumitor plante și alte lichide mai puțin gustoase! Au existat însă și mari savanți care au fost niște precursori ai fizicienilor, chimiștilor, medicilor și ai cercetătorilor moderni.

După alchimiști, elixirul vieții lungi are proprietatea de a elibera toate canalele organismului pentru ca energiile vitale să poată circula aici fără piedici, deoarece blocarea nenumăratelor canale și vase prin care circulă lichidele și fluidele prin organism aduce ramolismul, boala și moartea. „Oare acest elixir există cu adevărat?” Se pot fabrica mereu niște poțiuni eficace pentru a purifica organismul și a ușura circulația lichidelor ce îl străbat. Vă voi spune însă că acest lucru nu mă interesează.

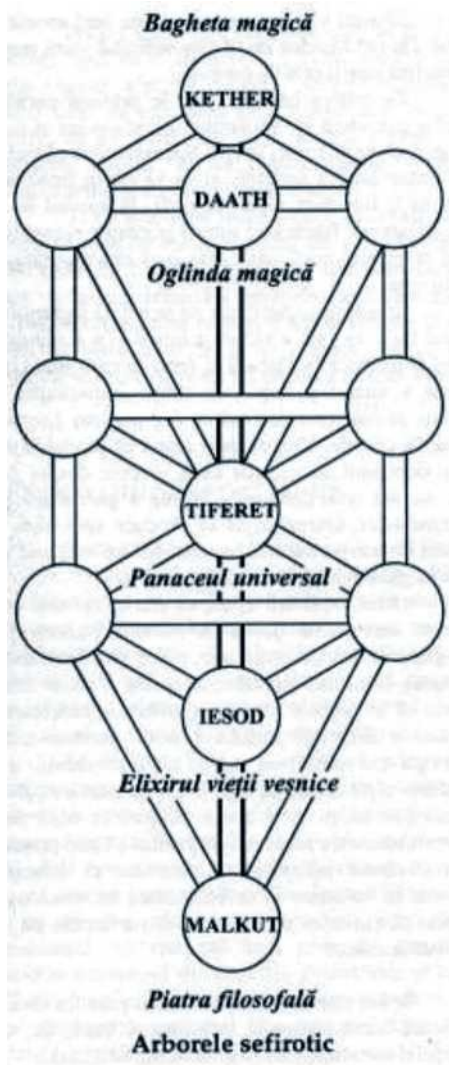
Ceea ce mă interesează este să știu că acest elixir este răspândit peste tot în natură: în pământ, în vegetație, în oceane, în râuri, în munți, în aerul ce îl respirăm și mai ales în razele soarelui, și acolo trebuie să îl căutăm. Eu nu cred prea mult într-un lichid care să dea dintr-odată longevitate celui care va bea din el câteva înghițituri. În schimb, eu cred că noi putem culege acest elixir învățând să folosim cu înțelepciune și iubire ceea ce Creatorul ne-a pus la dispoziție în natură.

Chiar dacă omul se străduiește să se mențină în viață și sănătos cât mai mult timp posibil, vocația sa nu este de a rămâne la nesfârșit pe pământ; într-un moment sau altul, el va pleca de aici, își va părăsi corpul fizic. Se spune că a murit, dar în realitate el continuă să trăiască, el este viu în spiritul său; el trebuie deci să caute acest elixir, elixirul vieții nemuritoare, pentru a-și hrăni spiritul. Da, pentru că elixirul vieții lungi este un lucru, iar elixirul vieții nemuritoare este un altul. Nu trebuie să le confundăm. Dacă omul caută nemurirea, este pentru că în străfundurile flintei sale el are această intuiție că este cu

adevărat nemuritor. El este nemuritor însă în spirit, nu în corpul fizic.

Conștiința nemuririi, la fel ca și conștiința veșniciei, constituie pentru om o cucerire a vieții spirituale. În realitate, nu există vreo separare între viața sa fizică și viața sa spirituală: el poate conferi în fiecare clipă activităților din existența sa zilnică o dimensiune mai vastă, o semnificație mai înaltă, și astfel el învață încet-încet să își potolească setea de la izvoarele vieții nemuritoare.

Cabaliștii situează sefirotii Kether, Daath, Tiferet, Iesod și Malkut pe stâlpul central al Arborelui Sefirotic sau Pomul Vieții. Fiecărui sefirot îi este asociat un obiect simbolic: lui Kether, bagheta magică, lui Daath, oglinda magică, lui Tiferet, panaceul universal, lui Iesod, elixirul vieții nemuritoare, lui Malkut, piatra filosofală.

Elixirul vieții nemuritoare este deci asociat cu Iesod. De ce? Fiindcă Iesod este sefirotul vieții pure și nemurirea este legată de puritate.

Ce, înțeleg oamenii însă în privința purității? Cum o consideră ei? Pronunțați acest cuvânt și puteți fi siguri că va fi înțeles greșit. Spuneți cuiva că trebuie să lucreze asupra purității, el se va gândi imediat că vreți să îi impuneți niște restricții, în special în domeniul sexual,

fiindcă nu numai puritatea și castitatea sunt în general confundate, dar mai ales castitatea cu abstenența.

În realitate, castitatea nu se referă îndeosebi la planul fizic: ea este o virtute a inimii și a sufletului și poate fi întâlnită la bărbații și femeile care sunt tați și mame a numeroși copii, în timp „impuritatea” se găsește la alții care pretind că fug precum ciuma de tentațiile carnale. Este evident faptul că puritatea atinge și domeniul sexual, dar când vorbesc despre puritate, eu mă refer îndeosebi la cea a gândurilor și a sentimentelor. Dezmațul ce va produce apoi niște dereglări în comportamentul sexual își are originea mai întâi în gând și în sentiment.

Orice explicații aș da, eu știu că cei mai mulți oameni sunt foarte decisi să excludă puritatea din preocupările lor. Ca justificare, ei vor găsi pretextul că puritatea înseamnă limitare, fanatism și chiar excludere... că în numele purității (puritate a obiceiurilor, puritate a sângelui, puritate a rasei, puritate a unei ideologii sau religii) au existat niște persecuții, niște masacre, niște arderi pe rug. Da, este adevărat, dar și în numele iubirii s-au comis deopotrivă niște fapte îngrozitoare: oare aceasta îi împiedică să mai pronunțe încă cuvântul iubire și să continue să iubească? Trebuie să continue să se bălăcească în mocirlă sub pretext că puritatea prost înțelegeașă i-a împins pe unii fanatici la crime?

Iesod este deci sefirotul vieții pure. În ebraică, cuvântul Iesod înseamnă stabiliment, bază. Or, care este rolul unei baze? Să susțină întreg edificiul.

Pentru a înțelege puritatea, trebuie să o considerăm deci ca o bază pentru viața noastră fizică, viața noastră afectivă și viața noastră mentală. În planul fizic, ea este baza sănătății noastre; în planul afectiv, ea ne oferă condițiile pentru a primi și a manifesta iubirea, iar în planul mental, condițiile pentru a primi și exprima înțelepciunea.

Toate practicile recomandate de învățământul nostru au ca scop să ne facă mai vii, eliberând în noi toate căile de circulație. Aceasta este adevărata înviere. A învia

înseamnă a deschide vieții divine niște căi de trecere în toate regiunile ființei noastre, fiindcă însușirea vieții este de a nu rămâne statică, ci a pătrunde și a circula peste tot pentru a reînnoi totul.

Toată lumea cunoaște neplăcerile prilejuite de canalele înfundate, de geamurile murdare, de ochelarii de vedere prost șterși. Foarte puțini oameni sunt însă conștienți că întrețin aceleași inconveniente, mai întâi în corpul lor fizic, apoi în inima și intelectul lor: niște gânduri, niște sentimente, niște dorințe care, ca praful sau gunoiul, le astupă canalele spirituale, împiedicând viața divină să ajungă până la ei și să îi pătrundă.

Pentru corpul fizic, puritatea sângelui este o condiție esențială a sănătății. La o primă constatare, sângele nu este decât un lichid roșu, și chiar dacă nu îi cunosc compoziția științifică și funcțiile, toți oamenii știu că el este sinonim cu viața. El circulă în corpul nostru printr-o mulțime de artere, de vene, de capilare și, de la cap până la picioare, ne irigă întreg organismul. El este cel care primește materialele nutritive provenind din digestia alimentelor și adună resturile inutile. El este compus din globulele roșii care transportă oxigenul din plămâni spre toate celulele corpului și preia bioxidul de carbon ducându-l spre plămâni, și globulele albe care distrug, prin absorbție, microbii și alte corpuri dăunătoare.

Sângele este deci acel lichid esențial purtător al vieții. Există însă viață și viață: există o viață sănătoasă, O

7

puternică, energetică, și o viață anemică, bolnăvicioasă, otrăvită cu tot felul de elemente toxice introduse de om în organismul său, fiindcă el nu știe cum să considere aceste două activități esențiale pentru el: a respira și a mânca.

Dacă vreți ca viața nemuritoare să curgă într-o zi în voi, trebuie să începeți deci prin a vă preocupa de respirație și de nutriție.

Respirația

Este spus în Facerea: „*Dumnezeu a suflat în fața lui*

suflare de viață și s-a făcut omul ființă ide". Desigur, este o imagine, dar merită să ne oprim asupra ei. Viața omului a început deci printr-un suflu, suflul dat de Domnul, iar noi întreținem acest suflu prin niște mișcări de respirație: inspirăm... expirăm... inspirăm... expirăm.

Viața nu se găsește însă în aerul propriu-zis, nici în procesul de respirație. Ea provine dintr-un element superior aerului, pentru care aerul constituie o hrană: focul. Viața este ca un foc care arde în inimă, iar plămânii sunt burduful ce întreține continuu acest foc. Originea, cauza primordială a vieții este deci focul; iar aerul, care îi este frate, îl susține și îl însuflețește. Apoi, într-o zi, focul se stinge cu o ultimă suflare: un ultim suspin stinge focul.

Merită deci osteneala să ne concentrăm asupra acestui proces al respirației pentru a purifica și a intensifica viața în noi.

Cei mai mulți oameni respiră prea repede, fără a da aerului curat timpul de a coborî profund în plămâni pentru a înlocui aerul viciat. Trebuie să respirăm lent, profund, și chiar, din când în când, să reținem câteva secunde aerul înainte de a-l elimina. De ce? Pentru a-l mesteca. Fiindcă plămânii știu să mestece aerul așa cum gura știe să mestece alimentele. Fiecare inspir este ca o „înghițitură” plină de energii noi. Dacă eliminăm prea repede aerul, plămânii nu au timp suficient să îl asimileze, pentru ca organismul să poată beneficia de aceste energii.

Cel care a înțeles semnificația profundă a respirației simte cum propria respirație se topește încet-încet în respirația Domnului. Pentru că și Dumnezeu respiră, dar inspirurile și expirurile sale se desfășoară pe parcursul a miliarde și miliarde de ani: El expiră și o lume apare, El inspiră și acea lume dispare. Dumnezeu respiră mai repede prin intermediul omului, dar în cosmos aceste respirații sunt mult mai lungi. Cu cât respirația noastră este mai lungă și mai profundă, cu atât mai mult ne apropiem de respirația Domnului.

Știința respirației s-a dezvoltat în special în India de mii de ani, însoțită de unele tehnici deseori complicate. Voi

nu sunteți însă niște yoghini indieni și eu nu vă sfătuiesc să experimentați aceste tehnici. Dacă nu sunteți cumpătați, veți risca să vă dezechilibrați și să vă distrugeți sănătatea, așa cum s-a întâmplat deja cu mulți din cei care s-au aventurat în mod imprudent să practice aceste exerciții.

Exercițiile de respirație pe care le practicăm în Fraternitate sunt foarte simple. Iată-le:

1. Astupați-vă nara stângă cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă și aspirați profund prin nara dreaptă numărând până la 4.

2. Rețineți-vă respirația numărând până la 16.

3. Astupați-vă nara dreaptă cu degetul gros de la mâna dreaptă și expirați prin nara stângă numărând până la 8.

Reîncepeți exercițiul, inversând:

1. Astupați-vă nara dreaptă și inspirați aerul prin nara stângă numărând până la 4.

2. Rețineți-vă respirația numărând până la 16.

3. Astupați-vă nara stângă și expirați prin nara dreaptă numărând până la 8.

Repețați de 6 ori exercițiul pentru fiecare nară.

Când veți reuși să faceți acest exercițiu cu ușurință, veți putea dubla timpii, adică 8, 32, 16. Eu vă sfătuiesc însă să nu mergeți mai departe și, mai ales, să nu forțați. Exercițiile de respirație trebuie efectuate într-o stare de calm.

Respirând, controlați-vă poziția coloanei vertebrale pentru a o menține cât se poate de dreaptă. Poziția coloanei vertebrale este foarte importantă pentru circulația curenților.

Exercițiile de respirație sunt niște exerciții de purificare. Sângele circulă prin toate organele noastre unde depune oxigenul din aer și se încarcă cu resturi; el se îndreaptă apoi spre plămâni pentru a se purifica. Deci, dacă vă faceți zilnic, în mod conștient, exercițiile de respirație, vă veți purifica din ce în ce mai mult organismul. Iar când spun în mod conștient, aceasta subînțelege că însoțiți

respirația de o lucrare a gândului datorită căreia atrageți niște curenți și particule din lumea superioară, trezind astfel puterile îngropate în profunzimile ființei voastre.

Cel mai propice moment pentru exercițiile de respirație este dimineața foarte devreme, la răsăritul soarelui. Ideal ar fi să le faceți în natură pentru a beneficia mai mult de puritatea aerului, fiindcă din aer putem culege această chintesență foarte prețioasă denumită de yoghinii indieni prana.

Prana este o energie a vieții răspândită peste tot în pământ, în apă, în aer, în foc; Ea este însă purtată în special de razele soarelui și dimineața foarte devreme se găsește din abundență. Prana poate fi comparată cu apa ce coboară din înaltul munților, cu un fluviu ce transportă toate elementele nutritive pentru peștii ce îl populează, cât și pentru toate creaturile care locuiesc pe malurile sale. Prana este un fluviu de viață ce vine din soare până la noi și ne străbate prin nări și toți porii pielii noastre.

Atunci când asistăm dimineața la răsăritul soarelui, noi încercăm să primim această apă vie care circulă în univers ca să ne purifice, să ne întărească, să ne însuflețească. Fiecare particulă din această prana este ca o picătură cristalină, o mică sferă luminoasă în suspensie plină de o esență spirituală. Iar prin intermediul respirației noi absorbim câteva din aceste picături de lumină.

Făcând ca aerul să ne treacă conștient prin nări, noi punem în mișcare în corpul nostru anumiți centri subtili ce lucrează să extragă această chintesență. De îndată ce a fost captată, această chintesență începe să circule; ea este ca un foc ce ne străbate ramificațiile nervoase situate de o parte și de cealaltă a coloanei vertebrale. Așa cum sângele circulă prin vene, artere și capilare, tot așa circulă și acest fluid foarte subtil, prana, prin sistemul nostru nervos. Este o hrană ce ne mărește vitalitatea, echilibrul, luciditatea. De felul cum respirăm depinde deci nu numai sănătatea noastră fizică, ci și dobândirea unor capacități spirituale, trezirea chakrelor.

Nutriția

Vegetarismul

Problema regimurilor alimentare merită desigur să fie luată în considerație, fiindcă este necesar să ne alegem felul de hrană. Există din ce în ce mai multe cărți ce tratează acest subiect, dar pe mine mă interesează mai mult felul în care trebuie să ne hrănim. De aceea eu nu vă voi vorbi despre dietetică. Vă voi spune numai că eu recomand vegetarismul și o alimentație sănătoasă: să evitați alcoolul, produsele tratate chimic și orice fel de excese. De la un timp, medicii occidentali își exprimă neliniștea constatând că oamenii consumă prea mult zahăr, prea multă sare, prea multe grăsimi. Trebuie să fiți prudenți, cumpătați, atâta tot. Iată de ce eu nu îi aprob nici pe cei care pretind că ar trebui să ne hrănim numai cu produse cereale sau numai cu fructe, numai cu legume crude, să nu bem niciodată un strop de vin, de ceai sau de cafea. Nu, este prea exagerat.

Să revenim acum la problema vegetarismului. Omul din zilele noastre, îndeosebi cel occidental, ar avea posibilitatea să se hrănească fără să masacreze o mulțime de animale nevinovate. Creșterea animalelor pentru a te hrăni cu ele constituie nu numai o dovadă de cruzime, dar și un rău făcut ție însuși.

Diferența dintre hrana bazată pe came și cea vegetariană constă în cantitatea de raze de soare conținută de fiecare. Fructele și legumele sunt atât de impregnate de lumina solară încât putem spune că sunt o condensare a luminii. Atunci când mâncăm un fruct sau o legumă, absorbim în mod indirect lumina solară și această lumină lasă foarte puține resturi în noi. Carnea este însă mult mai săracă în lumina solară, de aceea ea putrezește repede; or, ceea ce putrezește repede nu este bun pentru sănătate. Mulți medici recunosc acum binefacerile vegetarismului.

Nocivitatea cărnii mai are însă o cauză. Animalele simt pericolul atunci când sunt duse la abator, le este frică, ele înnebunesc. Această frică produce o dereglare în funcționarea glandelor lor, iar ele secretă atunci o otravă

pe care omul o absoarbe prin hrană.

În sfârșit, trebuie să știți că animalele au un suflet, deși nu este asemănător celui omenesc, acest suflet există, și cel care a mâncat carnea unui animal lasă ca sufletul acestuia să pătrundă în el; fiindcă împreună cu carnea, el absoarbe deopotrivă și sângele, iar sângele este vehiculul sufletului, acest lucru trebuie să îl cunoașteți. Or, sufletul unui animal, oricât de drăguț, de blând ar fi acesta, rămâne un suflet animal, adică un suflet inferior sufletului uman. Veți spune că există oameni mai răi decât cele mai feroce animale. Ah, o știu foarte bine, dar este o altă problemă: în măsura în care o entitate a coborât în corpul unui om, ea a primit un suflet uman și aparține unui regn al evoluției. În acest caz, eu vă explic numai că, dacă mâncați came, prezența sufletului animal în voi se manifestă ca o voință orientată împotriva voinței voastre, opunându-se deci evoluției voastre. În ceea ce privește peștele, este ceva complet diferit, iar vegetarienii sunt sfătuiți să consume pește.

Vegetarismul și hrana cea mai sănătoasă și de cea mai bună calitate nu îi vor împiedica însă niciodată pe oameni să devină răi, vicioși, dorind să distrugă întreaga lume. Hrana nu este decât un mijloc. Viața psihică are însă cea mai mare valoare; faptul că ne hrănim cu un anumit aliment are o însemnătate secundară. Numai cel care s-a decis să înfăptuiască o lucrare cu sine însuși poate găsi în hrană elementele ce vor contribui să îi alimenteze ființa cu adevărata viață.

Nutriția considerată ca o yoga

Mulți oameni se plâng de ritmurile trepidante ale vieții, de aerul poluat, de hrana contaminată cu produse toxice! Este adevărat, ei au această motivație. Trebuie să constate totuși că multe anomalii provin din felul în care se hrănesc, de condițiile în care o fac. Aici sunt multe lucruri de îndreptat. O bună nutriție nu depinde numai de calitatea alimentelor: felul în care luăm în considerare hrana, starea interioară în care mâncăm, sunt esențiale. De aceea, eu v-am spus deseori că nutriția trebuie să fie

considerată ca o yoga.

Hrana presupune introducerea în organism a unor materiale ce vor pătrunde nu numai în construcția corpului nostru fizic, dar și în cea a corpurilor noastre subtile. Acest act repetat zilnic, de mai multe ori pe zi, este neapărat necesar să fie împlinit într-o stare de pace și armonie, mâncând în liniște: nu numai că nu trebuie să vorbim, dar să fim deopotrivă atenți să nu facem nici zgomot cu tacâmurile.

A nu face zgomot și a tăcea nu este însă de ajuns, chiar tăcând putem mânca în aceeași atitudine interioară și dacă am vorbi: suntem copleșiți de niște griji, de niște invidii, și astfel nu înfăptuim o lucrare reușită asupra noastră înșine. Liniștea este o condiție ce pregătește terenul pentru o lucrare interioară, meditația asupra bunătății infinite a Domnului care a pus atâtea binefaceri în hrană.

Hrana înseamnă niște forțe, niște materiale ce nu vin neapărat din pământ, ci din soare și întreg universul. Ele ajung la noi pline de viața cosmică și este important să le primim conștientizând că vor forma substanța corpurilor noastre fizic și psihice. Trebuie să fim deci foarte vigilenți, astfel ca această hrană impregnată cu viața universală să se impregneze și de cuvintele, sentimentele noastre. Cel care se hrănește într-o stare de nervozitate, nutrind tot felul de gânduri obscure împotriva unora sau altora, nu știe că este pe cale să impregneze alimentele cu niște particule otrăvite și că, absorbindu-le, el se otrăvește deopotrivă.

Da, o masă poate fi considerată ca un exercițiu de yoga. Trebuie să fim conștienți, treji, respectuoși, plini de iubire și recunoștință față de hrană. În acea clipă, întreg organismul este pregătit să o primească într-o astfel de manieră încât ea însăși, la rândul ei, se deschide și ne oferă energiile sale cele mai subtile, aceste raze de soare a căror condensare este.

Luând alimentele în mâini, atingându-le, gândiți-vă să le impregnați cu iubirea voastră, vorbiți-le în sinea voastră,

spuneți-le: „Eu vă iubesc, vă apreciez pe voi, purtătoare ale vieții Domnului, eu cunosc bogăția ce o posedați. Am o întreagă familie de hrănit: milioane și milioane de locuitori există în mine, celulele mele. Fiți, deci, amabile, oferiți-le această viață”. Astfel, dacă vă obișnuiți să vorbiți în liniște hranei, ea se va transforma în forțe, în lumină, fiindcă ați știut să vă împărtășiți din chintesența Domnului.

Pentru a primi toate binefacerile hranei, trebuie să căutăm să extragem din ea elementele luminii și veșniciei, și tocmai în acest caz gândul are un rol de jucat. Astfel, o rază foarte puternică reușește să pătrundă până în inima materiei pentru a elibera energiile cele mai subtile, trimițându-le în toate centrele din noi ce le vor distribui mai departe în organism. Numai vibrațiile intense ale luminii se opun proceselor bolii și ale morții, descompunerii, fermentației, dezagregării. Când lumina va birui în noi, vom deveni nemuritori. De aceea este atât de important ca, prin intermediul hranei, să învățăm să mâncăm și să bem lumina, având acea convingere absolută că primim viața divină.

Regulile nutriției aplicate vieții psihice

Inima și intelectul pot fi comparate cu niște organe pe care omul le alimentează neîncetat, așa cum își alimentează și corpul fizic. În funcție de calitatea sentimentelor și a gândurilor sale, el își întărește sau își slăbește aceste organe. Pentru a înțelege corect această virtute numită puritate, se pot folosi aceleași criterii ca în cazul nutriției. Există aceleași corespondențe, același legi.

Cel care mănâncă și bea fără discernământ, fără măsură, își introduce în organism niște elemente ce pot provoca indigestia, greața, colicile, arsurile de stomac sau chiar otrăvirea. La fel, cel care nu se preocupă de calitatea sentimentelor, a gândurilor și a dorințelor din care se hrănește, se expune acelorași neplăceri. Contrara ceea ce mulți cred, înțelepții care acordă o importanță deosebită purității nu sunt niște puritani fanatici: ei au constatat numai că, indiferent sub ce formă, impuritățile au produs în ei niște necazuri. Iar dacă știți să vă observați, veți

ajunge la aceleași concluzii.

Când simțiți o indispoziție psihică, înseamnă că ați absorbit niște elemente impure, iar prin cuvântul „impure” trebuie să înțelegeți ceva de neasimilat de organism. Impuritățile sunt niște substanțe nocive fiindcă nu pot fi asimilate, digerate, și prezența lor în organismul psihic provoacă anumite perturbații.

După cum știți, nu este de ajuns ca produsele să fie comestibile pentru a fi consumate fără unele măsuri de siguranță prealabile. În cele mai multe cazuri, ele trebuie să fie spălate; legumele, fructele sunt curățate de sâmburi, coajă sau pielită, iar la brânză se înlătură crusta; la peștii se elimină șira spinării, sunt cojiți, apoi curățați de oase pentru a putea fi mâncați. Gândiți-vă, nu există aproape niciun aliment să fie consumat așa cum poate fi găsit. Chiar dacă ne luăm toate măsurile de prevedere, o hrană nu va fi niciodată perfect pură. Cum reacționează atunci organismul?

La fel cum la granițele tuturor țărilor există niște vameși care controlează mașinile și bagajele pentru a vedea dacă unii călători introduc anumite produse sau obiecte interzise, tot așa există o specie de vameși și în ființa umană care controlează hrana și elimină tot ceea ce nu intră în constituția organismului. Ei fac o selecție. Or, omul împiedică lucrarea acestor vameși, a entităților însărcinate să împlinească această lucrare, prin neglijența, inconștiența, reaua sa voință, și atunci ele permit trecerea unor elemente nocive ce încep să i se acumuleze în ființă; pentru a vorbi într-un limbaj științific, putem spune că el își slăbește „sistemul imunitar”.

Ei bine, și sentimentele și gândurile constituie un fel de hrană, ele putând fi mai mult sau mai puțin asimilate și digerate, în funcție de gradul lor de puritate. De aceea, această alegere ce o facem pentru hrana noastră fizică, trebuie să o facem și pentru hrana noastră psihică pentru a elimina din ea elementele indigeste. Omul se hrănește cu pâine, cu fructe, cu legume, cu pește, came etc. Ei bine, în domeniul gândurilor și al sentimentelor există aceeași

varietate și calitate a hranei, de la fructele abia curățate din pom până la vânatul pregătit la cuptor!

Înainte de a le accepta, studiați deci cu atenție fiecare gând, fiecare sentiment, fiecare dorință ce vă apar. Întrebați-vă de unde vin și ce vă aduc. Dacă simțiți că ele conțin unele elemente îndoielnice, încercați să le eliminați. Ah, da, eu știu că este dificil și se observă foarte rar această preocupare la oameni. Ei înghit orice gând, orice sentiment, se desfată cu el, fără să se întrebe ce rezultate vor produce. Tocmai în acest caz trebuie să învețe să discearnă aceste diferențe, pentru că ei își construiesc corpul lor psihic cu aceste materiale.

Veți întreba: „Cum să ne alegem însă gândurile și sentimentele? Cum să știm dacă ele sunt pure sau impure?” Este foarte ușor. Gândurile și sentimentele personale, egoiste, nu pot fi pure. Toate sentimentele și gândurile ce ne ating numai interesul fără a aduce ceva folositor și bun pentru ceilalți sunt impure. Este ușor deci să le clasificăm: lăcomia, gelozia, furia, senzualitatea, gustul puterii etc aduc niște impurități, în timp ce gândurile și sentimentele ce ne împing să facem numai ceva bun și folositor pentru ceilalți: generozitatea, răbdarea, abnegația, dreptatea, bunătatea, sacrificiul etc sunt pure.

Iată, de acum încolo aveți un criteriu ce este foarte simplu. Evident, nu fiindcă acest criteriu este simplu înseamnă că puritatea este atât de ușor de obținut. Trebuie însă să începeți cel puțin prin a înțelege în ce constă ea; apoi o veți iubi, o veți dori, cu întreaga voastră ființă; în sfârșit, încercați să o realizați, fiindcă această lucrare asupra purității vă va aduce elixirul vieții nemuritoare.

Cuvântul - „Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om...”

Lucrarea asupra purității înseamnă să fiți atenți la tot ce lăsați să pătrundă în ființa voastră: hrana, băuturile, aerul pentru organismul fizic, dar și gândurile și sentimentele pentru organismul psihic.

Există în același timp ceva ce iese din gura omului și

care, în funcție de natura sa, îl poate face pur sau impur, iar acest lucru este cuvântul. De aceea Iisus spunea: *„Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om”*. Iar mai departe el explică: *„Nu înțelegi că tot ce intră în gură se duce în pântece și se aruncă afară? Iar cele ce ies din gură pornesc din inimă și acelea spurcă pe om. Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule”*.

Cuvântul nu este decât un suflu, dar în măsura în care posedă puterea de a proiecta în afară tot ceea ce omul poartă în forul său interior, el îi oferă o consistență, o realitate. Pentru a minimiza răutatea unor anumite cuvinte, se spune adesea că ele sunt niște „vorbe în vânt”. Dacă oamenii ar fi clarvăzători, ei ar vedea că în povești cum ies din gura semenilor lor niște broaște râioase, niște șerpi, niște scorpioni. Da, că în povești, niște perle și pietre prețioase ies din gura acelor care exprimă frumusețile inimii și sufletului lor, iar niște broaște râioase, niște șerpi, niște scorpioni ies din gura oamenilor răi. Atunci, cum să nu se murdărească ei cu balele și veninul acestor apariții?

Din punct de vedere material, omul este limitat în planul realizării. El ar dori să facă multe, dar nu poate! Cuvântul este o armă teribilă fiindcă, în mod conștient sau inconștient, el îl folosește pentru a obține niște rezultate ce i-ar fi imposibil de dobândit în alte condiții. Nu este atât de ușor să ruinezi pe cineva, să îi distrugi cariera, să îi elimini sau să îi distrugi familia; admitând chiar că s-ar putea, riști să fii închis și condamnat. Dar poți arunca cu ușurință unele cuvinte la dreapta și la stânga... Atâtea tragedii au avut drept cauză câteva cuvinte, rostite sau scrise, ce au fost aruncate în mod conștient într-un moment în care se știa că vor produce cele mai mari daune. Iar în zilele noastre posibilitățile de a acționa prin cuvânt sunt nenumărate, la telefon, prin presă, la radio, la televiziune etc.

În realitate, oamenii nu vorbesc mereu în mod

conștient cu răutate. Deseori, ei flecăresc, fără să-și dea seama ce spun, nici măcar de ce o spun. Ei nu-și controlează nici gândurile, nici sentimentele și vorbesc în continuu... Ei nu reflectează la traiectoria ce o vor lua cuvintele lor, la daunele ce le pot pricinui, și își închipuie că nu este nimic grav. Ei bine, dimpotrivă, este foarte grav. De aceea Iisus spunea deopotrivă: *„Vă spun că pentru orice cuvânt deșert, pe care îl vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecății. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept, și din cuvintele tale vei fi osândit*

De acum înainte, încercați deci să evitați criticile și bârfele, mai ales dacă nu sunteți siguri de cele relatate. Chiar dacă sunteți obligați să menționați comportamentul unei persoane care a acționat realmente cu răutate, să nu uitați, ca măsură pedagogică, să încheiați conversația menționând una dintre calitățile sale. Ea trebuie să aibă cel puțin una! în tot cazul, menționarea defectelor oamenilor nu a folosit niciodată la îndreptarea lor; înțelegeți că, prin critici, chiar justificate, nu faceți deseori decât să adăugați un rău peste răul existent. Da, dacă doriți să acționați ca o ființă conștientă, responsabilă, atunci când veți fi obligați să pronunțați niște cuvinte negative despre cineva, încercați ce! puțin să încheiați prin câteva cuvinte pozitive.

Eu știu că vă cer ceva foarte dificil, fiindcă pentru a-ți stăpâni cuvintele trebuie să începi prin a-ți stăpâni gândurile și sentimentele, ceea ce este și mai greu. De ce să nu faceți însă niște exerciții, spunându-vă:

„De acum înainte, eu mă voi supraveghea... Nu îl voi mai critica sistematic pe acel om, ci voi încerca să îi observ laturile sale bune... în loc să fiu neglijent, voi fi mai atent astfel ca vorbele mele să fie folosite pentru bine... în loc să trec indiferent, mă voi opri să rostesc câteva cuvinte de simpatie, de încurajare”.

Da, acestea sunt niște exerciții de făcut în mod conștient. A vorbi este o artă ce este nevoie să fie cultivată, deoarece cuvântul ce a fost dat omului este o energie divină și el trebuie să se străduiască să îl

folosească numai într-un scop divin.

Plexul solar, rezervor de energii

Organismul nostru psihic se află într-o legătură constantă cu organismul nostru fizic: această comunicare se face prin intermediul unor centri nervoși cu rețele extrem de complicate, cel mai important fiind plexul solar.

Aflați dintr-odată o veste foarte proastă și sunteți extrem de neliniștiți... Aceste emoții au niște urmări imediate asupra corpului vostru fizic: simțiți cum plexul vostru solar se contractă și se golește, de abia vă mai țineți pe picioare, nu mai puteți face aproape nicio mișcare. Dimpotrivă, o mare bucurie vă dă impresia că plexul solar vi se dilată, vă simțiți plini de energie, gata să înfrunțați totul.

Ați văzut mulți oameni făcând aceste experiențe! Nu este însă suficient să constatați că, în anumite circumstanțe, v-ați simțit goliți și în altele, dimpotrivă, încărcăți. Trebuie să știți că aveți o lucrare de înfăptuit, astfel ca plexul vostru solar să fie mereu acest rezervor de forțe vitale, izvorul din care vă puteți extrage în fiecare clipă energiile de care aveți nevoie pentru a continua să înaintați pe calea luminii.

Vă voi oferi câteva metode.

Vă aflați acasă. Întindeți-vă pe un pat, puneți-vă cele două mâini pe plexul solar, și legându-vă de pământ, de soare, de stele, închipuiți-vă că primiți energii din întreg universul.

Puteți învăța deopotrivă să lucrați cu apa. De câte ori aveți ocazia, opriți-vă să priviți apa ce curge și să ascultați un izvor curgând, o cascadă, o fântână. Concentrați-vă asupra apei, închipuindu-vă că ea vă străbate, că ia tot ce este nesănătos și întunecat în voi și că vă inundă cu o viață nouă. Uneori este de ajuns chiar să vă introduceți mâinile într-un vas cu apă sau să lăsați apa de la robinet să curgă peste ele. Esențialul constă în lucrarea ce reușiți să o înfăptuiți cu ajutorul gândului, știind că mâinile voastre sunt niște locuri de trecere pentru toți curenții de energie ce străbat spațiul. Situate la extremitățile brațelor noastre,

măinile joacă rolul de antene; prin ele primim influențele lumii exterioare, și tot prin ele proiectăm emanațiile formate de stările noastre psihice. Concentrându-ne asupra apei, noi eliminăm tot ce este uzat în ființa noastră și primim niște curenți de viață pură.

Ceea ce vă spun pentru mâini este valabil și pentru picioare. Plasate la extremitatea inferioară a corpului nostru, și ele sunt ca niște antene receptoare și emițătoare. Când vă simțiți demagnetizați, tulburați, vărsați apă caldă într-un lighean, așezați-vă picioarele în el și spălați-le cu multă atenție, gândindu-vă ca tot ceea ce v-a suprasolicitat și v-a întunecat se scurge în apă.

Eu vă mai pot indica și niște exerciții de făcut cu arborii. Un arbore este un rezervor de energii ce vin din pământ și din soare. Iar noi putem deopotrivă capta aceste energii care, de la rădăcini și până la extremitățile crengilor, circulă fără încetare prin el.

Vă aflați într-o grădină sau într-o pădure. Alegeți un arbore, cel mai mare, cel mai frumos, rezemați-vă cu spatele pe el punându-vă mâna stângă pe spate, cu palma pe trunchiul său, iar palma mâinii drepte pe plexul vostru solar. Concentrați-vă asupra copacului cerându-i să vă dea din forța sa... Primiți această forță prin mâna voastră stângă și o revărsați în plexul solar prin mâna voastră dreaptă, este un fel de transfuzie de energii, ca și cum arborele v-ar da din seva sa. Când vă simțiți încărcăți, mulțumiti-i și continuați-vă drumul.

550 5

În loc să încercați să preparați elixirul vieții lungi despre care vorbesc alchimiștii și pentru care unii au cheltuit averi și și-au distrus sănătatea fără să obțină niciodată nimic, este de preferat să îi vizitați pe arbori și să le vorbiți. Pentru a vă face însă înțeleși de ei, trebuie cel puțin să conștientizați că ei sunt niște ființe vii, inteligente și să îi iubiți. Datorită acestei înțelegeri și acestei iubiri, stabiliți o armonie, o comuniune subtilă cu ei și simțiți că această legătură vă reînsuflețește și vă aduce bucurie.

Trebuie să știți acum că aceste metode vor aduce cu

adevărat niște roade numai dacă exersați deopotrivă și să vă stăpâniți gândurile și sentimentele. Nimic nu tulbură atât de mult funcționarea plexului solar ca poftele nemăsurate, gelozia, furia, iubirea posesivă și toate stările pasionale. Străduiți-vă să acceptați numai gândurile și sentimentele armonioase ce vă vor aduce forța, pacea și bucuria. Când veți simți că ați reușit, puneți mâna dreaptă pe plexul solar și umpleți-l în liniște cu această forță, această pace și această bucurie.

Eliberându-i pe oameni de poverile materiale cele mai apăsătoare și constrângătoare, invenția mașinilor, a aparatelor mereu mai perfecționate le oferă condiții de împlinire, de a-și îmbogăți viața interioară. Noi îi observăm însă mereu alergând, zbătându-se, epuizându-se. S-ar spune că ei ar fi constrânși să adopte același ritm ca și al mașinilor lor. De ce? Pentru că trebuie produs din ce în ce mai mult, pentru a vinde și a cumpăra din ce în ce mai mult. Se pare că așa este necesar pentru economie...

În interesul economiei, se consideră ceva firesc ca oamenii să fie împovărați, aserviți. Numai așa economia devine din ce în ce mai prosperă, mai înfloritoare, în timp ce oamenii devin extenuați, hăituiți, gata să cedeze: sistemul lor nervos se uzează, și nu numai sistemul nervos, dar și inima, stomacul, plămânii suferă deopotrivă. Fiindcă toată această activitate accelerată, toată această producție, tot acest consum antrenează o poluare ce otrăvește atmosfera, mările, pădurile, apa, pământul, hrana... Ei bine, spuneți-mi ce reprezintă oare această economie ce irosește, risipește, murdărește, distruge?

Dacă nu vreți să vă lăsați în voia curenților distrugători, trebuie să căutați să restabiliți echilibrul și să găsiți mijloacele de a vă încărca cu energie pură.

Pentru a vă reîncărca, primul lucru ce trebuie făcut este să învățați să vă opriți. Da, din când în când, faceți o pauză în timpul zilei, opriți-vă din alergat, nu vă mai mișcați, nu mai vorbiți, și chiar nu vă mai gândiți la nimic. Altminteri, este ca și cum ați lăsa toate robinetele de apă, de gaz, de electricitate deschise: în curând nu va mai

rămâne nimic, întreaga energie s-a pierdut. Imobilitatea, liniștea folosesc la umplerea rezervoarelor. Oricând puteți, opriți-vă deci, rămâneți în liniște, faceți liniște în voi, închideți ochii și legați-vă de Izvorul vieții și al luminii. După câteva clipe, vă veți simți reînsuflețiți, nu numai la nivel fizic, dar și în cel psihic și chiar în cel spiritual.

Dacă se întâmplă să nu vă puteți pune în mișcare aparatele voastre spirituale, este pentru că nu le oferiți energiile necesare funcționării lor, iar aceste energii le veți primi numai dacă știți să vă legați de regiunea liniștii. Oare câți dintre voi au înțeles cu adevărat ce reprezintă liniștea și o pot realiza? Adevărata liniște nu este numai o absență a zgomotului. Adevărata liniște se află deasupra înțelepciunii, deasupra muzicii, este lumea cea mai puternică, Centrul de unde țâșnesc toate creațiile. Cufundarea în liniște este o activitate ce se situează deci dincolo de cele cinci simțuri, dincolo de sentiment și chiar de gând. Cel care atinge această regiune a liniștii înnoată într-un ocean de lumină, trăiește adevărata viață, intensă, îmbelșugată.

Unele persoane au trăit această experiență a liniștii uneori după mari tulburări, după mari suferințe, după mari pierderi. Ca și cum șocul primit le-ar fi proiectat dincolo de ființa lor, acolo unde veghează această entitate mereu vigilentă și impasibilă denumită de Știința Inițiativă tocmai „Tăcutul”.

Să nu așteptați însă să trăiți o asemenea experiență a suferinței extreme pentru a descoperi ceea ce este liniștea; există alte experiențe de făcut, care sunt minunate, de pildă contemplarea cerului înstelat. De câte ori aveți ocazia, cufundați-vă în liniștea nopții și priviți stelele. Închipuiți-vă că părăsiți pământul, disputele sale, tragediile sale și deveniți un cetățean al cerului. Pe măsura acestei ascensiuni în spațiu, vă simțiți mai ușurați, mai liberi, și meditănd asupra înțelepciunii care a creat aceste lumi și ființele a căror reflectare sunt, veți simți că sufletul vostru desfășoară niște antene foarte subtile ce îi permit să comunice cu ele și să se alimenteze de la izvoarele vieții

pure.

Meditând asupra veşniciei, începeţi să pătrundeţi în această regiune a liniştii: simţiţi că plutiţi deasupra a tot, că nimic nu vă mai poate atinge, niciun necaz, nicio tristeţe, nicio pierdere, fiindcă în voi se trezeşte o altă conştiinţă.

Contemplaţi stelele, străduindu-vă să beţi această pace ce coboară cu blândeţe din cer. Legaţi-vă de fiecare dintre ele, şi fiecare vă va spune un cuvânt, asemenea unui suflet viu, inteligent. Încercaţi atunci să găsiţi o stea pentru care aveţi afinităţi deosebite, legaţi-vă de ea, închipuiţi-vă că vă îndreptaţi spre ea sau ea vine să vă vorbească... Astrele sunt populate cu suflete foarte dezvoltate. Ascultându-le vocea, vă veţi simţi încet-încet luminaţi, uşuraţi şi... vii!

Toţi marii Iniţiaţi s-au instruit contemplând cerul nocturn: sufletul lor comunica cu stelele şi aceste centre de forţe inepuizabile le trimiteau nişte mesaje pe care ei le transmiteau apoi oamenilor. De foarte tânăr, eu m-am străduit să citesc stelele ca literele unei scrieri sfinte ce nu o putem descifra niciodată în întregime. Trebuie să treacă mult timp pentru a începe să le primim revelaţiile. Iar eu simt că de abia acum reuşesc în sfârşit să înţeleg ceea ce ele îmi şopteau cu multă vreme în urmă în liniştea nopţii.

Atunci când aţi reuşit să realizaţi în voi liniştea, străduiţi-vă să o păstraţi, altminteri la ce v-a folosit atâta strădanie dacă pierdeţi imediat beneficiul! Scopul vieţii spirituale nu este să încercăm să restabilim din când în când legătura cu lumea liniştii şi a luminii, apoi uitând toate acestea, să ne lăsăm din nou antrenaţi în dezordinea şi zgomotul existenţei, pentru a fi obligaţi să reîncepem a doua zi. Nu are niciun sens. Dimpotrivă, această linişte pe care aţi reuşit să o realizaţi trebuie să vă însoţească întreaga zi şi să vă transmită în mod imperceptibil un ritm, o stare de graţie în tot ceea ce faceţi. Vă deplasaţi, atingeţi obiectele, şi această mişcare armonioasă se transmite tuturor celulelor organismului vostru.

Realizarea liniştii interioare este un indiciu al

evoluției ființelor. Și nu numai că această liniște le deschide porțile iluminării, dar devin ele însele un izvor de binecuvântare pentru toți cei care le înconjoară.

Apa vieții

Apa este fluidul vital al pământului; ea constituie una dintre condițiile indispensabile ale vieții pentru pietre, plante, animale, oameni. Dovada: atunci când oamenii de știință afirmă că nu există viață pe alte planete, motivul care îl invocă este lipsa apei. Oamenii apreciază însă cu adevărat apa? Da, în mod instinctiv, inconștient. Apa trebuie să ocupe acum o valoare și în conștiința lor pentru a deveni un factor puternic în viața lor psihică.

Uneori vă plimbați pe lângă cascade și râuri, beți apă din izvoare, vă scăldați în lacuri, mări, și este foarte bine; dar nu va apărea nici cea mai mică schimbare în voi atât timp cât nu veți ști să intrați în contact cu apa, să îi vorbiți și să vă legați de ea.

Dacă locuiți într-un mare oraș, veți spune că nu aveți zilnic ocazia să întâlniți apa în natură. Este adevărat, dar nu aveți apă la voi acasă? Umpleți un vas cu apă, chiar în cantitate mică, ea reprezintă toate apele de pe pământ, fiindcă în mod simbolic, magic, o singură picătură de apă este de ajuns pentru a vă lega de toate fluviile, de toate lacurile și de toate oceanele. Vă concentrați deci asupra apei din acest vas plin, o salutați pentru ca ea să devină și mai vie, mai vibrantă, îi spuneți cât de mult o admirați și cât de frumoasă este și îi cereți să vă dea limpezimea, transparența ei. Apoi o atingeți, o lăsați să curgă pe mâinile voastre, lăsându-vă impregnați de emanațiile sale purificatoare.

Dintre cele patru elemente, apa este cea care se amestecă cel mai intim cu organismul nostru, și bând-o puteți stabili niște contacte cu forțele vii ale universului, absorbind elementele pe care ea le conține. Pentru aceasta, trebuie însă să o beți lent, conștientizând că primiți acest fluid ce potolește setea și hrănește toate creaturile.

Este ceva nou pentru voi, nu-i așa? Nimeni nu v-a

spus niciodată cum să beți apa pentru ca ea să devină în voi elixirul vieții nemuritoare și să vă transmită virtuțile ei.

Aveți de atâtea ori ocazia să intrați în contact cu apa pe durata unei zile pentru a vă spăla mâinile, fața sau întreg corpul! Spălatul face parte din comportamentul ființelor civilizate. Este însă insuficient, fiindcă vă puteți spăla și îl curăți în mod fizic, rămânând în interior la fel de murdari ca și cum nu ați fi făcut nicio baie în viață. Or, dacă apa ne spală în planul fizic, ea posedă aceleași proprietăți și în planul spiritual. Apa pe care o cunoaștem și o folosim zilnic nu este decât materializarea acestui fluid cosmic ce umple spațiul, iar noi putem intra în contact cu ajutorul gândului cu el. Prima condiție pentru această lucrare de purificare este deci să ne spălăm conștientizând că prin intermediul apei este posibil să atingem un element cu o însușire spirituală.

Spălându-vă, concentrați-vă asupra apei, a limpezimii ei, a inocenței ei, și veți simți în curând că ea va atinge în voi unele regiuni necunoscute pentru a produce acolo niște transformări. Nu numai că vă veți simți ușurați, purificați, dar inima voastră, intelectul vostru vor fi hrănite de noi elemente mai subtile și vii. Apa fizică conține toate elementele și forțele apei spirituale, care este adevărata apă; trebuie numai să învățați să le treziți și să le primiți.

Chiar dacă spalatul face parte din actele cele mai obișnuite ale vieții zilnice, el nu trebuie subestimat. La fel ca hrana, somnul, respirația, spalatul trebuie să fie considerat ca un act sacru ce ne poate elibera sufletul. Exercițiile, metodele ce vi le dau au ca scop să vă facă să descoperiți apa în sinea voastră, fiindcă eu v-am spus că apa fizică nu este decât o reflectare datorită căreia noi ne putem lega de adevărata apă. Iar această adevărată apă trebuie să o căutăm în noi, trebuie să descoperim izvoarele apelor vii ce curg în profunzimile ființei noastre. Este o cale lungă, dificilă desigur, dar perseverați, pentru că apa este mama vieții. Meditați îndelung asupra acestei idei și privind apa, atingând-o, spuneți-i: „Oh, tu care hrănești toate creaturile, descoperă-mi secretele vieții veșnice”.

În fiecare zi trebuie să fim vigilenți, atenți, pentru a mai adăuga încă ceva nou, mai pur, vieții noastre. Vom simți atunci, încet-încet, cum se produc în noi aceleași fenomene ca primăvara, când pământul primește mai multă lumină și căldură de la soare și când toate semințele plantate încep să răsară. Toată această vegetație ce o vedem născându-se sau renăscându-se primăvara este o imagine a fenomenelor ce se pot produce în viața noastră fizică și mai ales în viața noastră psihică, dacă ne străduim să înțelegem ce reprezintă realmente adevărata viață.

La fiecare nouă apariție a primăverii, străduiți-vă deci să profitați de condițiile ce îi sunt oferite pentru a extrage și mai mult din această viață nouă și proaspătă, și continuați apoi pe parcursul întregului an să întrețineți această viață în voi. Apoi, reîncepeți în anul următor... Astfel, atunci când va trebui să părăsiți acest pământ, veți fi mai vii decât atunci când ați coborât pe el. Pentru că moartea nu este în realitate decât o schimbare de formă și depinde de noi ca fiecare formă nouă să fie umplută cu o chintesență mereu mai bogată și prețioasă.

Există în om o regiune spirituală unde domnește o veșnică primăvară. Acolo soarele strălucește fără încetare, păsările cântă, florile parfumează atmosfera. Evident, în planul fizic ne este imposibil să scăpăm de alternanța anotimpurilor și a evenimentelor fericite sau nefericite, dar cu ajutorul gândului ne sunt oferite toate posibilitățile pentru a ne înălța până la această regiune a veșnicei primăveri.

A trăi veșnica primăvară înseamnă a fi mereu expresiv, luminos, strălucitor, a determina viața să țâșnească în tine pentru a putea uda, hrăni, fertiliza apoi toate creaturile. Veți spune: „Este imposibil însă să trăiești la nesfârșit într-o primăvară. Nu te poți sustrage iernii, oboselii, necazului, bolii, bătrâneții”.

Ba da, este posibil. Pentru a vă înălța însă deasupra tuturor acestor schimbări, pentru a pluti deasupra norilor și a zbura în lumină, trebuie să acceptați filosofia vieții pure, care țâșnește, filosofia bunătății, a generozității, a

iubirii dezinteresate.

Primăvara se caracterizează printr-o creștere a energiilor. Atât timp cât vă lăsați energiile să coboare, adică le folosiți în niște activități primitive, triviale, trăiți în iarnă; și chiar dacă sunteți capabili să formulați despre primăvară toate definițiile științifice posibile, în realitate nu le cunoașteți. Rețineți bine aceasta: atât timp cât vă concentrați energiile și iubirea în niște preocupări prozaice, veți rămâne în iarnă, în frig, în întuneric, în lipsa oricărei mișcări. Vă gândiți că aceasta este o manieră ciudată de a vorbi despre primăvară și iarnă? Este totuși simplu: iama, energiile coboară spre rădăcini, iar primăvara ele urcă din nou spre vârf.

Înțelegeți că același fenomen se petrece deci și în viața voastră interioară și treceți la lucru, fără a vă întreba cât timp va fi necesar pentru a instala în voi această veșnică primăvară: veți simți, încet-încet, că izvoarele țâșnesc, că iarba crește, că florile înfloresc și toate păsările cântă în arbori.

Soarele este originea luminii pe care o vedem. Dar ce este soarele? Razele sale, pe care știința le prezintă ca un flux de fotoni, transportă peste tot în spațiu nu numai elementele necesare vieții și creșterii vegetalelor, animalelor și oamenilor, dar și niște particule mult mai subtile ce le putem capta pentru dezvoltarea noastră spirituală.

Atingând orice obiect sau oricare ființă, fiecare rază de soare îi aduce ceva. Chiar și pietrele au nevoie de această viață ce o primesc de la soare.

Deoarece pietrele, sunt vii, deși par neînsuflețite. Această viață este desigur mai perceptibilă la plantele care cresc și se înmulțesc datorită luminii solare. Iar la animale, razele soarelui se transformă nu numai în vitalitate, dar și în sensibilitate. Da, datorită razelor soarelui animalele încep să trăiască niște senzații precum durerea, starea de bine, dar și ceva ce se aseamănă tristeții, bucuriei, și chiar sentimentului de afecțiune.

În sfârșit, la oameni, razele soarelui devin

inteligentă, judecată, fiindcă plecând de la regnul uman lumina găsește o posibilitate destul de completă de a se manifesta ca gând. Spiritul care vă vorbește prin gura unui bărbat sau a unei femei este o emanație a luminii solare. În ființa umană, lumina este cea care gândește, vorbește, cântă, creează. Pe măsură ce lumina își croiește drum în ea, ea apare sub formă de inteligență, de iubire, de frumusețe, de noblețe, de forță...

Numai razele soarelui sunt capabile să mențină spiritul în noi, dar numai dacă învățăm să le primim, să ne deschidem lor cu toată inima și sufletul nostru. Eu știu foarte bine că vă este greu să admiteți că lumina reprezintă mai mult decât o vibrație fizică, că ea este o entitate vie. Tocmai fiindcă v-ați format această idee nu puteți primi de la soare toate binecuvântările sale. Încercați să vă aranjați astfel existența voastră încât lumina să ocupe din ce în ce mai mult loc în ea.

De ce mergem dimineața să contemplăm răsăritul de soare? Pentru a-i primi razele așa cum primim hrana, apa și aerul. Ne putem adresa lor, spunând: „Oh, raze de soare, pătrundeți în noi, alungați acei nori asupra cărora numai voi puteți acționa”. Iar razele pătrund în noi prin niște canale minuscule, producând în întreaga noastră ființă niște vibrații mai intense. Ele ne pot pătrunde desigur fără știrea noastră, dar dacă noi suntem conștienți, atenți, dacă ne impregnăm cu lumina și căldura soarelui convinși că se va dezvolta ceva în ființa noastră, ne vom simți încet-încet însuflețiți de o vibrație nouă.

În cartea sfântă a vechilor perși, *Zen Aresta*, se spune că Zarathustra l-a întrebat într-o zi pe zeul Ahura-Mazda cum se hrănea întâiul om. Ahura-Mazda i-a răspuns: „El mânca foc și bea lumină”. De ce să nu învățăm și noi să ne hrănim cu foc și să bem lumină pentru a regăsi perfecțiunea întâiului om și să devenim nemuritori?

CUPRINS

1. RĂSPUNSURI LA CĂTEVA PROBLEME DE ACTUALITATE 2

Originea inegalităților – legea reîncarnării 3

Unele îngrădiri privind libertatea de exprimare 6

Cum să înlăturăm oboseala 8

Este eficace pedeapsa cu moartea? 10

Singura morală a sexualității: iubirea 13

Drogul, o boală a sufletului 16

De la nucleul familial la fraternitatea universală 18

Capcanele ocultismului 20

Fanatismul, negare a adevăratei religii 22

Ce este un Maestru Spiritual? 23

Educație și instruire 25

Progres tehnic și progres moral 27

Pacea: să eliminăm mai întâi din noi înșine cauzele războiului 30

Piramida, mesaj al unității 32

2. SPIRITUALISTUL ÎN SOCIETATE 35

Să găsim un echilibru între spiritual și material 36

Să distingem clar scopul și mijloacele 39

Lucrare fizică și lucrare spirituală 42

Asumarea îndatoririlor zilnice 44

Alegerea de a întemeia o familie 45

Să nu dorim să ne impunem convingerile 46

Viața de cuplu: să nu ocolim problemele 47

Să ne asumăm destinul 49

Domeniul responsabilităților noastre 52

Atitudinea potrivită 54

Îi influențăm pe alții numai prin propriul exemplu...

56

A primi și a dărua 59

O dreptate superioară 62

Cum să ne ajutăm țara 65

Nu ne salvăm niciodată singuri 68

3. DATORIA DE A FI FERICIȚI 71

O

Fiți stăpâni pe fericirea voastră 72

Încercările vieții: o provocare 75
 Exploatați-vă bogățiile spirituale 77
 Fiți însuflețiți cu anturajul vostru 80
 Lucrați asupra atmosferei psihice 83
 Să nu vă descurajați niciodată 86
 Să ne aprindem lămpile 90
 Un simplu gest 92
 A da pentru a deveni bogat 95
 Cea mai bună protecție: aura noastră 97
 Singurătatea nu există 99
 Să trăim în poezie 102
 Un secret magic: recunoștința 105
 Regăsiți clipele de fericire 109
 4. OMUL ÎN ORGANISMUL COSMIC 112
 Lanțul viu al creaturilor 113
 Armonia cu întregul corp cosmic 115
 Conștiința unității 118
 Viață individuală și viață colectivă 121
 Știința vieții 124
 Microcosmos și macrocosmos: legea
 corespondențelor 127
 Baza economiei: previziunea 130
 Primim gratuit, trebuie să dăruim gratuit 135
 Viața este făcută numai din schimburi 138
 Hrana ne vorbește despre univers 139
 Nutriția: transformarea materiei 142
 Să respirăm viața divină 145
 Să restabilim contactul cu viața universală 147
 Lucrarea cu spiritele naturii 149
 Un salut adresat creației 152
 5. SA BEM ELIXIRUL VIEȚII VEȘNICE 154
 Elixirul vieții lungi 155
 Iesod, sefirotul vieții pure 158
 Sângele, purtător al vieții 161
 Respirația 163
 Nutriția 168
 Vegetarismul 168
 Nutriția considerată ca o yoga 170

	Regulile nutriției aplicate vieții psihice	173
	Cuvântul - „Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om...”	
177	Plexul solar, rezervor de energii	181
	La izvorul vieții pure: liniștea	184
	Apa vieții	188
	Regiunea veșnicei primăveri	191
	„El mânca foc și bea lumină”	194